

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ရင်ဖြတ်နိုး

မတူညီခြင်း၏ဆုံမှတ်

ပန်းချီ
သိန်းစိန် ၂၀၁၅

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- စာမူပိုင်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၅၇၅၀၅၁၀
- မှတ်နာမံးပိုင်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၇၇၁၀၇၁၀
- အမံးဒီဇိုင်း - သိန်းရွှေကြည်
- ထုတ်ဝေသူ - ဒေါ်မိုးသီတာ (စိုးမိုးစာပေ)
(မြ-၀၃၇၅၁)
အမှတ် ၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကင်း
- ပုံနှိပ်သူ - ဦးမြင့်သန်း (မြ-၀၄၉၀၂)
မံးပယ်အောင်ဆက်
၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကင်း
- အတွင်းစာလင် - ဦးထွန်းသိုင်
- စာအုပ်အုပ် - ကိုသန်းဌေး
- ပုံနှိပ်ခြင်း - ၂၀၁၀ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ၊
ပထမအကြိမ်
- အုပ်ငရ - ၅၀၀
- တန်ဖိုး - ၁၅၀ ကျပ်

၈၉၅ · ၈၃

ရှင်မြတ်နိုး
မတူညီခြင်း၏ဆုံမှတ် / ရှင်မြတ်နိုး ။ - ရန်ကင်း
- စိုးမိုးစာပေ၊ ၂၀၁၀
၂၈၈ - စာ၊ ၁၂ x ၁၈ စင်တီ။
(၁) မတူညီခြင်း၏ဆုံမှတ်

အခန်း (၁)

“ဒီမှာ”

“ဒီမှာခင်ဗျ”

အနောက်ဘက်ဆီမှ အသည်းအသန် လိုက်ပါလာသော
ခြေသံတရှုပ်ရှုပ်ကြောင့် လမ်းသွားရင်း စကားတွေ တွတ်ထိုးနေကြ
သော မြဘုန်းရှင်တို့ သူငယ်ချင်းမလေးသုံးယောက် ခြေလှမ်းလေး
တွေ တုန်ခဲရပ်ကာ အသံလာရာ နောက်ကျောဘက်ဆီ အသီးသီး
လှည့်ကြည့်မိသွားကြသည်။

ဟင်။

ဟယ်။

အို။

ဆိုတဲ့ အာမေဍိတ်သံလေးတွေက သုံးယောက်စလုံးရင်ထဲမှာ အသီးသီးရေရွတ်မိသည်အထိ။

တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် မျက်လုံးပြူးကလေးတွေနဲ့ အမိပွယ်ပါပါ ကြည့်လိုက်ကတည်းက ဒါဟာ ဘယ်လိုသဘောသဘာဝကို ရည်ညွှန်းကြတယ်ဆိုတာ သိပြီးသားပါ။

ကြည့်စမ်းပါဦး။ မြင့်မားလိုက်တဲ့ အရပ်အမောင်းကြီး။ သူမတို့သုံးယောက်စလုံးကို အပေါ်စီးကနေ အုပ်မိုးနေသလိုပင်။ ထိုအရပ်အမောင်းနဲ့ လိုက်ဖက်အောင်ပင် ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအဆက်ကျနေကာ ပြေပြစ်တောင့်တင်းလွန်းလှ၏။

ဖြူနုနေသော အသားအရေက ကြည့်လင်ကာ လတ်ဆတ်ပြီး ရှင်းသန့်နေတာပါပဲ။ ဆံပင်ကို နားရွက်ပေါ်အောင် တိုရှင်းရှင်း ညှပ်ထားပြီး ဆီမွေးကလေးနှင့် သပ်ရပ်စွာပင် ဖြီးသင်ထားသည်။ ရှေ့ဆံပင်အချို့ နဖူးပြင်လေးပေါ် အနည်းအကျဉ်းဝဲကျနေတာကလွဲပြီး သူ့မျက်နှာက ထင်းရှင်းကာ ချောမွေ့မှု အထင်းသား အလင်းသားပါ။

မျက်ခုံးထူနက်နက်ကြီးတွေ၊ ညှို့မျက်ဝန်းစိုနက်နက်ကြီးတွေက တစ်ဖက်သား အရည်ပျော်ယိုင်နဲ့ မျောပါလာစေမတတ်ပါ။ ချွန်မြဲသော နှုတ်က စင်းကျပြီး သွေးရောင်လွမ်းကာ စိုရဲနေတဲ့

ပိရိုသေသပ်တဲ့ နှုတ်ခမ်းတစ်စုံက ရင်ခုန်သံတွေကို စည်းချက်ခွဲစေခဲ့၏။

အသံပိုင်ရှင်ရဲ့ ချောမွေ့မှုအောက်တွင် မြဘုန်းရှင်တို့ သုံးယောက်စလုံး ညှို့အားပြင်းသော စံပယ်ကြီးမြွေတစ်ကောင်ရဲ့ ညှို့ယူခြင်းခံနေရသလို မျက်လုံးလေးတွေ ပြူးဝိုင်းကာ မှင်သက်စွာပင် ငေးကြောင်မိလျက်သား။

“အဟမ်း”

ချောင်းတစ်ချက်ဟန်သံကြောင့် ပထမဦးဆုံး အသိလေး ပြန်ဝင်သွားရတာကတော့ မြဘုန်းရှင်ရယ်ပဲ ဖြစ်သည်။

မြတ်စွာဘုရား။ သူမဘာတွေဖြစ်သွားရတာပါလိမ့်။

အဲဒီလောက်တောင်ပဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတိမထားမိနိုင်အောင်ပဲ နစ်မြောသွားရသတဲ့လား။

ပြီးတော့ ဒီလူကိုမှ သူမက စိတ်လိုလက်ရ ယစ်မူးပျော်ဝင်သွားခဲ့ရတယ်ဆိုတာ ပိုပြီးဒေါသထွက်စရာပါ။ လုံးဝမဖြစ်သင့်တဲ့အရာပါပဲ။ တိတ်တဆိတ် သူမကိုယ်သူမလည်း ကြိတ်ကာ ကျိန်ဆဲလိုက်မိသည်။

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

သူမရဲ့မေးသံက မာဆတ်ဆတ်။ မေးသာမေးရတာ သူများ

သိနေမလားဆိုတာလည်း တထိတ်ထိတ်နဲ့ပါ။ သူမမျက်ဝန်းလေးတွေက စောစောကလို ကြည်လင်အေးချမ်းမနေတော့ချေ။ ဒေါသရိပ်လေးမှာ တငွေငွေမြင့်တက်လာကာ မျက်လုံးအရောင်တွေက တဖျတ်ဖျတ်လက်လာကြသည်။ နှုတ်ခမ်းလုံးလုံးအိအိလေးတွေ တင်းခနဲစေ့ကာ နှုတ်ခမ်းထောင့်ချွန်းကလေး မဲ့ကွေးသွား၏။

မှတ်မိတယ်လေ။ မြဘုန်းရှင် သိပ်မှတ်မိတာပေါ့။

ဒီလူဟာ ဘယ်သူလဲဆိုတာ သူမသိပ်ပြီးမှတ်မိတာပေါ့ကွယ်။ ဓာတ်ပုံလေးထဲကထက် အပြင်မှာ ပိုပြီးနုချောနေတာကလွဲပြီး ဒီမျက်နှာပုံစံမျိုး မေ့ရက်လောက်စရာ လုံးဝမရှိပါချေ။

“မေးနေတယ်လေ...ဘာကိုစွဲရှိလို့ခေါ်ရတာလဲ”

“ဟို...ဟိုလေ ကျွန်တော် ကျောင်းသားရေးရာဘက်သွားချင်လို့ပါ။ အဲဒါ တဆိတ်လောက်ကူညီပြီး ညွှန်ပြပေးပါဗျာ။ အဆောင်နံပါတ် ဘယ်လောက်လဲဆိုတာရယ်၊ ဘယ်နေရာမှာရှိတယ်ဆိုတာရယ်၊ ဘယ်လမ်းကနေသွားရင် ရောက်တယ်ဆိုတာရယ်ကို တဆိတ်လောက် ညွှန်ပြပါဗျာ။ ကျွန်တော်မသွားတတ်လို့ပါ”

“ဘာပြောတယ်ရှင်”

သူစကားကြောင့် မြဘုန်းရှင်ရဲ့မျက်နှာလေး ဒေါသကြောင့် သွေးရောင်လေး ရဲခနဲစိုတက်သွားရ၏။

လာဗရတ်ကျနေတာလား။

တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတစ်ယောက် ဖြစ်နေပါလျက်နဲ့ ကျောင်းသားရေးရာအဆောင်ဆီ မသွားတတ်ဘူးဆိုတာ မယုံကြည်နိုင်စရာ။ သေချာတဲ့အချက်တစ်ခုက မြဘုန်းရှင်ဆိုတဲ့သူမကို သူလုံးဝသိမနေတာပါပဲ။

“ဒီမှာ...ရှင် ကျွန်မတို့ကိုလာပြီး ဗရတ်ကျနေတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် အကြောင်လာရိုက်တာလား”

“ဗျာ”

“ရှင်...အူတူတူပုံစံ လာဖမ်းပြမနေနဲ့နော်၊ မိန်းကလေးတွေဆိုပြီး လာလျှော့တွက်မနေနဲ့၊ မော်ကွန်းထိန်းဆီရောက်သွားမယ်၊ ဘာမှတ်နေလဲ”

ဟာကွာ။

အသားလွတ်ကြီး ဟောက်စားလုပ်နေတော့တာပါပဲ။

သူတကယ်မသိလို့ မေးတာပါ။ ဒါကို ကောင်မလေးတွေ သုံးယောက်စလုံးက မျက်လုံးလေးတွေ ပြူးဝိုင်းပြီး အယုံအကြည်ကင်းမဲ့နေသလို။

လရောင်ဆတ် စိတ်ပင်ညစ်ညူးသွားရသည်။

မယုံသင်္ကာသော အကြည့်စူးစူးတွေကြောင့်လည်း လူက

ရှိန်းတိမ်းဖိန်းတိမ်းကြီးဖြစ်ကာ မျက်နှာပြင်တစ်ခုလုံး ထူပူသွားရသည်။ ဒါလေးမေးမိတာကို ဘာကြောင့် ဒီအမျိုးသမီးသုံးယောက်က အခုလိုတွေပြန်ပြီး ဆက်ဆံပြောဆိုနေတာပါလိမ့်။

သူ့ကို ပက်ခနဲ ပြန်ရန်တွေ့ကာ ခြိမ်းခြောက်လိုက်တဲ့ အလယ်မှာရပ်နေတဲ့ ကောင်မလေးက ပို၍ပင်ဆိုးနေသေးသည်။ သူ့ကိုတွေ့လိုက်ရသည်ဆိုလျှင်ပဲ တအံ့တဩလေး မျက်လုံးပြူးသွားပြီး ချက်ချင်းပင် သူမမျက်နှာထားကလေးက ပြောင်းလဲကာ တင်းမာခက်ထန်သွားသည်။

သူမရဲ့ လှပတဲ့မျက်ဝန်းလေးတွေထဲမှာ ဒေါသရိပ်လေးတွေက ပြည့်နှက်လို့။

ဒီကနေ့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းတွေ စဖွင့်ပြီလေ။

ကျောင်းစတင်ရတဲ့နေ့မို့ သူ့အတွက် အခက်အခဲလေးနည်းနည်းရှိနေ၏။ မနေ့ကမှ ဖလိုက်နှင့် မြန်မာနိုင်ငံကို ပြန်ရောက်လာတဲ့သူ့အတွက် တက္ကသိုလ်နယ်မြေနှင့် သူတွေ့ထိခြေချတာ ဒီကနေ့မှ ပထမဦးဆုံးနေ့ဖြစ်သည်။ တကယ်ပဲ စိမ်းသက်နေခဲ့တာပါ။ ဒါကြောင့်လည်း ကားကို ကျောင်းဆောင်တစ်ခုရှေ့က ကားရပ်နားသော နေရာလေးတွင် ရပ်ထားခဲ့ကာ ကျောင်းဆောင်ထဲ သူလျှောက်ကာ လှည့်ပတ်မေးမြန်းနေမိခြင်းပဲ ဖြစ်သည်။

အထက်တန်းစာမေးပွဲ ဖြေဆိုပြီးနောက်ပိုင်း ဖေဖေရဲ့ အဖော်ခေါ်မှုကြောင့် အလုပ်ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး သူ့ပါလိုက်ပါသွားခဲ့ရ၏။ စင်ကာပူမှာ ဖေဖေနဲ့အတူတူနေနေစဉ် မေမေဆီက သူစာမေးပွဲအောင်သည်ဆိုသည့်သတင်းကို ကြားခဲ့ရသည်။

ဖေဖေအလုပ်က မပြီးပြတ်သေးဘူးဆိုတော့ သူလည်း မပြန်ဖြစ်တော့။ တက္ကသိုလ်ကို ကျောင်းအပ်ပေးခဲ့တာ မေမေကိုယ်တိုင်ပဲဖြစ်သည်။ ကျောင်းဖွင့်တော့မယ် ပြန်လာခဲ့ဟု မေမေမှာတော့မှပဲ သူကပြန်ရောက်လာတာလေ။ ဒီတော့ သူ့ဘာမှမသိဘူးပေါ့။

မေမေက သေချာမှာလိုက်တာက ကျောင်းတက်ဖြတ်ပိုင်း စာရွက်ကို ကျောင်းသားရေးရာက မေမေအသိ စာရေးမလေးဆီက သွားထုတ်ယူလိုက်ဆိုတာပဲ။

ဒါကြောင့် သူသွားဖို့မေးနေတာပါ။

အစိမ်းသက်သက်ဖြစ်ပြီး စမ်းတဝါးဝါးနဲ့ လိုက်ရှာနေမယ့် အစား မေးမိတာကို ကောင်မလေးတွေက ဗရတ်ကျသည်ဟု ထင်မှတ်နေကြသည်။

“ဒီမှာ”

“ဗျာ”

“ရှင်...လူတွေကို အကြောင်လာရိုက်တာလား”

“ဗျာ”

“ဒါမျိုးပုံစံတွေက ရိုးနေပြီနော်၊ ဒီပုံစံမျိုးနဲ့ လာရော့ဖို့ စိတ်ကူးယဉ်မနေနဲ့၊ ဆော့ရိုးပဲသိလား”

“ဟာဗျာ...ကျွန်တော်က”

“တော်စမ်းပါရှင်၊ အပိုတွေထပ်ပြောဖို့ စဉ်းစားမနေနဲ့၊ လုံးဝအကျိုးမရှိဘူးသိလား”

အဲဗျာ။ အလှနတ်သမီးရဲ့ စွာချက်ကတော့။

ခါးလေးကိုထောက် မျက်နှာလေးကိုတင်းပြီး နှုတ်ခမ်းလေးတွေ မဲ့ကွေးထားတာများ အမြင်ကတ်စရာမကောင်းဘဲ ချစ်စရာလေးပင် ပို၍ကောင်းနေသေးတော့သည်။

လရောင်ဆတ်မှာ သူမပုံစံလေးကိုကြည့်ပြီး စိတ်မဆိုးရက်သည့်အပြင် ပြုံး၍ပင်နေမိ၏။

“ရှင်ဘာပြုံးတာလဲ”

“အသားလွတ်ကြီး မင်းရန်စွာနေတာကို သဘောကျလို့ပါ။ ကိုယ့်စကားက ဘာအမှားပါသွားလို့လဲ၊ မင်းတို့ကို ဗရုတ်ကျတယ်လို့ ဘာဖြစ်လို့ ထင်ကြေးပေးရတာလဲကွာ၊ ပြောစမ်းပါဦး”

“ရှင်ပဲ ကျောင်းသားရေးရာဌာနကို မသိဘူးဆို”

“အင်းလေ”

“ရှင်ရူးနေသလား၊ ကျောင်းသားတိုင်း ကျောင်းအပ်တာနဲ့ အဲဒီနေရာမှာ သွားအပ်တာကို ရှင်က နေရာမသိလို့လမ်းပြပါဆိုတာ ကျွန်မတို့ကို လာနောက်နေတာမဟုတ်လို့ ဘာလဲရှင်”

ဟာ။

ဟုတ်သားပဲ။

သူမလေးပြောတာလည်း အချက်ကျသည်။ ခက်တာက သူတကယ်ပဲမသိတာလေ။ တက္ကသိုလ်တက်ရသည့် ကိစ္စအဝဝကို မေမေက စီစဉ်ခဲ့တာဆိုတော့ သူဘာတစ်ခုမှ မသိခဲ့ချေ။

“အေးဗျာ...မင်းပြောတာလည်း မှန်တာပဲ၊ ဒါပေမယ့် မင်းယုံချင်ယုံ မယုံချင်နေပါကွာ ကိုယ် အဲဒီအဆောင်ကို တကယ် မသိတာပါ၊ ကျောင်းအပ်တာက ကိုယ့်မေမေလေ၊ သူက စီစဉ်ပေးတာဆိုတော့ ကိုယ်ဘာကိုမှမသိဘူးဖြစ်နေတာ”

“ဟင်...ရှင်က ကိုယ်တိုင်မအပ်ဘူး ဟုတ်လား၊ ရှင့်အမေက ကျောင်းလာအပ်ပေးတာ ထူးဆန်းပါပေဟယ်”

မချောလေးဘေးက သူငယ်ချင်းက ခနဲနေပြန်၏။

“အေးဗျာ...ပြောလည်းခံရမှာပါပဲ၊ အဲဒီအဖြစ်အပျက်က တကယ်ရှိခဲ့တာလေ၊ ဒါကြောင့် ပြောပြပါဗျာ၊ အဆောင်နံပါတ်နဲ့ ဘယ်အခြမ်းမှာရှိသလဲဆိုတာပဲ ပြောပေးပါ၊ ကိုယ်သွားရှာပါ”

မယ်”

“မကူညီနိုင်ဘူး”

မချောလေးဆီက ထွက်လာတဲ့ တိကျပြတ်သားတဲ့ စကားသံ။ သူပင် ကြောင်အသွားရသည်။

“မပြောပြနိုင်ဘူးလို့ပြောတာ၊ ရှင်းတယ်နော်၊ တခြားလူကို သွားမေး”

“ဟာ...ဟေ့”

ပြောပြီးတာနဲ့ သူငယ်ချင်းသုံးယောက်စလုံးက တိုင်ပင် ထားသလိုပင် ချာခနဲ တစ်ဘက်သို့ပြန်လှည့်သွားကြတာမို့ သူထပ် ကာ တားဆီးလိုက်မိပြန်သည်။

စောစောက ကျောင်းသားတစ်အုပ်စုနဲ့ သူတွေ့ပြီးပြီ။

သူက ကားကို လမ်းဘေးချရပ်ပြီးမေးတာကို မကြည်လို့ လား။ တကယ်ပဲ ဗရုတ်ကျတဲ့ကောင်တွေမို့လားမသိ နေရာတခြား ညွှန်လိုက်၏။

ဒါကြောင့် ဒီအဆောင်ထဲမှာ တစ်လည်လည်နဲ့ ပတ်ရှာ နေတာလေ။

ဒီအဆောင်နံပါတ်ကိုပြောလို့ သူရောက်လာတာ ရှာလို့ မတွေ့တာမို့ သူတော့ ကျောင်းစဖွင့်တဲ့နေ့မှာပဲ ထိပြီဟာဆိုတာ

ချက်ချင်းသိလိုက်၏။

မိန်းကလေးသုံးယောက်ကိုတွေ့တော့ သူမတို့ကတော့ ပြောနိုင်ကောင်းရဲ့ဆိုပြီး မေးတော့လည်း ရန်တွေခံရပြန်ပြီ။

လရောင်ဆတ် အတော်ကလေးပင် စိတ်ရှုပ်ထွေးသွားရ ၏။

“ဒီမှာ...အမိတို့ ကိုယ်တကယ်ပြောတာပါဗျာ၊ နည်းနည်း လောက်လေးပဲ ယုံကြည်ပြီး ပြောပြပေးပါ၊ ခင်ဗျားလေးတို့အနား ကနေ ချက်ချင်းပြန်ထွက်သွားပေးပါ့မယ်ဗျာ၊ ယုံကြည်ပေးပါ အမိ တို့ရယ်”

သူ့အသံကြောင့် မြဘုန်းရှင်က ရှေ့ဆက်လျှောက်ပေမယ့် နံဘေးက သူငယ်ချင်းမလေးများဖြစ်ကြသော သလင်းနှင့် နီမြန်း က တုန့်ခနဲရပ်ကာ နောက်ကျန်နေခဲ့၏။

သူမပြန်လှည့်ကြည့်တော့ သူတို့က သူမနဲ့ နှစ်ပေအကွာ မှာ။

“အဆောင် (၃၄) ကားလမ်းရဲ့ ဟိုဘက်အခြမ်းမှာရှိ တယ်”

တွေ့လား။ ဒီမိန်းမတွေ မကူညီပါနဲ့ဆို ပြောဖြစ်အောင်ကို ပဲ ပြောပြလိုက်သေးသည်။ အဲဒါကိုပဲ မြဘုန်းရှင် မကြိုက်တာ။

“ကျေးဇူးပါပဲဗျာ၊ သွားပြီနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူက ချာခနဲလှည့်ထွက်သွား၏။

မြဘုန်းရှင် သလင်းနဲ့ နီမြန်းဆီ ချက်ချင်းရောက်ကာ လက်မောင်းလေးတွေ အသီးသီးဆွဲဆိတ်ပစ်လိုက်သည်။

“မပြောပါနဲ့ဆို ဘာဖြစ်လို့ပြောကြတာလဲ”

“မြဘုန်းကလည်းဟာ တကယ်မသိလို့မေးတဲ့ဟာကိုပဲ ပြောပြလိုက်တော့ ဘာဖြစ်မှာမို့လို့လဲ၊ နေစမ်းပါဦး မြဘုန်းက ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“မသိဘူး...အဲဒီလူကို ပြောချင်စိတ်ကိုရှိမနေတာ”

“အသလွတ်ကြီးပါလား၊ ပြောသာပြောတာ တော်တော် တော့ချောတယ်နော်၊ မြဘုန်း ရေရေလည်လည်မိုက်တယ်”

“တော်စမ်းပါ ဒီရုပ်လား”

မြဘုန်းရှင်မျက်နှာလေး မဲ့ရှုံ့ပစ်လိုက်တော့ သလင်းနဲ့ နီမြန်းက ရယ်ကျဲကျဲ။ အကြောင်းသိနေတာကို မြဘုန်းရှင်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးက ယောက်ျားတွေနဲ့ ပတ်သက်လာလျှင် တော်တန်ရုံ အထင်မကြီးတတ်တဲ့သူဆိုတာ သိနေတဲ့သူတွေလေ။

“ကဲပါ မြဘုန်းရာ အဲဒါကိုထားလိုက်ပါတော့၊ ဗိုက်ဆာ

လာပြီ၊ canteen ကိုသွားကြရအောင်”

“အခုမှ လာငြီးပြမနေနဲ့၊ ရှင်တို့နှစ်ယောက်ကို လုံးဝ မကြည့်ဘူးနော်၊ မပြောပါနဲ့ဆိုတာတောင် ပြောကြတယ်၊ ရှင်တို့ နှစ်ယောက်ကို စိတ်ဆိုးတယ်သိလား”

“မြဘုန်းကလည်းဟာ အဲဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့၊ ငါတို့မနေတတ် ဘူးဟ၊ စိတ်မဆိုးနဲ့နော်၊ နော်လို့”

သလင်းနဲ့ နီမြန်းက ငယ်ငယ်ကတည်းက တွဲဖက်တွေ့ဖို့ မြဘုန်းရှင် စိတ်ကောက်တတ်တာကို သိကြသည်။ ဒါကြောင့်လည်း မျက်နှာလေးတွေ ရယ်ကျဲကျဲနဲ့ သူမရဲ့လက်တစ်ဖက်ဆီကို နှစ်ယောက်သား လျှိုသွင်းဖက်တွယ်လျက် ချောကြ၏။

နောက်ဆုံးတော့ မြဘုန်းရှင်ပဲ အလျှော့ပေးလိုက်ရတော့ သည်။



ဒဏ်း (၂)

သူက လရောင်ဆတ်တဲ့သမီး။ ဖေဖေတို့ သမီးနဲ့လက်ထပ်
ပေးဖို့ ရွေးချယ်ထားတဲ့သူပဲ။ သူ့ကိုပဲ သမီးကယူရမှာမို့ ရည်းစား
ထားဖို့ လုံးဝစိတ်မကူးနဲ့။ တက္ကသိုလ်တက်တာ ဆေးဆေးဆေးဆေး
ပဲတက်။ အရှုပ်အယှက်သတင်း လုံးဝမကြားချင်ဘူးသိလား။

ပြီးတော့ လရောင်ဆတ်က သမီးတို့တက်မယ့် ဒဂုံ
တက္ကသိုလ်မှာပဲ တက်မှာဆိုတော့ ကျောင်းတက်နေရင်း သမီးနဲ့ဆုံ
နိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် အသွားအလာ အနေအထိုင်ကအစ ဆင်ခြင်
ပါ။ လရောင်ဆတ် စိတ်ပျက်သွားတာမျိုး လုံးဝမရှိစေနဲ့ ဖေဖေ
ပြောတာကြားလား။ တွေ့ရင်လည်း ရိုရိုသေသေစကားပြောသမီး
တဲ့။

ဓာတ်ပုံလေး သူမရှေ့မှာချပြပြီး အထပ်ထပ်အခါခါ မှာနေ
တဲ့ ဖေဖေစကားတွေ နားထောင်နေရတာ သူမရင်တစ်ခုလုံး တဆစ်
ဆစ်ကို နာကျင်ခံခက်လို့။

ဘာကြောင့် အခုလို တကူးတကမာကြားနေကြတာလဲ။
ဘယ်လိုအကြောင်းမျိုးတွေကြောင့်လဲ။ မြဘုန်းရှင် စဉ်းစားလို့တောင်
မရဘူး။ မြဘုန်းရှင်လို ပညာရော၊ ရုပ်ရည်ရော၊ ဥစ္စာနေပါ ပြီးပြည့်
စုံနေတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အပူတပြင်းမှာနေကြတာ
မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် မြဘုန်းရှင်လည်း အရမ်းကိုပဲ အံ့ဩမယ့်
ကြည်နိုင်လောက်အောင်ပဲ ဖြစ်ခဲ့ရတာပေါ့။

သီလို့စောနဲ့ မြဘုန်းရှင်မေးတော့လည်း သေချာရေရာသည့်
အကြောင်းပြချက် တစ်စုံတစ်ရာ မရရှိခဲ့ချေ။ လရောင်ဆတ် အထင်
သေးသွားအောင် မနေနဲ့ဟုပဲ အထပ်ထပ်သတိပေးနေ၏။

မြဘုန်းရှင် ဒေါသမပေါက်ကွဲဘဲ နေတော့မလား။
လရောင်ဆတ်ဆိုတဲ့သူက ဘာမို့လို့လဲ။

သူ့မျက်လုံးထဲမှာ အချိုးပြေပြေနေပြရမယ်ဆိုတာ လုံးဝ
သည်းမခံနိုင်တဲ့ကိစ္စပဲ။ မြဘုန်းရှင်လို သူမအတွက် အဲဒီပြဿနာ
ဟာ အဓိကပစ်မှတ်တစ်ခုလို ဖြစ်နေရသည်။

ဒီလိုလူမျိုး အထင်သေးလို့ မြဘုန်းရှင်ကို မယူတော့ဘူး

ဆိုရင် သူမကိုယူမယ့်ယောက်ျား ဟောဒီကမ္ဘာကြီးထဲမှာ မရှိတော့ဘူးတဲ့လား။

မာနတွေ။ မခံချင်စိတ်တွေက ရင်ထဲအပြည့်။

စိုးရိမ်ပူပန်ကြောင့် ကြနေတဲ့ ဖေဖေနဲ့မေမေကိုသာ ဘာတစ်ခွန်းမှပြန်မပြောခဲ့တာ။ သူမရင်ထဲမှာတော့ လရောင်ဆတ်ဆိုတဲ့လူနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မကျေနပ်ချက်တွေက တနင့်တပိုးပင်ရှိနေခဲ့ရသည်။

ခုတော့ သူမတွေ့ပြီလေ။

လရောင်ဆတ်ဆိုတဲ့ ဓာတ်ပုံထဲကလူ။

အပြင်မှာ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် မြဘုန်းရှင်နှင့် တွေ့ခဲ့ပြီ။ အံ့ဩစရာကောင်းတာတစ်ခုက မြဘုန်းရှင်ဆိုတဲ့ သူမကို လရောင်ဆတ်က လုံးဝသိမနေတာပဲ။ သူ့ဓာတ်ပုံကိုမြင်ထားတဲ့ သူမတောင် သူဆိုတာ ချက်ချင်းမြင်လိုက်တာနှင့် သိနေလျှင် သူယူရမယ့် မြဘုန်းရှင်ဆိုသော သူမကိုလည်း မြင်လိုက်တယ်ဆိုတာနှင့် သူလည်းသိနေသင့်သည်။

အခုတော့ လရောင်ဆတ်က လုံးဝမသိ။

ရိုးတိုးရိပ်တိတ် ရင်းနှီးနေသည့် အရိပ်အယောင်လည်း တစ်စက်ကလေးမျှပင် မမြင်ရချေ။

ထူးဆန်းနေပြီလေ။

ဒါ သိပ်ကိုထူးဆန်းနေပြီ။

“မြဘုန်း”

“ဟင်...ဘာ...ဘာလဲ”

“နင်ဘာတွေ တစ်ယောက်တည်းကြိတ်ပြီး စဉ်းစားခန်းဖွင့်နေတာလဲ၊ ဘာလဲ စောစောကလူချောလေးကို မျက်လုံးထဲ ပြန်မြင်ယောင်ပြီး အတွေးတွေနယ်ကျဲနေတာလား”

“အဲမာ...သေလိုက်၊ စဉ်းစားစရာလားဟဲ့”

မြဘုန်းရှင် ပြောသာပြောလိုက်ရတာ စိတ်ကတော့ မလုံချင်။ သလင်းပြောသလိုပဲ လရောင်ဆတ်ဆိုတဲ့ သူ့အကြောင်းကိုပဲ မြဘုန်းရှင်က စဉ်းစားနေမိတာကို။

“ဘာပဲပြောပြောဟယ် အဲဒီလူက တကယ်ချောတာ၊ သူပုံစံက တကယ့်ကို ယောက်ျားပီသပြီးချောတာ မြဘုန်းရဲ့၊ သလင်းဖြင့် အခုချိန်ထိ မျက်လုံးထဲကနေ သူ့ပုံစံကို ဖျောက်ဖျက်လို့မရသေးဘူး၊ ရေရေလည်လည် ညှို့ချက်ပြင်းတဲ့သူပဲဟယ်၊ ရင်ထဲ အရမ်းထိချက်ပြင်းတယ်”

“အဲမယ်...မိသလင်း ရှင်ကြီးပဲ သိပ်ပြီးခံစားပြမနေနဲ့၊ ကျုပ်လည်း ဝန်ခံပါရစေဦး၊ ရှင့်ထက်တောင် ဆယ်ဆသာသေး

တယ်သိလား၊ အဲဒီလိုအဆင်မျိုးလေးသာ ရမယ်ဆိုရင်လေ ရှိသမျှ စည်းစိမ်တွေ အကုန်စွန့်ရချင်စွန့်ရပါစေ လုံးဝကို လဲယူလိုက်မှာ”

နီမြန်းကလည်း အားကျမခံစွာပင် ပြောလာသည်။

“တော်စမ်းပါဟယ်...ရှင်တို့နှစ်ယောက်ကလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို မိန်းကလေးတွေဆိုတာလည်း သတိလေးနည်းနည်း ထားပါဦး၊ ဟိုကသာ ရှင်တို့အခုပြောနေတဲ့စကားတွေသာ ကြားကြည့်စမ်း မိုးပေါ်မြောက်လို့ ဆွဲချလိုတောင်ရတော့မှာမဟုတ်ဘူး၊ မိန်းမဈေးကျတယ်သိလား”

သူမဟောက်တော့ နှစ်ယောက်သား မျက်ခုံးလေးတွေပင့်ကာ ငြိမ်ကျသွားကြ၏။

“မြဘုန်း”

“ဘာလဲ”

“ရှင် စောစောက ဘာဖြစ်သွားတာလဲ”

“ဘာကိုလဲ”

“ဟိုလူ့ကို အသားလွတ်ကြီး ရှင်ဟောက်နေတာလေ”

“ဘာဟောက်လို့လဲ”

“သူပုံစံကိုကြည့်ကတည်းက တခြားကောင်လေးတွေလို ဗရုတ်ကျတာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ရှင်သိနေပါလျက်နဲ့ ရှင်ဆက်ဆံ

တဲ့ပုံစံကြီးက အရမ်းလွန်နေလို့ပါ”

“ဘာမှမလွန်ဘူး”

“မဟုတ်သေးပါဘူး မြဘုန်းရာ၊ ရှင်တစ်ခုခုဖြစ်နေတာတော့ သေချာပါတယ်၊ ရှင်ဘာဖြစ်နေတာလဲဟင် မြဘုန်း”

“ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“အဲဒါတော့ မသိဘူးလေ၊ ဒါပေမယ့် ရှင် ဒီနေ့တစ်မျိုး ထူးခြားနေတယ်”

သလင်းရဲ့အမေးကို မြဘုန်းရှင် မဖြေနိုင်။

ဟုတ်နေတယ်လေ။ မြဘုန်းရှင်ရဲ့ အရင်ကသွက်လက်မှု၊ လန်းဆန်းတက်ကြွမှုတွေအားလုံးက လရောင်ဆတ်ဆိုတဲ့လူကို တွေ့ရှိပြီးနောက်ပိုင်း ချက်ချင်းဆိုသလိုကို ပျောက်ကွယ်သွားတာ မဟုတ်လား။

သူတို့စိတ်ထဲ ထူးခြားနေမှာပေါ့။

“မြဘုန်း”

“ဘာလဲ”

“ရှင်ဘာဖြစ်နေတာလဲဟင်”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး သလင်းရာ၊ ရှင်စိတ်ထင်နေလို့ပါ”

“အင်းလေ...ဘာမှမဖြစ်ဘူးဆိုလည်း ပြီးတာပါပဲ၊

သလင်းက စိတ်ပူလို့ပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှင်မျက်နှာလေးညှိုးနေတော့
 လည်း မနေတတ်ဘူးဟာ၊ ပျော်ပျော်နေစမ်းပါ မြဘုန်းရာ”
 သလင်းစကားကြောင့် သူမရယ်လိုက်မိသည်။
 ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်တာပဲ။
 သူ့ကိုမြင်တာနဲ့ မြဘုန်းစိတ်တွေ ရှုပ်ထွေးနေောက်ကျိပြီး
 လူက ထိုင်းမှိုင်းသွားတာလေ။ တကယ်ဆို မြဘုန်း ဒီလိုဖြစ်စရာမှ
 မလိုအပ်တာ။ စိတ်ကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်းနဲ့ကို ထားပြီး ပျော်ပျော်
 ရွှင်ရွှင် ကျောင်းတက်ရမှာ။
 ဘာဆိုလို့လဲ။
 သူကတောင် မသိသလိုနေနေတာပဲဟာ။
 မြဘုန်းလည်း အေးအေးဆေးဆေး နေရုံပဲပေါ့။
 ဟွန်း...လရောင်ဆတ်ဆိုတဲ့လူ။ ရှင်က ဘာမို့လို့လဲ။
 မြဘုန်းရှင်ဆိုတဲ့ ကျွန်မက ရှင့်ရှေ့မှာ စိတ်မပျက်သွား
 အောင် နေရမယ်ဆိုတာ လုံးဝအဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့အဖြစ်ပဲ။ လုံးဝနေမပြ
 နိုင်ဘူး လရောင်ဆတ်။ အဲဒီအတွက် ရှင်က လက်မထပ်နိုင်ပါဘူး
 ဆိုတော့လည်း မြဘုန်းရှင်အတွက် ပိုပြီးတော့တောင် စိတ်ပေါ့ပါး
 သွားရတာပေါ့။
 နေပြမယ်။ ရှင်စိတ်ပျက်သွားအောင်ကို တမင်နေပြမယ်။

စောင့်ကြည့်နေ လရောင်ဆတ်ရေ။
 “မြဘုန်း”
 “ပြော”
 “ဟိုမှာကြည့်စမ်း”
 “ဘာလဲ”
 “စောစောက ကိုလူချော၊ တို့ထိုင်နေတဲ့ဆိုင်လေးဆီ
 တည့်တည့်မတ်မတ်လာနေပြီ”
 ဟင်။
 ဟုတ်ပါရဲ့။ လရောင်ဆတ်ဆိုတဲ့သူ။
 သူမတို့သူငယ်ချင်းသုံးယောက် ထိုင်နေသော စားသောက်
 ဆိုင်ကလေးဆီ သူငယ်ချင်းအဖော်ကောင်လေးတစ်ယောက်နဲ့အတူ
 လျှောက်လာနေသည်။
 “တစ်နေ့တည်းမှာ နှစ်ကြိမ်တိတိတောင် ပြန်ဆုံတာဆို
 တော့ တော်တန်ရဲ့ရေစက်တော့မဟုတ်လောက်ဘူးနော် မြဘုန်း”
 “သလင်းနော်...ရှင်သိပ်ပြီး လေတွေရှည်မနေနဲ့၊ မျက်နှာ
 ကိုလည်း ဒီဘက်ကိုလှည့်ထား၊ တော်ကြာနေ အလကားနေ သူ့ကို
 ကြည့်နေတယ်ဆိုပြီး ဘဝင်လေဟပ်သွားလိမ့်မယ်၊ မမြင်ချင်ဟန်
 ဆောင်နေစမ်းပါ”

“ခက်တယ် မြဘုန်းရယ်၊ ရှင်ကတားလေ သလင်းက ပိုကြည့်ချင်လာလေပဲ၊ အဲဒီယောက်ျားလေးဟာ ဘယ်အချိန်ကြည့် ကြည့် စွဲမက်ဖို့ကိုကောင်းနေတော့တာပဲ၊ တကယ်ညှို့ဓာတ်ပြင်း တယ်ဟယ်၊ နော် နီမြန်း”

“အေး...ဟုတ်တယ်”

“အစုတ်ပလုတ်မတွေ၊ ဒါကြတော့ လက်ဝါးချင်းရိုက်ပြီး ညီနေလိုက်ကြတာ၊ သွား...သွား အနားကနေထွက်သွား၊ အဲဒီလူ ထိုင်တဲ့ဝိုင်းကို ပြောင်းထိုင်ကြတော့”

မြဘုန်း စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကို နှင်ပစ်လိုက်သည်။

“မြဘုန်းကလည်းဟယ် အလကားစတဲ့ဟာကို ရှင့်ကို တစ်ယောက်တည်းထားခဲ့ပြီး တို့ကထွက်သွားရမလား၊ ခေါ်မယ့် ခေါ် သူ့ကိုပဲ ဒီနေရာကိုခေါ်ပြီး ထိုင်ခိုင်းမှာပေါ့၊ မသွားပါဘူး”

“အစုတ်ပလုတ်မတွေ ခေါ်ချင်ဦး၊ အဲဒါ ခေါ်ချင်ကြဦး”

“အား...နာတယ်”

လက်မောင်းလေးကို ဒေါသထွက်ထွက်နဲ့ ဆွဲဆိတ်တော့ နီမြန်းက အသံကျယ်ကြီးနှင့် ထအော်တော့၏။

ဒီတော့ ဆိုင်ထဲဝင်လာတဲ့ လရောင်ဆတ်က ကြားသွား

ပြီး ဖျတ်ခနဲ စောင်းငဲ့ကြည့်၏။

မြဘုန်း မသိချင်ဟန်ဆောင်ကာ မျက်နှာထားတင်းတင်း နှင့်ပင် နေပစ်လိုက်သည်။ သူတွေ့သွားတယ်ဆိုတာသိပေမယ့် မသိ ချင်ဟန်ဆောင်ကာ နေလိုက်၏။

မဆိုင်ဘူးလေ။ မြဘုန်းနဲ့သူ လုံးဝမဆိုင်ဘူး။

ဒါ အမှန်တရားပဲ။



သန်း (၃)

“ထိုင်မယ်နော်”

“အို...ထိုင်ပါ၊ ထိုင်ပါ၊ ရပါတယ်၊ အဟင်း...ဟင်း”

“ဟဲ့...ဘာထိုင်ပါလဲ သလင်းနော် ဒီမှာ စားပွဲဝိုင်းလွတ်
တွေ အများကြီးရှိနေတဲ့ဟာ၊ တခြားနေရာမှာ သွားထိုင်”

ကြည့်။ အဲဒီမိန်းမလှလေးဟာလေ သူ့ကိုမြင်လိုက်တာနဲ့
ပဲ အမြဲတမ်း ရန်လိုချင်နေတော့တာပဲ။ ဘယ်ဘဝက ရေစက်ကြောင့်
များ သူ့ကို မျက်မှန်းကျိုးနေပါလိမ့်။ သူငယ်ချင်းမလေးတွေက
ဖော်ဖော်ရွေရွေ ဆက်ဆံနေတာကိုပင် မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့်
တားဆီးကန့်သတ်ချင်နေသေးသည်။

အဲဒါကိုပဲ လရောင်ဆတ်ဆိုတဲ့သူက အသည်းတွေ ကျလီ

ကျလီ ယားနေမိတာ။ သူမက မထိုင်စေချင်လေ သူက ပိုပြီးတော့
တောင် ထိုင်ချင်လာလေလေပါပဲ။ ဒါကြောင့် သိပ်ပြီးခေါင်းရှုပ်ခံ
ပြီး စဉ်းစားမနေ စားပွဲဝိုင်းလေးတွင် လွတ်နေသော ခုံလွတ်တစ်ခု
တွင် ချက်ချင်းပဲ ထိုင်ချပစ်လိုက်သည်။

“ဒီမှာ ရှင်နားမကြားဘူးလား၊ မထိုင်ပါနဲ့ဆို”

တားနေတဲ့ကြားကနေ သူကဝင်ထိုင်လိုက်တာမို့ မြဘုန်း
ရှင် မျက်လုံးလေးတွေ ပြူးဝိုင်းသွားရသည်။

“မြဘုန်းကလည်းဟယ်...ထိုင်ပါစေ၊ စောစောက သူနဲ့
အတူပါလာတဲ့သူက ဟိုဘက်က သူ့သူငယ်ချင်းတွေဝိုင်းကို သွား
ထိုင်တဲ့ဟာ၊ သူတစ်ယောက်တည်း အဖော်မဲ့နေမှာပေါ့၊ ထိုင်ပါစေ”

တွေ့လား။ အဲဒီနီမြန်း။

ကောင်လေးက အရမ်းကိုသားနားပြီး ချောမွေ့နေတာနှင့်
ပင် အတင်းထိုင်ခိုင်းနေပြီ။

မကြိုက်တာ။ အဲဒါတွေကို မြဘုန်းရှင် လုံးဝမကြိုက်တာ။

သို့ပေမယ့် နှစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်ဆိုတော့ မြဘုန်းရှင်
ဘာပြောလို့ရတော့မှာလဲ။ ဒီသူငယ်ချင်းမလေးနှစ်ယောက်က
မြဘုန်းနဲ့ ဟိုးငယ်ငယ်လေးတည်းက လည်ပင်းဖက်ပေါင်းလာတဲ့
သူငယ်ချင်းအရင်းခေါက်ခေါက်ကြီးတွေလေ။ ဘယ်လောက်ပဲ

မြဘုန်း စိတ်ကောက်ကောက် သည်းညည်းခံကာ အခင်အမင်မပျက် နေခဲ့ကြတဲ့ သူငယ်ချင်းမလေးတွေဖြစ်သည်။

ဒါကြောင့်လည်း တစ်ခါတလေ ထိုသူငယ်ချင်းမလေး တွေ အမှားလုပ်လျှင်လည်း မြဘုန်းက တစ်ပြန်ပြန်ပြီး ခွင့်လွှတ် နားလည်ပေးရသည်။

“ကျွန်တော့်နာမည် လရောင်ဆတ်ပါ”

“ဟယ်...နာမည်လေးကဆန်းလိုက်တာ၊ တို့နာမည်က သလင်းကြည်တဲ့၊ သူက နီမြန်းစွေ၊ ဒါကတော့ မြဘုန်းရှင်တဲ့ မှတ်ထားပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့...အခုလိုသိရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်က ဓာတုဗေဒမေဂျာကပါ၊ သလင်းကြည်တို့ကရော”

“သလင်းတို့အားလုံးကလည်း ဓာတုဗေဒကပဲ၊ ဒါဆို တို့တွေမေဂျာတူတာပေါ့ လရောင်ဆတ်”

“ဟာ...ဟုတ်လား၊ ဒါဆို ပိုပြီးဝမ်းသာစရာပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်က သူငယ်ချင်းအသိမိတ်ဆွေမရှိလို့ တစ်ယောက်တည်း ကြောင်တောင်တောင်ကြီးဖြစ်နေတာဗျ၊ စောစောက မိတ်ဆွေက ကျောင်းသားရေးရာမှာတွေ့လာတာလေ၊ သင်္ချာမေဂျာက၊ သူက canteen သွားထိုင်ရအောင်ဆိုပြီး အဖော်ခေါ်တာနဲ့ ကျွန်တော်လည်း

ပျင်းလို့လိုက်လာတာ၊ အခုမှပဲ ကိုယ့်မေဂျာကသူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဆုံရတော့တယ်ဗျာ”

“တို့ကလည်း လရောင်ဆတ်နဲ့ သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေဖြစ်ရ တာ ဝမ်းသာပါတယ်၊ သူငယ်ချင်းတွေထဲမှာ ယောက်ျားလေး သူငယ်ချင်းမရှိတော့ အရေးအကြောင်းရှိရင် အကူအညီရတာပေါ့ ဟယ်၊ ဟုတ်တယ်နော် နီမြန်း”

“ဟုတ်တယ်...ဟုတ်တယ်၊ အားကိုးစရာရပြီ၊ ဟီး... ဟီး”

တွေ့လား။ သလင်းနဲ့ နီမြန်း။

လရောင်ဆတ်ဆိုတဲ့လူနဲ့ ခင်မင်ခွင့်ရတာကို အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်နေကြတာလေ။ သွားကြီးတွေပေါ်အောင်ဖြုတ်ပြီး ရယ်နေလိုက် ကြတာများ အမြင်ကတ်လောက်စရာ။

“ဒါနဲ့ လရောင်ဆတ်က ကျောင်းသားရေးရာကို ဘာသွား လုပ်တာလဲ”

“မေမေက ကျောင်းအပ်ပေးတာလေ၊ အသိမိတ်ဆွေက ကျောင်းသားရေးရာဌာနမှာ ရှိတာဆိုတော့ အဆင်ပြေသွားတာပေါ့၊ အဲဒီလူကို ကျွန်တော်သွားတွေ့တာ၊ ဒါကြောင့် ဒီတက္ကသိုလ်ကို အခုမှရောက်ဖူးတာပေါ့”

“ဪ...ဒါကြောင့်ကိုး၊ ရှင်က တက္ကသိုလ်နယ်မြေနဲ့ စိမ်းသက်နေတော့ နေရာတွေဘယ်သိလိမ့်မလဲ၊ သလင်းတို့က ရှင် ဗရုတ်ကျနေတယ်ထင်တာ၊ ဒါကြောင့်လည်း ရှင်ကို မြဘုန်းက ရန်တွေ့တာပေါ့၊ တကယ်တော့ မြဘုန်းက အင်မတန် စိတ်သဘော ထားကောင်းတာပါ၊ ရှင် တမင်လာနောက်နေတာထင်ပြီး ရန်တွေ့ လိုက်တာ”

- “ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်နားလည်ပါတယ်”
- “ကဲ...ရှင်ဘာစားမှာလဲ၊ တစ်ခုခုမှာဦးလေ”
- “ကျွန်တော် လက်ဖက်ရည်ပဲသောက်မှာပါ”

နံဘေးသို့ရောက်လာသော စားပွဲထိုးကလေးကို သူက လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်ပဲ မှာလိုက်သည်။

မြဘုန်းရှင်မှာထားသော ထမင်းပေါင်းကိုသာ အေးဆေး ဆက်စားနေလိုက်၏။ သူ့ကိုလည်း စကားမပြောမိသလို သူငယ်ချင်း မလေးနှစ်ယောက်ကိုလည်း ဥပေက္ခာပြုထားလိုက်သည်။

“မြဘုန်းရှင်”

သူခေါ်တာကို သူမထူးမိ။

“မြဘုန်းရှင်က ကျွန်တော်နဲ့မခင်ချင်ဘူးထင်တယ်”
မကြားချင်ဟန်ဆောင်နေလိုက်သည်။

သူမလုပ်ရပ်ကို အားနာသူက သူမရဲ့ချစ်လှစွာသော သူငယ်ချင်းမလေးများသာဖြစ်သည်။

“ဟာ...မဟုတ်ပါဘူး၊ မြဘုန်းက ခင်တတ်ပါတယ် ကိုလရောင်ဆတ်ရဲ့၊ သူက စကားနည်းပြီး အခုလိုနေတတ်လို့ပါ”

“ဪ”

ဒါကလေးသာငြီးပြီး မြဘုန်းရှင်ဆိုသော သူမလေးဆီ လရောင်ဆတ် ကြည့်လိုက်မိသည်။

သိနေတယ်လေ။ ဒီအမှုအရာတွေက အနေအေးလို့ လုပ်နေ တာလား၊ အနေစိမ်းလို့လုပ်နေတာလားဆိုတာကိုပေါ့။ လရောင် ဆတ် ဒီလောက်တော့ လူကခတ်မည့်ပါဘူး။

သို့သော် ထပြီးထွက်မသွားချင်။

မျက်နှာထားတင်းတင်းလေးနဲ့ သူ့ကို တစ်စက်ကလေးမှ ပင် လှည့်စောင်းမကြည့်တဲ့ မာနရှင်အလှနတ်သမီးလေးကို ငေးမော ကြည့်ကာပင် သက်ပြင်းငွေ့ငွေ့လေးကိုသာ ကြိတ်ရှိုက်လိုက်မိသည်။

အဓိက ဒီထိုင်ခုံစားပွဲဝိုင်းလေးကို ဝင်ထိုင်လိုက်တာ မြဘုန်းရှင်ဆိုတဲ့ သူမကလေးနဲ့ ရင်းနှီးခင်မင်ချင်လို့ပါ။ လရောင် ဆတ်ဆိုတဲ့သူ့ကို အခြောက်တိုက် အမြင်တွေကတ်နေတဲ့ သူမလေး ကို သူဘာကြောင့် နောင်တွယ်မိနေပါလိမ့်။

သူမလေးကို တွေ့လိုက်ရတဲ့အချိန်လေးမှာတင် လှပဖူးစင်
နေသော မျက်နှာလေးကို ငေးမောကာ မှင်သက်သွားခဲ့ရသည်။
ရန်စွာလိုက်တဲ့ မြဘုန်းရှင်ပါ။

သူ့ရှင်းပြတာကို မြဘုန်းက နားမဝင်။ ခေါင်းလေးတခါ
ခါနှင့် သူ့ကိုငြင်းဆန်ကာ ထွက်သွားသည်။

မျက်စောင်းလေးတဝင့်ဝင့်၊ မျက်မှောင်လေးကြုံကြုံနဲ့ သူမ
ရဲ့ဟန်အမူအရာလေးက အမြင်ကတ်မုန်းတီးစရာမကောင်းဘဲ
ချစ်စရာကောင်းနေခဲ့၏။ သူမမျက်ဝန်းတစ်ချက်အဝှေ့မှာ သူ့ရင်ထဲက
နှလုံးသားတံခါးချပ်က ဝန်းခနဲဆို ပွင့်ဟသွားရပြီ။

မြဘုန်းရှင်။

မင်း ယုံမလားတော့မသိဘူး။ ကိုယ်လေ မင်းကို မြင်မြင်
ချင်းပဲ စွဲလန်းသွားမိပြီ မြဘုန်းရှင်ရယ်။

ဒါပေမယ့် ဒီအကြောင်းတွေကို အခုအချိန်မှာ ကိုယ်ဖွင့်
မပြောရဲပါဘူးကွာ။

ကိုယ်ပြောလိုက်ရင် မင်းရဲ့ဒေါသတွေက အထွဋ်အထိပ်
ကို ရောက်သွားမှာမဟုတ်လား မြဘုန်းရှင်။ ဒါကြောင့် ကိုယ်
တိတ်တဆိတ်လေးပဲ ရင်ထဲမှာပြန်ပြီး သိမ်းဆည်းထားလိုက်တာပါ။

“ဘာပဲပြောပြော ကျွန်တော်ကတော့ သလင်းတို့သုံး

ယောက်ကို ခင်တယ်ဗျာ၊ တအားကိုဖော်ရွေပြီး စိတ်ကောင်းလည်း
ရှိတယ်၊ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ တကယ့်ကို သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေ
အပေါင်းအသင်းတွေပါပဲ”

“အို...သလင်းတို့က ရေရေလည်လည်ကို ခင်တတ်တာ၊
ဒါပဲနော် ယောက်ျားလေးသူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေ ရသွားရင် သလင်းတို့
ကိုမေ့ပြီး ထားခဲ့ရင်တော့အသိပဲ၊ လရောင်ဆတ်ကို လုံးဝမခင်တော့
ဘဲ သူငယ်ချင်းအဖြစ်ကနေ ရပ်စဲပစ်မှာ”

“ဟာဗျာ...ဘုရားပြီးလို့ ငြိမ်းဖျက်တဲ့လူစားမျိုးထဲမှာ
ကျွန်တော်မပါပါဘူး သလင်းရာ”

“ပြီးရော...ပြီးရော သလင်းက အဲဒီစကားမျိုးပဲ ကြား
ချင်တာ၊ အဟင်း...ဟင်း”

မြဘုန်းရှင် သည်းညည်းမခံနိုင်တော့ချေ။
သူမစားသောက်လို့ ဝသွားတယ်ဆိုလျှင်ပဲ ဆိုင်ကပိတ်တာ
လေးကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“မြဘုန်း...ပိုက်ဆံရှင်းတော့မလို့လား”

“အင်း”

“ဟယ်...တို့တောင်မစားရသေးဘူး၊ အများကြီးကျန်
သေးတယ်”

“ရှင်တို့နှစ်ယောက် ဗိုက်ဝနေပြီမဟုတ်လား”

“အမ်”

မြဘုန်းရှင်အမေးကြောင့် သူငယ်ချင်းမလေးနှစ်ယောက် စလုံး ပါးစပ်ကလေးတွေ ပိတ်သွားကြ၏။

ဟုတ်တယ်လေ။ အစားမစားဘဲ စကားတွေချည်း တစ်ချိန်လုံးထိုင်ပြောနေတာ ဗိုက်ထဲလေတွေပဲ ပြည့်နေတော့မှာပေါ့။ ဒါကြောင့် သူတို့စိတ်ကြိုက်မှာထားကြတဲ့ ထမင်းကြော်ပန်းကန် တွေ၊ ထမင်းပေါင်းပန်းကန်တွေက အရာပင်မယွင်းသေးချေ။

နောက်ဆုံးမှာထားတဲ့ လရောင်ဆတ်ပင်လျှင် ဆိုင်က အလုပ်သမားကောင်လေး လာချပေးတဲ့ လက်ဖက်ရည်ခွက်ပင် သောက်လို့ကုန်စင်နေပြီ။

ဒါကြောင့် သင်းတို့နှစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုမှ မေတ္တာ ဆက်ပြီးမပွားနိုင်တော့ချေ။

ပိတ်တာလေးလာတော့ ကျသင့်ငွေကို တွက်ခိုင်းလိုက်၏။

“နေ...နေ ကျွန်တော်ပဲ ဒီပိုင်းအတွက် ရှင်းပေးလိုက်

ပါ့မယ်၊ မြဘုန်း”

“မလိုပါဘူး”

“ဗျာ”

“ဟဲ့...မြဘုန်း”

သလင်းအားနာစွာ တားဆီးလိုက်ခြင်းကိုပင် အရေးမထားဘဲ သူ့လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို ချန်လှပ်ထားခဲ့ကာ မြဘုန်းရှင် ကျသင့်ငွေအားလုံးကို ရှင်းပေးလိုက်သည်။

ကဲ...ဘယ်နှယ့်ရှိစ လရောင်ဆတ်။

ရှင် အရမ်းကိုပဲ စိတ်ပျက်သွားပြီမဟုတ်လား။

ဒါပဲလေ။ မြဘုန်းဆိုတဲ့ မိန်းကလေးက အဲဒီလိုပဲ ရွတ်တွတ်တွတ်နိုင်တဲ့ မိန်းကလေးပဲ။

ရှင်လက်ထပ်ချင်သေးရဲ့လား လရောင်ဆတ်။ ကျွန်မမိဘတွေကို ရှင်ဘယ်လိုဖိအားတွေနဲ့ အုပ်မိုးထားသလဲဆိုတာတော့ မသိဘူး။

ဘယ်လိုပဲအကြောင်းတွေရှိရှိလေ မြဘုန်းရှင်ဆိုတဲ့ ကျွန်မကိုတော့ ရှင် ခပ်လွယ်လွယ်နဲ့ သိမ်းပိုက်လို့တော့ လုံးဝမရဘူးဆိုတာ ရှင်သိထားလိုက်စမ်းပါ။

ရှင်ကို လုံးဝမုန်းတယ် လရောင်ဆတ်။

မြဘုန်းရှင်တစ်ယောက် ရင်ထဲကနေ ကြိတ်ပြီးပြောကာ ငွေရှင်းပြီးသည်နှင့် စားပွဲပိုင်းလေးကနေ ဆတ်ခနဲထလိုက်၏။

ပြီးနောက် ဘယ်သူမှပင်မခေါ်တော့ဘဲ ဦးဆုံးထကာ နေရာ
လေးကနေ ထွက်ခွာလာခဲ့တော့သည်။



အခန်း (၄)

“မြဘုန်း”

“ဘာလဲ”

“ရှင် မနေ့ကလုပ်သွားတာကြီးက တော်တော်လေး
ရုပ်ပျက်တယ်ဟာ၊ သလင်းဖြင့် လရောင်ဆတ်မျက်နှာကို အားနာ
လွန်းလို့ ဘယ်လိုကြည့်ရမှန်းတောင်မသိတော့ဘူး”

“အဲဒါဆိုလည်း မကြည့်နဲ့ပေါ့ သလင်းရယ်”

“လုပ်ပြီ”

သူမစကားကြောင့် သလင်းကြည်က မျက်စောင်းထိုးသလို
နိမြန်းစွေကလည်း နှုတ်ခမ်းလေးမဲ့သွားသည်။

ဒီမိန်းမတွေ အခုမှဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဗွေတွေဖောက်ချင်နေ

ကြမုန်းမသိ။

အင်းလေ လရောင်ဆတ်ဆိုတဲ့လူကလည်း ချောမောလွန်းတာကိုး။ ရုပ်ရည်ပြည့်စုံရုံတင်မက ငွေကြေးချမ်းသာကြွယ်ဝခြင်းကလည်း သူ့အတွက် အဆင်တန်ဆာကောင်းတစ်ခုလို ရှိနေပြန်သေးသည်။

ကျောင်းကို ကိုယ်ပိုင်ကားအကောင်းစားကြီးနဲ့ လာတက်သည့်အပြင် ခါးမှာလည်း ဟမ်းဖုန်းလေးချိတ်လို့။ မြင့်မားသော အရပ်အမောင်းလေးနှင့် လိုက်ဖက်အောင် ဝတ်စားပြင်ဆင်ထားတတ်သည့် လရောင်ဆတ်လို ယောက်ျားမျိုးကို စိတ်ကူးမယဉ်ချင်ကြတဲ့ မိန်းကလေးဆိုတာ ရှိမှမရှိနိုင်တာပဲလေ။

ဒီတော့ လရောင်ဆတ်ကိုယ်တိုင်က စိတ်လိုလက်ရ သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေ လာဖွဲ့တာဆိုတော့ ဒီအမျိုးသမီးတွေ ပိုပြီး သဘောတွေ့သွားတာပေါ့။

“မြဘုန်း”

“ဘာလဲ”

“ရှင်ကိုမသိလို့မေးပါရစေဦး၊ ရှင်ဘာဖြစ်လို့ လရောင်ဆတ်ကို အဲဒီလိုကြီးဆက်ဆံရတာလဲ”

“မြဘုန်းမှမခင်ချင်တာ၊ မြဘုန်းဘဝမှာ ဘယ်ယောက်ျား

လေးနဲ့ တရင်းတနှီးပြောဆိုဆက်ဆံဖူးတာ ရှင်တို့မြင်သလဲ၊ ဒီတစ်ယောက်တည်းကိုမှ ချွန်ပြီးလုပ်နေတာမှမဟုတ်တာ”

“အဲဒါတော့ ဟုတ်ပါတယ်ဟယ်၊ ဒါပေမယ့် လရောင်ဆတ်ဆိုတဲ့သူကိုတော့ ခြင်းချက်လေးအနေနဲ့ လက်ခံပြီး ဖော်ဖော်ရွေရွေလေး ဆက်ဆံပေးလို့မရဘူးလားဟယ်၊ မနေ့ကဆို ငွေရှင်းပြီး မြဘုန်း ဆတ်ခနဲထသွားတော့ သူ့မျက်နှာလေး ဖျတ်ခနဲ ညှိုးကျသွားတာပဲ၊ တကယ်သနားစရာကောင်းတယ် မြဘုန်းရယ်၊ သူ့ရှက်လည်းရှက်သွားမှာပဲလေ၊ ရှင့်ဘက်က မီးနီက တစ်ချိန်လုံးပြနေတာကို၊ ရှေ့က ရှင်ထွက်သွားလို့သာ သူ့ကိုနှုတ်ဆက်ပြီး အပြေးလိုက်ခဲ့ရတာ၊ ထားခဲ့ရတာကို ပြန်တွေးမြင်ယောင်မိတိုင်း မျက်နှာပူနေတုန်းပဲ၊ ဒီကနေ့ သူ့ကျောင်းကိုလာရင် ဘယ်လိုနှုတ်ခွန်းဆက်ရမလဲတောင် မတွေးတတ်တော့ပါဘူး မြဘုန်းရာ၊ ရှင့်ရဲ့လုပ်ပုံကတော့ ကြားကနေ တော်တော်နေရခက်တာပဲ”

“သလင်းနော် ရှင်တို့တာသာ ဘယ်သူနဲ့ပဲခင်ခင်၊ ဘယ်သူကိုပဲစကားပြောပြော မြဘုန်း လုံးဝမတားဆီးဘူး၊ ဒါပေမယ့် မြဘုန်းကို အဖော်ဆွယ်တာတို့၊ တိုက်တွန်းတာတို့လာမလုပ်နဲ့၊ မြဘုန်းကတော့ ရှင်းတယ်၊ လရောင်ဆတ်ဆိုတဲ့သူနဲ့ လုံးဝမပတ်သက်ချင်ဘူး၊ ဒါပဲ”

“အမလေး...အခုမှပဲ ရဲဝံ့ပြတ်သားနေလိုက်တာအေ၊ ကံပါ ကံပါ မခင်ချင်ဘူးဆိုလည်း မခင်ပါနဲ့၊ လာဟယ် ကော်ရစ် တာကိစ္စထွက်ပြီး လေညှင်းခံရအောင်၊ အခန်းထဲထိုင်ရတာ စိတ်တောင်မွန်းကြပ်လာပြီဟာ”

“အေး...ကောင်းတယ်၊ ကော်ရစ်တာမှာ စာသင်ခုံ အရှည်တစ်တွဲရှိတယ်၊ အဲဒီမှာသွားထိုင်ရအောင်”

နီမြန်းကပါ ထောက်ခံလိုက်တာမို့ မြဘုန်းလည်း လိုလို လားလားပင် စာရေးစားပွဲခုံထဲက အိတ်ကလေးကိုဆွဲကာ ပန်းတွင် လွယ်လိုက်သည်။

သူငယ်ချင်းသုံးယောက်စလုံး အပြင်ထွက်ခဲ့ကြ၏။ ကျေးဇူးတင်စရာကောင်းတာက ကျောင်းကော်ရစ်တာတွင် ရှိနေ သော ထိုင်ခုံလေးတွင် တခြားသူများထိုင်မနေဘဲ လွတ်နေ၏။ နီမြန်းက သွက်လက်စွာပင် အပြေးတစ်ပိုင်းသွားပြီး ထိုင်ခုံကိုဦး သည်။

မြဘုန်း နှုတ်ခမ်းလေးတွေ ပြုံးသွားရ၏။

ဘယ်သူမှလည်း နေရာလုမယ့်သူမရှိဘဲ နီမြန်း တစ်ယောက်တည်း ထိုင်ခုံဦးနေတာမို့လေ။

“အမလေး...အခုမှပဲ အသက်ရှူဝတော့တယ်၊ အပြင်မှာ

လေကိုအေးနေတာပဲဟယ်”

သလင်းက ထိုင်ခုံမှာမထိုင်သေးဘဲ လွယ်အိတ်လေးကို စားပွဲပေါ်ပစ်တင်ပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းလေးသို့လျှောက်ကာ ကော်ရစ် တာမှတစ်ဆင့် အောက်သို့ ငုံ့စိုက်ကြည့်နေ၏။ ကျောင်းအဆောင် က နှစ်ထပ်အဆောင်မို့ အောက်ဘက်မှ လှပသစ်လွင်သော ရောင်စုံ အဝတ်အစားကိုယ်စီနှင့် စာသင်ဆောင်ဆီ လျှောက်လာကြသော လူများကို ငေးမောနေလိုက်သည်။

စာသင်ဆောင်ရှေ့တွင် ကိုယ်ပိုင်ကားတချို့ ရပ်ထား၏။ သို့သော် လရောင်ဆတ်မောင်းလာသော ခဲပုတ်ရောင်ပေါ်တွင် ငှက်ခါးရောင် အစိမ်းဆင်းများနှင့် အလှအပဆင်ထားသော ကား အမြင့်ကြီးကိုတော့ မတွေ့ရသေးပါချေ။

သူမတွေ့နေရတာက တံခါးချပ်နှစ်ပေါက်ပါသော အဝါ ရောင် ပြိုင်ကားပုံစံ ကားလှလှလေးတစ်စီး။ သူမတို့သူငယ်ချင်း သုံးယောက် ကျောင်းလာသော မြဘုန်း၏ အဖြူရောင်ဆလွန်းလေး နံဘေးတွင် ရပ်ထားတာတွေ့ရသည်။

“မြဘုန်း”

“ဘာလဲ”

“လာကြည့်စမ်း...ကားလေးကလှလိုက်တာ”

“မကြည့်ချင်ပါဘူးဟယ်”

“လာကြည့်ပါဆိုဟာ...အဝါရောင်ပြိုင်ကားလေးဟ၊ ဟိုတစ်ခါ နင်လိုချင်တယ်ဆိုပြီးပြတဲ့ကားလေးလေ၊ တံခါးနှစ်ပေါက်နဲ့”

“ဟုတ်လား”

ဒီတစ်ခါတော့ မြဘုန်းရှင် စိတ်ဝင်စားသွားပြီ။

ကိုရီးယားဇာတ်လမ်းတွဲ (F4 ချစ်သူ)ကို ကြည့်ပြီး ကတည်းက ထိုဇာတ်လမ်းတွဲထဲမှာ စီးကြသော မင်းသားနှင့် သူ၏ သူငယ်ချင်းများ ကားလေးတွေကို သူမ တအားကို လိုချင်နေခဲ့တာ လေ။

သူမ အခုမောင်းနေတဲ့ကားကို လုံးဝလုံးဝမကြိုက်တော့။ ဖေဖေကို လဲပေးဖို့တောင်းဆိုဖို့ အကွက်ချောင်းနေတဲ့ မြဘုန်းရှင် လရောင်ဆတ်ဆိုတဲ့လူရဲ့ ဓာတ်ပုံကိုပြပြီး သူ့ကိုကျောင်းပြီးရင် မဖြစ်မနေ ယူရလိမ့်မယ်ဟု သတိခေါ်ပေးခဲ့သော ဖေဖေကို မကြည်လင်သောစိတ်နှင့် မျက်နှာချင်းပင် သွားမဆိုင်ဖြစ်တော့ချေ။

ဒီတော့ ကားအသစ်လဲပေးပါလားဆိုတဲ့ တောင်းဆိုချက်လည်း ပျက်ပြယ်သွားရပြီပေါ့လေ။

ဒါတွေအားလုံးရဲ့ အဓိကတရားခံက လရောင်ဆတ်ဆိုတဲ့

သူပဲ။

သူ့ကြောင့် မိဘတွေနဲ့ မြဘုန်းကြားမှာ အဆက်ကွာဟခဲ့ရတာ။

တွေးမိတိုင်း တလိပ်လိပ်တက်လာသော ဒေါသများကို ထိန်းချုပ်ကာ သလင်းခေါ်ပြနေတဲ့ ကားလေးကို ထကာသွားကြည့်လိုက်မိသည်။

ဟယ်။

မြဘုန်းမျက်ဝန်းလေးထဲ လိုချင်မက်မောမှုတွေက ချက်ချင်း ပြည့်လှုံ့သွား၏။ အဝါရောင်ပြိုင်ကားလေး။ မြဘုန်းက အဝါရောင်ဆို အရမ်းနှစ်သက်တာလေ။ သူမမျက်လုံးလေးတွေက ကားလေးမှာ နှစ်ခနဲမျောပါသွား၏။

“ဘာတွေငုံကြည့်နေကြတာလဲဟင်”

“ဟယ်...လရောင်ဆတ်”

အနောက်ဖက်ဆီမှ ခပ်တိုးတိုးမေးသံကြောင့် သလင်းနဲ့ နီမြန်းတို့က ချက်ချင်းပင် မျက်နှာလေးတွေ ပြန်လှည့်စောင်းသွားပေမယ့် နေရာလေးမှာ တောင့်တောင့်လေးရပ်ကာ အောက်မှာရပ်ထားသော ကားအဝါလေးဆီကနေ အကြည့်မခွာနိုင်သေးသူက မြဘုန်းရှင်ရယ်ပါ။

မြဘုန်းရှင်ဆိုတဲ့ သူမစိတ်ကတစ်မျိုးပဲ။

အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို စိတ်ဝင်စားမိပြီဆိုရင် ထိုအရာအပေါ် စိတ်အာရုံတွေအားလုံးကို နှစ်မြုပ်ထားတတ်သည်။ အရူးအမူးခံစား တတ်၏။ အစွဲအလမ်းကြီးတယ်ပဲပြောရမလား။ တောင့်တောင့်တတ လေးကို ရှိနေတတ်တာပါ။

ထို့ကြောင့် လရောင်ဆတ်ဆိုတဲ့ သူ့အသံကိုကြားပေမယ့် မျက်နှာကို လုံးဝမလှည့်မိ။

“ဘာတွေကြည့်နေကြတာလဲ သလင်း၊ သုံးယောက်စလုံး သည်းသည်းမည်းမည်းကို ကြည့်နေကြတာဆိုတော့ တော်ရုံတန်ရုံ စိတ်ဝင်စားစရာတော့ မဟုတ်လောက်ဘူး”

“ဟုတ်တယ် လရောင်ဆတ်ရဲ့၊ အောက်ကကားရပ်ထား တဲ့နေရာလေးမှာလေ၊ အဝါရောင်ပြိုင်ကားလေး၊ အဲဒီကားလေးကို ကြည့်နေတာ”

“ဗျာ”

“မြဘုန်းက တံခါးနှစ်ပေါက်နဲ့ အဲဒီကားလေးကို သိပ် ကြိုက်တာ၊ သူ့အဖေကို ကားအသစ်လဲခိုင်းမလို့ ကြံစည်နေတာလေ၊ ဒါကြောင့် သူ့အရမ်းနှစ်သက်နေတဲ့ကားလေးက တိုက်တိုက်ဆိုင် ဆိုင် ရပ်ထားတာတွေ့လို့ သလင်းခေါ်ပြလို့ ဝိုင်းကြည့်နေကြတာ”

“အဝါရောင်ပြိုင်ကားပုံစံ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် လရောင်ဆတ်”

“အဲဒါ ကျွန်တော့်ကားလေ”

“ဘာ”

ဒီတစ်ခါ အသံလေးစူးအောင်ပြီး ထွက်လာတာက မြဘုန်း ရှင် နှုတ်ခမ်းလေးမှဖြစ်သည်။

“ဒီ...ဒီကားက ရှင့်ရဲ့ကားဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ မြဘုန်းရှင်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“အဲဒီလိုမှန်းသိရင် အစကတည်းက မျက်စိတောင် အညောင်းခံပြီး မကြည့်ပါဘူး”

“ဟာဗျာ”

မြဘုန်းရှင်စကားကြောင့် လရောင်ဆတ်ရင်လေး ဆစ်ခနဲ ပင် စူးအောင့်သွားရ၏။

“ဟယ်...မြဘုန်းကလည်း ဘယ်လိုကြီးပြောလိုက်တာ လဲဟယ်”

ကြားက အားနာသူတွေက သလင်းနဲ့နီမြန်း။

သင်းတို့က အလကားနေ လရောင်ဆတ်ဆိုတဲ့လူကို ဘယ်လိုလိုက်ပြီး အားနာသနားရမလဲပဲ တွေးတောစဉ်းစားနေကြတဲ့

သူတွေလေ။ သင်းတို့နှစ်ယောက်ကို အမြင်ကတ်တာလည်း အဲဒီ အချက်တွေကြောင့်ပဲ။

ငယ်ငယ်လေးကတည်းက တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက်သိပြီး အလျှော့ပေးအနစ်နာခံကာ လက်တွဲမဖြုတ်စတမ်း ပေါင်းလာကြတဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်း အရင်းအချာကြီးတွေမို့သာ မြဘုန်း သည်းခံနေတာပါ။

မဟုတ်လျှင် မြဘုန်းရှင် သင်းတို့နဲ့ ခွာပစ်လိုက်တာကြာ ပြီ။

သူ့ရဲ့ကားဆိုတာနဲ့ တမက်တမောလေး ငေးမောကြည့်နေ မိတဲ့ အကြည့်ကို ချက်ချင်းပင် ရုပ်သိမ်းကာ နေရာလေးကနေ ခွာလိုက်ပြီး စားပွဲပေါ်တင်ထားတဲ့ လွယ်အိတ်လေးဆွဲယူကာ ထွက်သွားဖို့ ကြံရွယ်လိုက်သည်။

“ခဏနေဦး မြဘုန်းရှင်”

“ရှင်ဘာလုပ်တာလဲ၊ ရှေ့ကဖယ်ပါ”

“မဖယ်နိုင်ဘူးကွာ၊ လူကိုအခြောက်တိုက်ကြီး အပြိုး တကြီးနဲ့ မင်းဆက်ဆံနေတာကို ကိုယ်မခံစားနိုင်တော့ဘူး၊ ပြောစမ်း ပါဦး မြဘုန်းရှင်၊ ကျွန်တော် ဘာအမှားတွေလုပ်ခဲ့မိလို့လဲ၊ ကျွန်တော့် ရဲ့ ဘယ်လိုအပြုအမူမျိုးကို မနှစ်သက်လို့ အခုလိုစိမ်းကားနေတာလဲ။

သေချာတာကတော့ ကျွန်တော် ဘာအမှားကိုမှ မကျူးလွန်ဘူး ထင်တာပဲ၊ ဒါပေမယ့် မြဘုန်းရှင်ရဲ့ မျက်လုံးတွေကို ကြည့်လိုက် တိုင်း အမုန်းတရားတွေနဲ့ ခါးသီးစိမ်းသက်နေတာကိုပဲ တွေ့နေရ တယ်လေ၊ အဲဒါ ဘယ်လိုကြောင့်လဲ မြဘုန်းရှင်”

အကြောင်းအရင်း။ ဟုတ်လား လရောင်ဆတ်။

မြဘုန်းရှင် အခုလိုဖြစ်နေရတဲ့ အဓိကအချက်က ဘာလဲ ဆိုတာ ရှင်တကယ်ပဲ မသိဘူးလား။ ဒါမှမဟုတ် တမင်မသိချင် ဟန်ပဲ ဆောင်ပြနေတာလား လရောင်ဆတ်။

“ပြောလေ မြဘုန်းရှင်”

“ကျွန်မ ရှင်ကိုမခင်ချင်ဘူးလေ လရောင်ဆတ်၊ ရှင်နဲ့ မရင်းနှီးချင်ဘူး၊ အဲဒါ ကျွန်မရဲ့စိတ်ပဲ၊ ဘာကြောင့်လဲလို့ ရှင်လာ မမေးနဲ့၊ ကျွန်မဖြေတတ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ လူတစ်ယောက်ကို မခင်မင်ချင်တဲ့နေရာမှာ အကြောင်းပြချက်ဆိုတာ မေးလို့မှမရတာလေ၊ ဒါလောက်ဆို ရှင်လည်းသဘောပေါက်မှာ ပေါ့”

မြဘုန်းရှင်ရယ်။

လူတစ်ယောက်ကိုမခင်တာ အကြောင်းပြချက်ပေးဖို့ မလို ဘူးတဲ့လားကွာ။

မင်းတကယ်ပြောရက်တယ်နော်။
ကိုယ်စိတ်မဆိုးပါဘူး မြဘုန်းရှင်ရယ်။
ဒါပေမယ့် စိတ်တော့မကောင်းဘူးကွာ။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မင်းကို လရောင်ဆတ်ဆိုတဲ့
ကိုယ်က အရမ်းကိုပဲချစ်မိသွားတာကို။ ဒါကြောင့် မင်းနဲ့ရင်းနှီး
ခင်မင်ချင်တယ်လေ။ မင်းရဲ့အနီးအနားလေးမှာ ကိုယ်ကနေချင်နေ
တယ် မြဘုန်းရှင်ရယ်။

ဒါကြောင့် ကိုယ်ဆက်ပြီးစောင့်မှာပါ။

မင်းဘက်က စိတ်ကလေး ပြောင်းလဲလာမယ့်နေ့ကလေး
တစ်နေ့ ရောက်လာမယ့်အထိပေါ့ မြဘုန်းရှင်ရယ်။

အနားကနေ ထွက်သွားတဲ့ မြဘုန်းရှင်ရဲ့ လှပနွဲ့နှောင်းနေ
တဲ့ ခန္ဓာကိုယ်နောက်ပိုင်းကလေးကို ငေးမောကြည့်ကာ နေရာလေး
မှာ တောင့်တောင့်လေးရပ်ပြီး ကျန်နေခဲ့သူက လရောင်ဆတ်ပဲဖြစ်
သည်။

“လရောင်ဆတ်”

“ဗျာ”

“ရှင်စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့နော်၊ မြဘုန်းက အခုတလော
တစ်မျိုးကြီးကိုဖြစ်နေတာ၊ သူ့ဘာတွေ အလို့မကျဖြစ်နေသလဲဆိုတာ

သလင်းတို့လည်း စဉ်းတောင်မစဉ်းစားတတ်ဘူးရှင်၊ မြဘုန်းက
အရမ်းသဘောကောင်းတာပါ။ တစ်ခါကလေ စိတ်ကောက်တတ်
ပေမယ့် အရမ်းကို အပြေမြန်တဲ့သူပါ။ အခုမှ သူ့ဘာတွေဖြစ်နေသလဲ
ဆိုတာ သလင်းတို့တောင်နားမလည်ဘူးရှင်”

“ရပါတယ် သလင်းရာ၊ ကျွန်တော်အချိန်ပေးနိုင်ပါတယ်၊
ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်က လိုချင်တဲ့သူကို၊ သူနဲ့ခင်မင်
ခွင့်လေးရဖို့ ကျွန်တော့်ဘက်က စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ စောင့်ရမှာပေါ့လေ”

“အဟင်း...အခုလိုစကားကြားရတာ ဝမ်းသာပါတယ်
ဟယ်၊ ဒါမှ သလင်းတို့သူငယ်ချင်းကွ၊ ကဲ...လာ စာသင်ဆောင်
ထဲဝင်ရအောင်”

“အင်း”

လရောင်ဆတ် ခေါင်းလေး ဆတ်ခနဲညိတ်တော့မှ သလင်း
ရာ နီမြန်းပါ ပြုံးနိုင်တော့၏။

မှားနေတာကို။ သူမတို့ရဲ့သူငယ်ချင်းမလေး မြဘုန်းရှင်က
မှားနေတာကို။

ဒီတော့ လရောင်ဆတ်ကို အားနာနေရတာပေါ့လေ။



အနား (၅)

“မွေးနေ့ပွဲ ဟုတ်လားဖေဖေ”

“ဟုတ်တယ် သမီး၊ မောင်လရောင်ဆတ်ရဲ့ မွေးနေ့ပွဲ၊ အဲဒါ သမီးပါလိုက်ခဲ့ရမယ်”

“ဟာ...မြဘုန်းမလိုက်ချင်ဘူး ဖေဖေ”

သူမခေါင်းလေးကို သွက်နေအောင်ပင် ခါယမ်းကာ ငြင်းပစ်လိုက်မိသည်။ မလိုက်ချင်ပါဘူး။ မြဘုန်းရှင် လိုက်သွားလျှင် သူနဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆုံကြရမည်။

ထိုသို့ဆိုလျှင် သူရိပ်မိသွားမှာပဲ။

မြဘုန်းရှင်ဆိုတဲ့ သူမဟာ သူ့အတွက် အရွေးချယ်ခံထားရတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပဲဆိုတာ လရောင်ဆတ်ဆိုတဲ့လူ

ထင်ထင်ရှားရှားကြီး မိသွားတော့မှာလေ။

လရောင်ဆတ်ကို ကြည့်ကာတည်းက မြဘုန်းရှင် အချက်တစ်ချက်ကို ရိပ်မိနေခဲ့သည်။ သူ့ဘက်က ဘာမှမသိသေးဘူးဆိုတာကိုပေါ့။ ယောက်ျားလေးရှင်ဖြစ်တဲ့ လရောင်ဆတ်က ဘာမှမသိဘဲ မိန်းကလေးဖြစ်တဲ့ မြဘုန်းရှင်က သူမရဲ့အိမ်ထောင်ဖက်ဆိုတာသိပြီး စိတ်ပျော်ရွှင်လွတ်လပ်မှုတွေကို ထိန်းချုပ်ကာ သူ့စိတ်တိုင်းကျ မိန်းကလေးဖြစ်အောင် နေရမယ်ဆိုတာ အဓိပ္ပာယ်လုံးဝမရှိတာလေ။

ဖေဖေအမိန့်ကို မလွန်ဆန်နိုင်လွန်းအားကြီးလို့သာ ငြိမ်နေရတာ မြဘုန်းရှင် လုံးဝမကျေနပ်ပါ။ လရောင်ဆတ်က သူမကို လိုက်မေးတာတောင် အသိမပေးဘဲ မြဘုန်းရှင် မြို့သိပ်ဖုံးကွယ်ထားခဲ့သည်။

အခု ဖေဖေက သူ့မွေးနေ့ပွဲကို သွားမလို့ လိုက်ခဲ့ရမယ်ဆိုတော့ မြဘုန်းရှင်နဲ့ သူ့ရဲ့ မင်္ဂလာကိစ္စတွေကို သူက ရိပ်မိသွားတော့မှာပေါ့။

အဲဒါဆိုလျှင် သူငယ်ချင်းတွေအားလုံးရှေ့တွင် သတင်းတွေ ပေါက်ကြားသွားနိုင်သည်။ မြဘုန်းရှင် ဘယ်လိုဖြေရှင်းပြရတော့မလဲ။ ဘယ်မျက်နှာနဲ့ဆက်ပြီး တက္ကသိုလ်ဆက်တက်ရတော့မလဲ။

မသွားဘူး။

အဲဒီမွေးနေ့ပွဲကို မြဘုန်းရှင် လုံးဝလိုက်သွားလို့မဖြစ်ဘူး။ ခက်တာက လက်ရှိခေါ်နေတဲ့သူက ဖေဖေဖြစ်နေသည်။ မေမေသာ ဆို မြဘုန်း အလွယ်တကူငြင်းပယ်လို့ ရနိုင်ပေမယ့် ဖေဖေဆိုတော့ မြဘုန်းရှင် ရှောင်ပြေးရခက်နေသည်။ ကြောက်တာကိုး။

ငယ်ငယ်ကတည်းက တစ်ဦးတည်းသောသမီးလေး မြဘုန်းရှင်ကို ဖေဖေ လုံးဝမျက်နှာသာပေးပြီး အလိုမလိုက်ခဲ့ပါ။ ပညာရေးကအစ မျက်စိဒေါက်ထောက်ကြည့်ကာ အချိုးမပြေလျှင် တုတ်နှင့်ရိုက်နှက်ဆုံးမတတ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဖေဖေကိုတော့ မြဘုန်းရှင် အသေကြောက်ရ ၏။

လရောင်ဆတ်နဲ့ ကိစ္စမှာလည်း အဓိကစီစဉ်သူက ဖေဖေ ကိုယ်တိုင်ဖြစ်သည်။ မေမေဆိုတာကလည်း ဖေဖေလက်ခုပ်ထဲက ရေပဲ။ ဖေဖေထားရာနေ စေရာသွား၊ ပြောတာမှန်သမျှ လိုက်လုပ်ရ တဲ့သူ။ ဇနီးမယားဖြစ်ပြီး ဘာအာဏာမှမရှိချေ။ ဒီတော့ မြဘုန်းရှင် ဆိုတဲ့သူမလည်း သွားပြီပေါ့။

“မလိုက်ချင်လို့မရဘူးလေ မြဘုန်း၊ ဒီကနေ့ သမီးလိုက်ကို လိုက်ရမှာ၊ ဒါမှ သမီးကို လရောင်ဆတ်က မြင်ဖူးသွားမှာပေါ့။

ဒါဟာ လရောင်ဆတ်ရဲ့မိခင် ဒေါ်ဝေဟင်ဆတ်ရဲ့ ဖြစ်စေချင်တဲ့ဆန္ဒ ဝဲ။ ဖေဖေ ဖြည့်ဆည်းပေးရလိမ့်မယ်။ သမီးကို ဒေါ်ဝေဟင်ဆတ်က မြင်ဖူးတယ်လေ။ သမီးကမသိပေမယ့် ဒေါ်ဝေဟင်ဆတ်က သိနေ တာမို့လို့ ဖေဖေကိုခေါ်ပြီး အခုလိုအစီအစဉ်ကို ခေါ်ပြောခဲ့တာပဲ။ ဒေဒေဖေတို့ လိုက်လျောပေးရလိမ့်မယ် မြဘုန်း။”

“ဘာတွေလဲ၊ ဘာတွေလဲဖေဖေ၊ မြဘုန်းတော့ နားကို လေည်တော့ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒေါ်ဝေဟင်ဆတ်က သမီးကိုရွေးခဲ့ တာလဲ၊ ဖေဖေတို့ကရော သမီးဆန္ဒက ဘယ်လိုရှိသလဲဆိုတာ မေးတောင်မမေးဘဲ ချက်ချင်းကြီး ခေါင်းညိတ်လက်ခဲခဲ့ရတာလဲ၊ ပြောပြပါဦး ဖေဖေ၊ မြဘုန်း နားလည်အောင်လည်း ရှင်းပြပါဦး၊ အခုတော့ မြဘုန်းက ဘာမှမသိရဘဲ ဖေဖေစီမံရိုက်ကူးနေတဲ့ ဇာတ်ကောင်ရုပ်လို လိုက်ပါသရုပ်ဆောင်ပေးနေရသလို ဖြစ်နေပြီ၊ ငြင်းပယ်ခွင့်လည်းမရှိ၊ နောက်ဆုတ်ခွင့်လည်းမရနဲ့ မြဘုန်းက သက်မဲ့ ရုပ်တုတစ်ခုမဟုတ်ဘူးဆိုတာလည်း သတိထားကြပါဦး။”

မြဘုန်း ပေါက်ကွဲချင်နေပြီ။

ဟုတ်တယ်လေ။ ဖေဖေတို့လုပ်နေတာတွေ မှန်သမျှက ဟုတ်မှမဟုတ်တာ။ မြဘုန်းနဲ့ပတ်သက်တဲ့ စိတ်ခံစားချက်ဆိုတာ လုံးဝကို ထည့်စဉ်းစားမပေးကြတော့ဘူးလား။

“တော်စမ်း မြဘုန်း၊ ဖေဖေက ကောင်းမယ်ထင်လို့ စိစဉ်ထားတဲ့ကိစ္စတစ်ခုကို သမီးက ဘာကြောင့် အခုလိုငြင်းဆန်ဖို့ ကြိုးစားနေတာလဲ”

ကောင်းမယ်ထင်လို့ ဟုတ်လားဖေဖေ။ မြဘုန်းရှင်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ထွက်ပေါက်တွေအကုန်လုံး ပိတ်လှောင်ပြီး ချောင်ပိတ်ရိုက်ဖို့ ကြိုးစားနေတာ ကောင်းမယ်ထင်လို့ တဲ့လား။

ဘာလဲဖေဖေ။ လရောင်ဆတ်ဆိုတဲ့သူက အရမ်းကို ကြွယ်ဝချမ်းသာတဲ့လူတစ်ယောက်မို့လို့ သမီးဘဝလေး ကောင်းစားဖို့ဆိုပြီး ဖေဖေက ထိုးအပ်ဖို့ စိတ်ကူးလိုက်တာလား။

မြဘုန်းတို့က ဆင်းရဲနေတာမှမဟုတ်တာ။

သာမန်ထက်ပိုပြီး ပြည့်စုံနေတဲ့ မိသားစုတစ်ခုလေ။

ဒါကို ဘာတွေထပ်ပြီး မက်မောနေတာလဲ ဖေဖေ။

မြဘုန်းတို့မှာလည်း ခြံနံဝင်းနဲ့ တိုက်တာအဆောက်အအုံ အပြည့်အစုံရှိတာပဲ။ ပြီးတော့ ဖေဖေကိုယ်တိုင်လည်း လုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက်ပဲလေ။ ဒါနဲ့တောင် ဘာတွေကိုထပ်ပြီး အလိုရှိနေသေးတာလဲ ဖေဖေ။ ဘယ်လိုအကြောင်းပြချက်တွေရှိနေလို့ ရေငုံနှုတ်ပိတ်ပြီး ခေါင်းညိတ်လက်ခံလာခဲ့ရတာလဲ ဖေဖေရယ်။

အဲဒါကိုပဲ မြဘုန်းက သိချင်နေတာ။

“မြဘုန်း”

“ပြောပါ ဖေဖေ”

“မောင်လရောင်ဆတ်ကို သမီးကျောင်းမှာတွေ့ဖူးတယ် မဟုတ်လား”

သူမ မဖြေချင်။

တစ်ခန်းတည်း အတူတူတက်နေတာပါလို့ မြဘုန်း အသိမပေးရဲပါ။ သို့ပေမယ့် ဖေဖေလိုလူမျိုးကို မြဘုန်းရှင် လိမ်ညှာဟန်ဆောင်ပြဖို့ဆိုတာ လုံးဝမဖြစ်နိုင်တာပါပဲ။

“ဖြေလေ”

“တွေ့ဖူးပါတယ်”

မြဘုန်း အမှန်အတိုင်းပဲ ဝန်ခံလိုက်သည်။

“ဒါဆို...လရောင်ဆတ်ဆိုတဲ့ ကောင်လေးမှာရော သမီးမနှစ်သက်နိုင်စရာ ဘယ်လိုအချက်မျိုးတွေ သမီးတွေ့ခဲ့သလဲ”

မြဘုန်း မဖြေနိုင်။

လရောင်ဆတ်က ရုပ်ရည်လည်းရှိ၊ ပိုက်ဆံကလည်းချမ်းသာပြီး ပညာအရည်အချင်းလည်း အသင့်အတင့်ရှိကာ အနေတည်တံ့အေးဆေးသူပဲဖြစ်သည်။ ဟော့ဟော့ရမ်းရမ်းလည်း သူမနေခဲ့။

ကောင်မလေးတွေနဲ့လည်း ရောရောနှောနှောမရှိ။ သူမတို့သူငယ်ချင်း မလေးတွေကို ခင်မင်တာပင် သူဖက်က ရိုးစင်းစွာပင် ဆက်ဆံ ပြောဆိုတတ်ခဲ့သည်။

“ဖြေလေ မြဘုန်း၊ လရောင်ဆတ်ကို လက်မထပ်ချင် လောက်စရာကောင်းတဲ့ အချက်တစ်ခုကိုပဲ သမီးထောက်ပြစမ်းပါ”

“မရှိပါဘူး”

“အေး...အဲဒါပဲ မြဘုန်း၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ဘာအကြောင်းပြချက်မှ ပေးစရာမရှိဘဲ လူကြီးမိဘတွေ စိတ်ဆင်းရဲ ရအောင် ဘာဖြစ်လို့ သမီးက ဖန်တီးချင်နေတာလဲ”

“သမီးမှမချစ်တာ”

“အချစ် ဟုတ်လား”

“ခံစားချက်မပါဘဲ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို မိဘတွေ ရဲ့ ဆန္ဒအတိုင်း သမီးလက်ထပ်ရမှာဆိုတော့ ဖေဖေလည်း စဉ်းစား ကြည့်ပါဦး၊ အချစ်မပါတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး တည်မြဲနိုင်မှာလဲဖေဖေ”

“အဟား...ဟား ကလေးဆန်လိုက်တာသမီးရာ၊ ဘာပြစ် ချက်မှမရှိဘဲ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကိုများ အချစ်မပါတာလေးနဲ့ တင် မယူချင်ပါဘူးလို့ ငြင်းရသလား၊ မိုက်မဲလိုက်တာ၊ အချစ်ဆို

တာ အရေးမကြီးဘူးလို့ ဖေဖေမပြောချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် အရေး မကြီးတဲ့အရာတွေထဲမှာ အဲဒီအချစ်ဆိုတာလည်းပါတယ် သမီး၊ အထူးသဖြင့် အိမ်ထောင်ရေးမှာပေါ့”

“ရှင်”

“သမီးအမေနဲ့အဖေကို လူကြီးတွေက ပေးစားခဲ့ကြတာ၊ တစ်ခါမှတောင် မမြင်ဖူးကြဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဖေဖေတို့ရဲ့အိမ်ထောင် ရေးက ခိုင်မြဲခဲ့တာ သမီးအမြင်ပဲလေ”

“ဒါပေမယ့်”

“ဖေဖေ မြဘုန်းရဲ့စိတ်ကိုသိပါတယ်၊ ဖေဖေက စိုးရိမ်ပြီး မှာခဲ့တဲ့စကားတွေကို စိတ်ထဲမှာထည့်ခံစားပြီး မကျေမနပ်ဖြစ်ခဲ့ တယ်မဟုတ်လား မြဘုန်း၊ အဲဒါတွေကြောင့်ပဲ သမီးရင်ထဲမှာ အမုန်းတရားတွေကို ပျိုးခဲ့တာပေါ့၊ ဒါကြောင့်လည်း သမီးဆီမှ အချစ်တွေက ရှာမတွေ့နိုင်လောက်အောင်ပဲ အမှောင်တွေက ဖုံးအုပ် သွားတာပေါ့၊ ကဲပါလေ အဲဒါတွေက ထားလိုက်ပါတော့၊ ဘာပဲ ပြောပြော မွေးနေ့ပွဲကိုလိုက်ခဲ့ပါ၊ သမီးစိတ်တွေ အရမ်းညစ်ရမယ် ဆိုတာ သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သမီးအတွက် ဘယ်လောက်ပဲ ခက်ခဲနေနေ လိုက်တာတော့ လိုက်ခဲ့ပေးရမှာပဲ၊ ည (၇း၀၀)မှာရီ တိတ်မှာ မွေးနေ့ပွဲကိုသွားမှာ၊ ပြင်သာပြင်ဆင်ထားလိုက် မြဘုန်း”

ပြီးပြီ။

ဖေဖေကတော့ သူ့ဖြစ်စေချင်တာကိုပဲ မှာပြီးပြီ။

အဲဒါပဲလေ။ အဲဒါတွေကိုပဲ မြဘုန်းရှင်က မကျေနပ်တာ။

သို့သော် မြဘုန်းရှင် ဘာမှဆက်မပြောနိုင်ပါ။

တစ်ချက်လွတ်အိမ်နဲ့အောက်တွင်သာ ရှင်သန်လှုပ်ရှားရဖို့

သာ ကြိုးစားရတော့မည်လေ။



အခန်း (၆)

“မြဘုန်းရှင်...မင်း...မင်း ကိုယ့်မွေးနေ့ပွဲကိုလာတယ် ဟုတ်လား၊ မင်းရောက်လာခဲ့တယ်နော်”

မထင်မှတ်ဘဲ သူ့မွေးနေ့ပွဲလေးကို မြဘုန်းရှင် ရောက်လာခြင်းကို လရောင်ဆတ်တစ်ယောက် အံ့ဩမယုံနိုင်သလိုပင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ကျောင်းမှာ သလင်းတို့ကို မွေးနေ့ဖိတ်စာလေး ကမ်းခဲ့တာတောင် မြဘုန်းရှင်က တစ်ချက်ကလေးမှပင် အသိအမှတ်မပြုခဲ့ချေ။

အခုတော့ မြဘုန်းရှင်က သူ့ရှေ့သို့ပင် ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ကြီး ရောက်နေခဲ့ချေပြီ။ သူမကိုမြင်တော့ လရောင်ဆတ်ပင်

သူ့မျက်လုံးတွေပင် သူမယုံကြည်နိုင်ခဲ့ပါချေ။ ဝမ်းသာလွန်းလို့ လရောင်ဆတ်ဆိုတာ ဘာပြောရမှန်းပင်မသိတော့ချေ။

“ဒီမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း သိပ်ပြီးအထင်ကြီးမနေနဲ့ဦး၊ ရှင်မွေးနေ့ပွဲကို လာချင်လို့မဟုတ်ဘူး၊ ဖေဖေခေါ်တာကို မလွန်ဆန် နိုင်လွန်းလို့ လိုက်လာခဲ့ရတာရှင်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ ကိုယ်ကတော့ မင်းကိုတွေ့လိုက်ရ တာနဲ့တင် အရမ်းကိုပျော်သွားပြီ၊ အခုမှပဲ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ မွေးနေ့ ပွဲလေးက ပိုပြီးပြည့်စုံလုံလောက်သွားတယ်လို့ ကိုယ်ထင်သွားတာ လေ၊ ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ် မြဘုန်းရယ်၊ ကိုယ်တကယ် ပြောတာပါ”

“မလိုပါဘူး”

တွေ့လား ပြန်ပြောပုံလေးက။ အဲဒီလို မျက်နှာထားမျိုး၊ အဲဒီလိုပုံစံမျိုးလေးတွေကိုပဲ လရောင်ဆတ်ဆိုတဲ့သူက သဘောကျ နေတာလေ။ မြဘုန်း ဘယ်လိုပဲ ရန်သူလိုဆက်ဆံဆက်ဆံ သူက ခွင့်လွှတ်နေမိသည်။

ချစ်တာကိုး။ မြဘုန်းရှင်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို မြင်မြင် ချင်း လရောင်ဆတ်က ချစ်မိသွားတာကို ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲနော်။

မြဘုန်းရှင်မှာတော့ စိတ်အညစ်ကြီးညစ်နေရသည်။ သူက

လာထိုင်နေတာကို။

မိဘတွေနဲ့ လိုက်သာလာခဲ့ရတာ ဖေဖေတို့လူကြီးတွေဝိုင်း မှာ မြဘုန်းရှင် သွားမထိုင်ပါ။ လူရှင်းပြီး အနည်းငယ်ထောင့်ကျ သော စားပွဲလွတ်တစ်ခုတွင်သာ ထိုင်နေလိုက်သည်။ အစကတော့ ဖေဖေက လာခေါ်သေး၏။ မြဘုန်း လိုက်မသွားပါ။ တေတေပေ ပေလေးနှင့် ကပ်ကာ ဒီမှာပဲထိုင်မည်ဟု ငြင်းဆန်လိုက်သည်။ မေမေကလည်း မြဘုန်းကို လှမ်းကြည့်နေ၏။

နောက်ဆုံးတော့ ဖေဖေကပဲ အလျှော့ပေးသွား၏။ ဆက်မ ခေါ်တော့ချေ။ လူကြီးတွေထိုင်တဲ့ဝိုင်းဆိုတော့ ထိုဝိုင်းမှာက အသောက်အစားကစုံတာကိုး။ ပြီးတော့ ဖေဖေနှင့်ရွယ်တူ လူကြီး ဝိုင်းတွေချည်းပဲထိုင်တာဆိုတော့ ဇွတ်မခေါ်တော့။

မြဘုန်း သူ့ကိုတွေ့သားပဲ။

မွေးနေ့ရှင်ပီသစွာ အနောက်တိုင်းဝတ်စုံကို ကျနသေသပ် စွာ ဝတ်ဆင်ထားတဲ့ လရောင်ဆတ်က သူမတို့မိသားစုဝင်လာသည့် အချိန်တုန်းက သူ့ရဲ့မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်း ယောက်ျားလေးတွေဝိုင်း တွင် ရှိကာ ဧည့်ခံနေသည်။

ဒီတော့ မြဘုန်းအတွက် အခွင့်အရေးကောင်း ရသွားတာ ပေါ့။

ဒါကို မြဘုန်းကလည်း သွက်လက်စွာပင် အသုံးချလိုက်သည်။ ဒေါ်ဝေဟင်ဆတ်ကို ဖေဖေရှာဖွေနေတုန်း မေမေနဲ့ဖေဖေ အနားကနေ အသာလေးလစ်ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။ တစ်ယောက်တည်း သီးသန့်စားပွဲလွတ်တစ်ခုတွင် သွားဝင်ထိုင်နေလိုက်၏။ အစားအသောက်များကို စားပွဲထိုးတွေက လာချပေးတာနှင့်ပဲ သူမတစ်ယောက်တည်း တိတ်တဆိတ်သာ စားသောက်နေလိုက်သည်။

သူမ အဲဒီလောက် ပုံးလျှိုးကွယ်လျှိုးနေတာတောင် လရောင်ဆတ်က မြင်ဖြစ်အောင် မြင်သွားလေသည်။

“မြဘုန်း”

“စားနော်...အားမနာနဲ့”

“စားနေတာပဲရှင်၊ မွေးနေ့ပွဲလာမှတော့ မစားမသောက်ဘဲ ဘယ်သူက ဒီအတိုင်းပြန်မှာလဲ၊ ရှင် စိတ်ပူစရာမလိုပါဘူး၊ ကျွန်မအားမနာတတ်ဘူးဆိုတာ ရှင်သိတယ်မို့လား”

“သိပါတယ်ကွာ၊ ကြော်ငြာထပ်မဝင်စမ်းပါနဲ့၊ ကိုယ်က မင်းတစ်ယောက်တည်းဖြစ်နေလို့ ကြောင်တောင်တောင်ကြီးဖြစ်နေမှာစိုးလို့”

ဟွန်း...ဘာမှမဆိုဘူး။

သူလာထိုင်နေတာကိုပဲ မြဘုန်းက စိတ်တွေပိုပြီးညစ်နေ

တာလေ။ ခပ်လှမ်းလှမ်းက စားပွဲဝိုင်းမှာထိုင်နေတဲ့ ဖေဖေတို့ဆီ လှမ်းအကဲခတ်ပြီး သူမစောင်းငဲ့ကြည့်တော့ ဖေဖေတို့ကလည်း သူမဆီပြန်ကြည့်နေတာ တွေ့ရ၏။ မျက်ဝန်းချင်းအဆုံတွင် စတင်ရှောင်လွှဲလိုက်တာက မြဘုန်းရှင်ရယ်ပါ။

လရောင်ဆတ်နဲ့ အတူတူထိုင်နေတာတွေတော့ မေမေ့မျက်နှာလေး ပြုံးသွားသည်။ ဖေဖေကိုလည်း မေမေကိုယ်တိုင်ကပဲ တီးတိုးအသိပေးလိုက်တော့ ဖေဖေမျက်ဝန်းအကြည့်က သူမဆီ ရောက်လာတာပေါ့။

လရောင်ဆတ်ဆိုတဲ့လူက မြဘုန်းမိဘတွေအပေါ်မှာ တအားကို လွှမ်းမိုးဖုံးအုပ်နေတာလေ။ မြဘုန်း မခံချင်စိတ်ဖြစ်မိတဲ့ အချက်ကလည်း အဲဒီအချက်ပါပဲ။

“ဒီမှာ”

“ဗျာ”

“ရှင်...ဒီမှာပဲထိုင်နေတော့မှာလား”

“ဘာဖြစ်လို့မေးတာလဲ မြဘုန်း”

“ဧည့်သည်တွေကို လိုက်ဧည့်မခံတော့ဘူးလားလို့မေးနေတာ”

“ခုလည်း မင်းကိုဧည့်ခံနေတာပဲလေ”

“ကျွန်မအတွက် အရေးမကြီးပါဘူး”

“ကိုယ့်အတွက်တော့ မြဘုန်းက အရေးအကြီးပဲ”

ပြဿနာပဲ။

ဒီလူကတော့ တကယ်ပဲ ဇွတ်တရွတ်ပေထိုင်နေတော့မယ့်ပုံ ပါ။ မွေးနေ့ရှင်ဖြစ်တဲ့ လရောင်ဆတ်က မိန်းကလေးတစ်ယောက် တည်းကို သီးသီးခြားခြားလေး ဧည့်ခံနေတာကြောင့် မွေးနေ့ပွဲကို လာကြတဲ့ ဧည့်သည်တွေအားလုံးရဲ့ မျက်ဝန်းအကြည့်လေးတွေက သူမတို့ဆီပဲ ရောက်နေကြသည်။

ကြာတော့ မြဘုန်း စိတ်မလုံ့ချင်။

သူ့ကို အနားကနေပဲ ထွက်သွားစေချင်နေပြီလေ။

စပ်စပ်စုစုနိုင်လှတဲ့ မျက်ဝန်းအကြည့်တွေကိုမှ မခံစား နိုင်တော့တာ။ မှားတယ်။ မြဘုန်း အခုလိုတစ်ယောက်တည်း သီးသီးသန့်သန့်ထိုင်မိတာကိုက အမှားပဲ။ ဖေဖေတို့ဝိုင်းမှာသာ အတူတူထိုင်မိပါက သူ့အတွက် အခုလိုနေဖို့ အခွင့်အရေးရပါမလာ။

“ဒီမှာ”

“ပြော”

“ရှင်... သွားပါတော့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျွန်မတို့စားပွဲဝိုင်းကို အားလုံးက စိတ်ဝင်တစားနဲ့ ဝိုင်းကြည့်နေကြပြီရှင်၊ တော်ကြာနေ ရှင်နဲ့ကျွန်မကို တစ်မျိုးထင်နေကြဦးမယ်”

“ဘယ်လိုထင်မှာလဲ မြဘုန်းကလည်း၊ လူတွေကို လိုက်ပြီး အာရုံစားမနေပါနဲ့ကွာ၊ ထားလိုက်စမ်းပါ”

“အို...ရှင်ထားနိုင်ပေမယ့် ကျွန်မကတော့ မထားနိုင်ဘူး၊ သွားတော့၊ ရှင် အခုချက်ချင်း ကျွန်မအနားကနေ ထွက်သွားပါတော့”

“မြဘုန်း”

“ဘာလဲရှင်”

“ကိုယ့်အပေါ် ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလောက်တောင် စိမ်းကား နေရတာလဲဟင်၊ ကိုယ်ဘာအမှားလုပ်မိလို့လဲ မြဘုန်းရာ၊ ပြောပြစမ်းပါဦး”

“ရှင်အမှား ရှင်မသိဘူးလား လရောင်ဆတ်”

“မသိဘူး”

“တစ်ဘက်က မခင်ချင်တာကို ဇွတ်အတင်းလိုက်ပြီး အရောဝင်တာ၊ ခင်မင်ရင်းနှီးအောင် ဇွတ်တရွတ်လုပ်တာ၊ အခုကြည့်လေ ရှင်ရှိနေတာကို မကြိုက်ပါဘူးဆိုတာ သိသိကြီးနဲ့

ဒုတ်အတင်းထိုင်နေတာမျိုးပေါ့၊ အဲဒါ ကျွန်မ စိတ်အရှုပ်ဆုံးပဲက
အဲဒါတွေကြောင့် ရှင့်ကိုမခင်တာပေါ့”

“အဟတ်...ဟား...ဟား”

“အို...ရှင်ဘာရယ်တာလဲရှင့်၊ သူများတွေဝိုင်းကြည့်နေ
ပြီ”

“သဘောကျလို့ပါကွာ”

“ရှင်နော်...ကျွန်မပြောတဲ့စကားထဲမှာ ရှင်လှောင်ရယ်
စရာ ဘာမှမပါဘူး၊ အပိုမလုပ်နဲ့”

“အပိုပြောတာမဟုတ်ပါဘူး မြဘုန်းရာ၊ မြဘုန်းနဲ့ စတွေ့
တဲ့နေ့ကတည်းကကိုပဲ ကိုယ့်ကိုမြင်လိုက်တာနဲ့ မင်းရဲ့မျက်နှာလေး
က တစ်မျိုးပြောင်းသွားတာလေ၊ ဒါကို ချက်ချင်းကိုယ်ရိပ်မိလိုက်
တယ်၊ ဘာကြောင့် အခုလိုဖြစ်သွားသလဲဆိုတာတော့ မသိဘူးလေ၊
နောက်ပိုင်း မင်း လုံးဝကိုယ်နဲ့ကင်းအောင်နေတယ်၊ အနားကိုရောက်
လာရင်လည်း သူစိမ်းတစ်ယောက်လိုဆက်ဆံတယ်၊ အဲဒီလိုထူးခြား
တဲ့ အမူအကျင့်လေးတွေက ကိုယ့်ရင်မှာ သံသယစိတ်တွေဖြစ်နေ
ခဲ့ရတယ်၊ ကဲ ပြောစမ်းပါဦး ဘာကြောင့် အခုလိုတွေဆက်ဆံနေ
တာလဲ၊ အကြောင်းပြချက် နိုင်နိုင်လုံလုံလေးပြစမ်းပါ မြဘုန်းရာ၊
မင်းစောစောက ပေးလိုက်တဲ့အဖြေက ဘာအဓိပ္ပာယ်မှကိုမရှိဘူး

သီလား”

ကြည့်စမ်း မြဘုန်းက အဲဒီလောက်တောင်ပဲ ဟန်ဆောင်
ကြည့်ဖျင်းခဲ့သတဲ့လား။ တစ်ဖက်သား ရိပ်မိသွားအောင်ကိုပဲ နေထိုင်
ခဲ့မိသတဲ့လားကွယ်။

“မြဘုန်း”

“အို...မသိဘူး မသိဘူး၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့လူကို
ဘာတွေလာမေးနေတာလဲ၊ သွားပါတော့ရှင်၊ ရှင်သွားပါတော့၊
ကျွန်မစိတ်တွေ အရမ်းရှုပ်နေပြီသိလား”

“ရှုပ်ရှုပ်မရှုပ်ရှုပ်ကွာ ကိုယ်ကတော့ သိချင်တာကို
သိခွင့်ရမှပဲသွားမယ်”

တမင်ညစ်ကာ မြဘုန်းရှင်ကို မေးနေစဉ် အနီးတွင်လာရပ်
သော အရိပ်တစ်ခုကြောင့် နှစ်ဦးစလုံး စကားစလေးတွေပျက်ကာ
ထိုင်နေရာလေးဆီ မျက်ဝန်းအကြည့်လေးတွေ ရောက်သွားကြ၏။

“ဟာ...မေမေ”

“မင်း ဒါဘာလုပ်နေတာလဲ လရောင်ဆတ်”

စိန်တွေညွတ်အိနေအောင် ဝတ်ထားသော အမျိုးသမီး
ဦးက လေသံမာမာနှင့် လရောင်ဆတ်ကိုမေး၏။

“ဟို...စည့်ခံနေတာပါ၊ ဒါ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းပါ

မေမေ မြဘုန်းရှင်တဲ့”

ဟင် မြဘုန်းရှင်ဆိုပါလား။

ဒေါ်ဝေဟင်ဆတ် မျက်ဝန်းတွေက သားမိတ်ဆက်ပေးတဲ့ ကောင်မလေးဆီ ဆတ်ခနဲကျရောက်သွားရသည်။ မြဘုန်းရှင်တဲ့။ ဒါဆို ဦးဗေဒါမောင်နဲ့ ဒေါ်ပန်းဝတ်ရည်တို့ရဲ့ မွေးစားသမီးလေးပေါ့။

ဟုတ်ပါတယ်။ ဒီကောင်မလေးပါပဲ။

လှပဖူးစင်းနေတဲ့ မျက်နှာပိုင်ရှင်လေး မြဘုန်းရှင်။ သူမကလေးက သားရဲ့သူငယ်ချင်းဖြစ်နေသည်။ အဆင်သင့်သွားတာပေါ့။ မြဘုန်းရှင်နဲ့ ရင်းနှီးပြီးသားဆိုတော့ ပိုပြီးကောင်းသွားတာပေါ့လေ။

မြဘုန်းရှင်။ တူလိုက်တာ။ တကယ့်ကို ချွတ်စွတ်တူတာပဲ။

ဒေါ်သက်နှင်းရှင်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောမြေးမလေး။
ဟင်း...ဟင်း။

ရှင်တို့မြေးလေးက ရှင်တို့နဲ့ မျက်နှာကျခြင်း အရမ်းကိုဆင်တာပဲ သက်နှင်းရှင်ရယ်။ ကောင်းပါတယ်။ ကျွန်မမျက်လုံးရှေ့မှာ အခုလိုပေါ်ထွက်လာတာ ကောင်းပါတယ်။ ဒါမှလည်း

တရားမျှတမှုဆိုတာ ရှိမှာပေါ့ ဒေါ်သက်နှင်းရှင်ရယ်။

ကံကြမ္မာက တစ်ပတ်လည်ပြီလေ။

ကျွန်မ စိတ်ချမ်းသာဖို့ အလှည့်ပေးပြီ ဒေါ်သက်နှင်းရှင်ရဲ့။

“မြဘုန်းရှင်...ဟုတ်လား၊ မင်းက မြဘုန်းရှင်လား မိန်းကလေး”

“ဟုတ်ပါတယ် အန်တီ”

“ဒါဆို ကိုဗေဒါမောင်နဲ့ ပန်းဝတ်ရည်တို့ရဲ့ သမီးပေါ့”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့”

မြဘုန်းရှင် ဘယ်လိုမှ လိမ်ညာ၍မရတော့။

ဒေါ်ဝေဟင်ဆတ်ဆိုတဲ့ သူဌေးမကြီးကိုယ်တိုင်က မေးနေတာမဟုတ်လား။ မြဘုန်းရှင် ပြန်မဖြေလို့မရဘူးလေ။

“ဒါဆို...မြဘုန်းရှင် သိပြီးပြီနေမှာပေါ့နော်”

“ရှင်”

“ဗျာ...ဘာ...ဘာကိုလဲမေမေ”

“မြဘုန်းရှင်ဆိုတာ သားနဲ့ပေးစားဖို့ မေမေရွေးချယ်ထားတဲ့ မိန်းကလေးဆိုတာ မြဘုန်းရှင်ရဲ့အဖေ ပြောပြလို့သိနေမှာပေါ့။ ဟုတ်လား မြဘုန်းရှင်”

ဟာ။

လရောင်ဆတ် အံ့ဩသွားရသည်။

မြဘုန်းရှင်က ခေါင်းကလေး ဖြေးညှင်းစွာ ငဲ့ကျသွား၏။ ဝန်ခံလိုက်တာပေါ့။ မြဘုန်းရှင် လက်ခံလိုက်တာပေါ့။

ဒါကြောင့်ကိုး။

ရန်သူတစ်ယောက်လို သူ့ကိုဆက်ဆံနေတာ ဒါကြောင့်ကိုး။ မေမေရွေးချယ်ထားခံရတဲ့ ချွေးမလောင်းက မြဘုန်းရှင်တဲ့လေ။

မြဘုန်းရှင်ရယ် မင်း အရမ်းကိုနာကျင်ခံစားနေရမှာပဲနော်။ ကိုယ်နားလည်လိုက်ပါပြီကွာ။ ကိုယ်နားလည်လိုက်ပါပြီ မြဘုန်းရှင်ရယ်။



ဘန်း (၇)

“မြဘုန်း”

ခေါ်သံက နူးညံ့ညင်သာလွန်းနေ၏။

မြဘုန်း ငြိမ်နေမိသည်။

“ကိုယ်တို့ အပြင်ခဏလောက်သွားပြီး စကားပြောရအောင်”

လရောင်ဆတ်ခေါ်တော့ သလင်းရော နီမြန်းပါ သူမတို့ နှစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုမှနားမလည်တော့သလို မျက်လုံးပြူးလေးတွေနှင့် တအံ့တဩကြည့်နေကြသည်။

“မြဘုန်း...ကိုယ်ပြောနေတာကြားလား”

“ဟဲ့...ဟဲ့ နေကြပါဦး၊ နင်တို့နှစ်ယောက်က ဘယ်လို

ကနေဘယ်လိုဖြစ်ပြီး အခုလိုတွေ ပြောင်းလဲသွားကြတာလဲ၊ စနေ၊ တနင်္ဂနွေနှစ်ရက်ပဲ ကျောင်းပိတ်ရသေးတာနော်၊ ဒီကျောင်းပိတ်ရက်အတွင်းမှာ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ကြတာလဲ၊ မြဘုန်း ပြောစမ်းရှင်းရှင်းလင်းလင်း ပြောကြစမ်း”

မေးပြီ။

သလင်းရော နီမြန်းပါ သိလိုစောတွေနှင့် မေးကြလေပြီ။ သူတို့ပြောတာလည်း ဟုတ်နေတာပဲလေ။ သူ့မွေးနေ့ပွဲမှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေကို သလင်းတို့မှမသိခဲ့ကြတာ။

ဒီတော့ မျက်လုံးပြူးမျက်ဆံပြူးကလေးတွေနဲ့ မေးကြမြန်းကြပြီပေါ့။ ကျောင်းခန်းထဲမှာ လရောင်ဆတ်နဲ့ မြဘုန်းရှင်တို့ရဲ့ ဆက်ဆံရေးက ဘယ်လောက်တောင် အဆင်မပြေခဲ့ကြသလဲဆိုတာ သူတို့ကအသိ။

အခုတော့ လရောင်ဆတ်က မြဘုန်းရှင်ကို အပြင်ထွက်ဖို့ လာခေါ်သလို မြဘုန်းရှင်ကိုယ်တိုင်ကလည်း အရင်ကလို ဆတ်ဆတ်ထိမခံ ပြန်ရန်တွေ့မနေဘူးလေ။

“မြဘုန်းနဲ့လရောင်ဆတ် ပြောကြဦးလေဟယ်၊ ရှင်တို့ နှစ်ယောက် ဘာတွေဖြစ်နေသလဲဆိုတာ”

နှစ်ယောက်စလုံးမဖြေ။

“မြဘုန်း ကိုယ်ပြောနေတာကြားလား”

“ကြားတယ်”

“အဲဒါဆိုလည်း ထလေကွာ၊ ဘာထိုင်လုပ်နေတာလဲ”

မြဘုန်းရှင် ဆတ်ခနဲ ထလိုက်၏။

“ဟဲ့...မြဘုန်း ဒါကဘယ်သွားကြမလို့လဲ”

“ခဏလေး သလင်း၊ အပြင်ခဏသွားလိုက်ဦးမယ်”

မြဘုန်း ဒီအတိုင်းသာပြောခဲ့ပြီး ရှေ့ကနေ ဦးစွာပင်ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။ ကျောင်းလှေကားထစ်တွေအတိုင်း သူမဆင်းတော့ အနောက်ဘက်ဆီမှ လိုက်ဆင်းလာသောခြေသံကို ကြားရသည်။

ဖေဖေက သေချာမှာပြီးပြီလေ။

လရောင်ဆတ် စိတ်မပျက်သွားစေခဲ့တဲ့။

ဖေဖေ သမီးကို စိတ်ချယုံကြည်ပါရစေတဲ့လေ။ မိဘတွေရဲ့ မျက်နှာကို အိုးမဲမသုတ်ပါနဲ့သမီးရယ်။ သမီးသာ တစ်ခုခုအပြစ်လုပ်ခဲ့ရင် ဖေဖေတို့မိဘတွေပဲ လက်ညှိုးထိုးခံရမှာဟု သတိတွေအထပ်ထပ်ပေးခဲ့၏။

မြဘုန်း ဖေဖေ မေမေတို့မျက်နှာကို ထောက်ထား၍သာ သူ့ကို အလိုက်အထိုက် ဆက်ဆံနေခြင်းဖြစ်သည်။ ဖေဖေကိုကြည့်ရ

တာလည်း လရောင်ဆတ်ရဲ့အမေ ဒေါ်ဝေဟင်ဆတ်ရဲ့ အမိနဲ့ကို မလွန်ဆန်နိုင်သလိုပါပဲ။ ဖေဖေနဲ့ ဒေါ်ဝေဟင်ဆတ်တို့ကြားမှာ တစ်ခုခုတော့ရှိနေတာ သေချာသည်။

အကြောင်းပြချက်က ဘာလဲ။

အဲဒါ မြဘုန်းရှင်မသိ။

မေးလျှင်လည်း ဖေဖေက မဖြေပါ။

နောက်ဆုံးတော့ မြဘုန်းက ဘာအကြောင်းမှမသိဘဲ ရေငုံနှုတ်ပိတ်ကာ မိဘတွေစကားကို လိုက်နာနေရသည်။

“ပြဿနာပဲ...ကားသော့ကျန်ခဲ့ပြီ၊ ဒီနေ့ သလင်းရဲ့ကားနဲ့လိုက်လာကြတာ ရှင်ခဏစောင့်ဦး၊ ကားသော့သွားယူလိုက်ဦးမယ်”

“ဟင့်အင်း”

“ကိုယ့်ကားနဲ့ပဲ လိုက်ခဲ့ပါဆိုနေ၊ နောက်ထပ်ကားတစ်စီးက ဘာလုပ်ဖို့ထပ်ယူလာခဲ့မှာလဲ၊ ထားခဲ့လိုက်”

“ဒီမှာ...ရှင် ကျွန်မကို အမိန့်ပေးနေတာလား လရောင်ဆတ်၊ ရှင်သိထားဖို့က ရှင်နဲ့စကားပြောဖို့လိုက်လာတာနော်၊ ရှင်အမိန့်ပေးတာကို နာခံဖို့လာတာမဟုတ်ဘူး”

မြဘုန်း ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် ဟောက်လိုက်၏။

“ကိုယ့်ကားနဲ့လိုက်ခဲ့တော့ မင်းဘာဖြစ်မှာမို့လဲ မြဘုန်းရာ၊ မင်းနဲ့ကိုယ်က မကြာခင်လက်ထပ်ရတော့မယ့်သူတွေပဲဟာ”

“ရှင်နော်...အသံကျယ်ကြီးနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ပြောနေတာလဲ၊ သူများတွေကြားကုန်ဦးမယ်ရှင့်”

အဟွန်း။ ဒါကျတော့လည်း သူမကလေးက ကြောက်သားပဲ။

ဘာဖြစ်လဲ။ တကယ်ပဲ လက်ထပ်ကြရမှာပဲဟာ။

မေမေက ပြောထားပြီးပြီ။ မြဘုန်းရှင်ကိုပဲ သူလက်ထပ်ရမှာတဲ့။ ဒါ မေမေ့ဆန္ဒပဲတဲ့လေ။ လရောင်ဆတ်မှာ ပျော်လွန်းလို့ ထခုန်မိမတတ်ပါပဲ။

ချစ်နေတာကို။ မြဘုန်းရှင်ကို စတွေ့တဲ့နေ့ကတည်းက လရောင်ဆတ်က ချစ်နေမိတာမဟုတ်လား။ ရေငတ်တုန်း ရေတွင်းထဲကျဆိုသလိုဖြစ်ရပြီမို့ မေမေပြောသမျှပဲ ခေါင်းညိတ်လက်ခံနေလိုက်သည်။

“မြဘုန်း”

“ဘာလဲရှင့်”

“ကိုယ့်ကားနဲ့ပဲလိုက်ခဲ့”

“ပြီးရောရှင်”

မြဘုန်း မတတ်သာတော့ဘဲ သူ့ကားနှင့်သာ လိုက်ခဲ့လိုက်သည်။

ကားလေးက ဒဂုံတက္ကသိုလ်ဝင်းကြီးထဲကနေ အပြင်ဘက်သို့ မောင်းထွက်ခဲ့လာ၏။ မြဘုန်း ဒီအတိုင်းပဲ အေးဆေးပင်လိုက်ခဲ့လိုက်သည်။

သူ့ကားလေးက ကျောင်းဝင်းကြီးနဲ့ တဖြည်းဖြည်းဝေးကာ ရန်ကုန်ပဲခူးလမ်းမကြီးတစ်လျှောက် မောင်းထွက်လိုက်တော့ မြဘုန်းရှင်မျက်ဝန်းတွေ ပြူးဝိုင်းသွားရ၏။

သူ့ဘယ်ကိုမောင်းနေတာလဲ။

ဘယ်သွားမလို့ ရည်ရွယ်ထားတာလဲ။

မြဘုန်း ထင်နေတာက မြို့တွင်းဝိုင်းကို သွားမယ်လို့ထင်ထားတာလေ။ မြို့ပြင်ဘက်ကို ထွက်နေတာဆိုတော့ ရင်ထဲထိတ်ခနဲဖြစ်ရပြီပေါ့။

“လရောင်ဆတ်”

“.....”

“ရှင်ဘယ်ကိုမောင်းနေတာလဲ”

သူကမဖြေ။

“လရောင်ဆတ် ရှင်ကိုမေးနေတယ်လေ၊ ဒါကဘယ်ကို

သွားမလို့လဲဆိုတာ”

“အင်းတကော်”

“ဘာ...ဘာပြောတယ်”

“အင်းတကော်မှာ ကိုယ့်ခြံရှိတယ်လေ”

“အို...အဝေးကြီးကို ဘာသွားလုပ်မလို့လဲ၊ ကျွန်မ မလိုက်ချင်ဘူး၊ ကားကိုပြန်ကွေ့လိုက်ပါ”

“မြဘုန်းရှင်”

“ဘာလဲရှင်”

“မင်းနဲ့ကိုယ်က ဘာလဲ”

“ဘာရှင်”

“မင်းနဲ့ကိုယ်က လူကြီးမိဘတွေ သဘောတူထားသူတွေလေ၊ သိပ်မကြာခင်မှာ ကိုယ်တို့လက်ထပ်ကြရတော့မှာ၊ အဲဒါမင်းသိနေတယ်မဟုတ်လား မြဘုန်းရှင်”

“အဲဒါနဲ့ အခုလိုသွားတာ ဘာဆိုင်လို့လဲရှင်”

“မင်းနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောချင်လို့ ခြံထဲသွား

မလို့စိတ်ကူးလိုက်တာ”

“ဟင့်အင်း...ကျွန်မ မသွားချင်ဘူး”

“ကိုယ်ကတော့သွားချင်တယ်”

“ရှင်နော်...ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ကားကိုပြန်ကွေ့ပါလို့ ဆိုနေ”

မြဘုန်းအသံလေးက ငိုသံလေးရောကာ အက်တက်တက်။

သူမ မကြိုက်ဘူးဆိုတာကိုပဲ အသည်းယားကာ လိုက်ညစ် ချင်နေသော လရောင်ဆတ်တစ်ယောက် မြဘုန်းစိတ်တွေ ရှုပ်ထွေး နောက်ကျပြီး ညစ်တွန်းတွန်းနေတာလေးကို တွေ့ရပြန်တော့လည်း သနားမိပြန်သည်။

ချစ်တယ် မြဘုန်းရှင်ရယ်။

ကိုယ် မင်းကို တကယ်ချစ်မိနေတာပါကွာ။

မေမေက သူ့အရှိန်အဝါတွေနဲ့ ဘယ်လောက်ပဲ ဖိပြီး မင်းနဲ့ ပေးစားနေပါစေ ကိုယ့်စိတ်ထဲကပါလို့ မင်းနဲ့လက်ထပ်ဖို့ သဘောတူ လက်ခံခဲ့တာပါ။

မင်း ကိုယ့်ကို ငြင်းပယ်ခွင့်မရှိဘူး မြဘုန်းရှင်။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မင်းအဖေဖြစ်တဲ့ ဦးဗေဒါမောင်က မေမေ့လက်အောက်မှာ အရင်က အလုပ်လုပ်ခဲ့ဖူးတဲ့ သာမန်အလုပ် သမားတစ်ဦးဖြစ်ခဲ့လို့ပဲ။ မေမေ့ကို ဘယ်တော့မှ သူ့လွန်ဆန်လို့မရ ဘူးလေ။

အခုလက်ရှိ မင်းအဖေပိုင်ဆိုင်တဲ့ ခြံနဲ့တိုက်ဆို တာ မေမေ့ရဲ့

ထောက်ပံ့မှုတွေကြောင့် ဖြစ်သွားခဲ့တာ။ လုပ်ငန်းလုပ်ကိုင်နိုင်တယ် ဆိုတာလည်း မေမေ့တွေ့နေပဲလေ။ မေမေ့မှာ ငွေချေးစာချုပ်တွေ နှိတ်တယ် မြဘုန်းရှင်။

ပြီးတော့ မင်းအဖေရဲ့အားနည်းချက်။ လုပ်ငန်းလေး မအောင်မြင်ရသေးဘူး သူ့ငွေ့ကိုက်ဖမ်းပြီး အလောင်းအစားလုပ်ခဲ့ တဲ့ မင်းအဖေရဲ့ မိုက်ပြစ်နဲ့ မင်းတို့လက်ရှိနေတဲ့ ခြံနဲ့တိုက်ကို မေမေ့ဆီမှာ ပြန်ပေါင်ထားရတယ်။ ဒါတွေကို မင်းဘာမှမသိဘူး မဟုတ်လား မြဘုန်းရှင်။ မင်းစီးနေတဲ့ကားကလည်း မေမေ့အပိုင် ဝဲ မြဘုန်း။ မင်းက ဒါတွေကို တစ်ခုမှမသိဘူးနော်။ မေမေ့အသိပေး လို့သာ ကိုယ်လည်းသိခဲ့ရတာ။

ဒါကြောင့် ကိုယ် မင်းကို အရမ်းသနားတယ် မြဘုန်းရှင် ရယ်။

မင်းမိဘတွေလုပ်ရပ်ကြောင့် မင်းက အနင်းခံတစ်ခုဖြစ်နေ ရတာကို တွေးမိတိုင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်ရတယ်ကွာ။

ဒါပေမယ့် ကိုယ့်အချစ်ကို မင်းယုံကြည်ပေးပါ မြဘုန်းရှင် ရယ်။

မေမေ့ကြောင့်ဆိုပေမယ့် ကိုယ်က မင်းကို အမှန်တကယ် ဝဲ မြတ်နိုးလွန်းလို့ လက်ထပ်မှာပါ။ အဲဒါကိုတော့ အကြွင်းမဲ့ယုံ

ကြည့်လိုက်ပါ မြဘုန်းရှင်ရယ်။

“လရောင်ဆတ်”

“ပြော”

“ကားကိုပြန်ကျွေ့လိုက်ပါရှင်၊ တော်ကြာနေ အိမ်ပြန်
နောက်ကျနေလိမ့်မယ်ရှင်၊ အခုလောက်ဆို သလင်းတို့လည်း တစ်နိူ
ထင်နေတော့မှာ၊ ရှေ့ဆက်မသွားပါနဲ့တော့”

မြဘုန်းရဲ့တားဆီးမှုကြောင့် ကားလေးကို လမ်းဘေးချ
မောင်းကာ ညင်သာစွာပင် ထိုးရပ်လိုက်မိသည်။

“မြဘုန်း”

သူမဘက်လှည့်စောင်းကြည့်ပြီး တိုးလျှော့ခေါ်မိသည်။

“ပြော”

“မင်းနဲ့ကိုယ့်ကို မနက်ဖြန်ကျရင် လက်ထပ်ပေးတော့
မယ်တဲ့ မြဘုန်းရှင်”

“ဘာ”

“မင်းမသိသေးဘူးဆိုတာ ကိုယ်ထင်ပြီးသားပါ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဒါ ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်တဲ့ကိစ္စပဲ လရောင်
ဆတ်၊ ရှင်ကို လက်ထပ်ရမယ်ဆိုတာသိပေမယ့် မနက်ဖြန်ဆိုတာ
ကြီးကတော့ အရမ်းကိုပဲ မြန်ဆန်လွန်းတယ်၊ ဘာတွေလဲ ဖေဖေတို့

ဘာတွေလျှောက်ပြီးစီစဉ်နေတာလဲ၊ ကျောင်းပြီးမှ စီစဉ်လည်းဖြစ်
ဘာပဲဟာ”

“အဲဒါ ကိုယ်မသိဘူး”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ရှင်မသိဘူးဆိုတာ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး၊
ရှင်တောင်းဆိုလိုက်တာမဟုတ်လား လရောင်ဆတ်၊ ရှင် ကျွန်မကို
ဆက်သက်မဲ့ မာနချိုးချင်လို့”

“မြဘုန်း”

“သိတယ်...ရှင် ကျွန်မကို မကျေနပ်ဘူးဆိုတာသိတယ်၊
ရှင်အပေါ် ကျွန်မက စိမ်းစိမ်းကားကားဆက်ဆံခဲ့တာကို သူစိမ်းဆန်
ခဲ့တာကို အပြီးအတေးထားပြီး ရှင် လူကြီးတွေကိုလောပစ်လိုက်တာ
မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူး...မြဘုန်း၊ ကိုယ်ဘာတစ်ခုမှမသိဘူး၊
အဲဒီမနက်က ခေါ်အသိပေးလို့ မင်းလည်းသိနေမှာပဲဆိုပြီး
အနီခေါ်လာခဲ့တာ၊ သလင်းတို့ နီမြန်းတို့ရှေ့မှာ မမေးချင်လို့ စကား
ပြောရအောင်ဆိုပြီး တမင်ခေါ်ထုတ်လာခဲ့တာကွ”

မြဘုန်းရှင် လရောင်ဆတ်မျက်နှာဆီ စူးစူးရဲရဲကြည့်ပစ်
လိုက်သည်။ သူဟန်ဆောင်လိမ့်ညာနေသလားဆိုတာကို အကဲခတ်
နေမိ၏။

“မင်းမယ့်လည်းမတတ်နိုင်ဘူး မြဘုန်း၊ ဒါပေမယ့် မင်းအဲ့
ကိုယ် မနက်ဖြန်ကျရင် လက်ထပ်ရမှာကတော့ အသေအချာပဲ။
ဒါပေမယ့် ကိုယ် အတင်းအကြပ်တောင်းဆိုတာမဟုတ်ဘူး”

ထိုစကားကို လေးနက်စွာပင် သူပြောလိုက်သည်။

မြဘုန်းရှင် ငြိမ်နေ၏။

“မြဘုန်း”

“ကားပြန်ကျွေးလိုက်တော့ လရောင်ဆတ်”

“မင်း ကိုယ့်ကိုအထင်မလွဲစေချင်ဘူး မြဘုန်း”

“ကျွန်မ မကြားချင်ဘူး”

“မြဘုန်း”

သူမ မထူးချေ။

“မင်းကို ကိုယ်ချစ်တယ်”

သူမခေါင်းလေးကို တအားခါယမ်း၏။

“ကိုယ်တကယ်ပြောတာ မြဘုန်း၊ မိဘတွေက စီစဉ်တာ
ထက် မင်းကိုလက်ထပ်တာ ကိုယ့်ရင်ထဲက နှလုံးသားတွေထဲမှာ
အမှန်တကယ်ပဲ နှစ်နှစ်ကာကာချစ်သွားမိလို့ပါ မြဘုန်းရယ်၊ အဲဒါတို့
တော့ မင်းယုံကြည်ပေးပါကွာ၊ ကိုယ် အဲဒီစကားလေးကို ပြောပြ
ချင်လို့ မင်းကို ဒီနေရာလေးခေါ်လာခဲ့တာပါ မြဘုန်းရယ်”

“တော်ပါတော့၊ ရှင့်ပါးစပ်ကို ပိတ်ထားလိုက်တော့၊
ကျွန်မ မကြားချင်ဘူး၊ လုံးဝမကြားချင်ဘူး လရောင်ဆတ်၊ ရှင်နိုင်
ပါတယ်၊ ဒီပွဲမှာရှင်နိုင်သွားပါပြီ၊ ရှင်ဖြစ်စေချင်တာတွေအားလုံးက
တာကယ်ပဲဖြစ်ခဲ့ရတာကို၊ ကားကိုပြန်ကျွေးလိုက်ပါတော့၊ ကျွန်မ
အရမ်းကိုခံစားနေရလို့ပါ၊ ကျွန်မကို ပြန်ပို့ပေးပါတော့၊ ကျွန်မ
တောင်းပန်ပါတယ်၊ ရှင်ကျေနပ်ပါတော့ လရောင်ဆတ်”

မြဘုန်းရယ် ကိုယ်သိတယ်။ မင်းအခုလို အထင်တွေလွဲ
တော့မယ်ဆိုတာ ကိုယ်သိတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကိုယ်အရမ်းကို
ကြောက်နေခဲ့တာပေါ့။

မေမေအသိပေးကတည်းက အခုလိုတွေဖြစ်လာတော့မယ်
ဆိုတာ ကိုယ်သိနေခဲ့တာပေါ့။

မြဘုန်းရယ် ကိုယ်ဘယ်လိုရှင်းပြရမလဲကွာ။

မင်းယုံကြည်အောင် ကိုယ်ဘယ်လိုသစ္စာပြုပြီး ကျိန်ဆိုရ
မလဲ မြဘုန်းရှင်ရယ်။

မင်းသာယုံကြည်မယ်ဆိုရင်လေ ကိုယ် ကျိန်ဆိုပြပုံပါတယ်
မြဘုန်းရှင်ရယ်။



ဘန်း (၈)

“ဖေဖေအမှားတွေပါ သမီးရယ်၊ ဖေဖေမိုက်မဲလို့ အခုလို စိတ်ဆင်းရဲစရာနေ့မျိုးတွေ သမီးဆီကိုရောက်လာခဲ့ရတာပါ။ ဖေဖေ ဖေဖေကို ခွင့်မလွှတ်ပါနဲ့သမီးရယ်”

ဖေဖေက ခေါင်းလေးကို ငိုက်စိုက်ချကာ သူ့အမှားကို ဝန်ခံတော့သည်။ ဖေဖေကိုယ်တိုင်ပြောပြလို့သာ မြဘုန်းကြားရတာ ယုံပင်မယုံချင်။ မြဘုန်းတို့အခုပိုင်ဆိုင်တဲ့ ခြံနဲ့တိုက်က ဒေါ်ဝေဟင် ဆတ်ဆီမှာ အရောင်းအဝယ်စာချုပ်နဲ့ အပေါင်ထားရတာတဲ့။ လုပ်ငန်းလည်ပတ်နေတယ်ဆိုတာကလည်း ဟန်ပြပဲရှိတော့သည်။ ဒေါ်ဝေဟင်ဆတ် သနားညှာတာနေလို့သာ အခြေမယိုင်ဘဲ သူမတို့ မိသားစု ရပ်တည်နေနိုင်တာတဲ့လေ။

ဒါကြောင့် ဒေါ်ဝေဟင်ဆတ်က တောင်းဆိုလိုက်တဲ့ ဘယ်လိုအရာမျိုးကိုမဆို ဖေဖေ မငြင်းပယ်နိုင်။ ဖြည့်ဆည်းလိုက် လျော့ဖို့သာ ကြိုးစားနေရသည်။ မြဘုန်းရှင်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ မင်္ဂလာ ကိစ္စလည်း အပါအဝင်ပဲပေါ့။ ဖေဖေအတွက် ဘယ်လောက်တောင် ခက်ခဲနေလိမ့်မလဲ။ ကိုယ့်သမီးကို အထက်စီးကနေ တောင်းဆိုခဲ့ တဲ့အဖြစ်။

မြဘုန်းလက်ခံတယ် မခံဘူးဆိုတာပင် မဆွေးနွေးနိုင်ဘဲ တစ်ဘက်သတ်ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့်သာ ဖေဖေက လိုက်နာခိုင်းခဲ့သည်။ ဘယ်လိုမှ ငြင်းပယ်မရနိုင်တဲ့ အကြောင်းအရင်းတွေက ရှိနေခဲ့တာ ကို။ ဒီတော့လည်း မိဘဆိုတဲ့ အရှိန်အဝါကိုသုံးပြီး မြဘုန်းကို လရောင်ဆတ်နဲ့ပေးစားဖို့ပဲ ဖေဖေ ကြိုးစားခဲ့တော့တာပေါ့။

“သမီးရယ် တကယ်ဆို ဖေဖေက မတရားတာပါ။ သမီး လေးက မောင်လရောင်ဆတ်ကို လက်မထပ်ချင်ဘူးဆိုတာ သိသိ ကြီးနဲ့ ဖေဖေ အသက်ရှူချောင်ရင်ပြီးရောဆိုတဲ့ အတ္တစိတ်နဲ့ လုပ်ခဲ့ သမျှ သမီးလေးမြဘုန်းက ခံရတော့တာပဲကွယ်”

“ဖေဖေရယ်”

မြဘုန်း အပြစ်မတင်ရက်ပါဘူး။

ဘာပဲပြောပြော ဖေဖေက မြဘုန်း အခုချိန်ထိ အပူအပင်

ကင်းကင်းနဲ့ နေနိုင်အောင် ဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့တာလေ။ မိဘမှာ ဘာတွေဖြစ်နေသလဲ၊ ဘယ်လိုအခက်အခဲမျိုးတွေ ကြုံတွေ့နေသလဲ ဆိုတာ သမီးဖြစ်သူမသိစေရ။ ကြိတ်ပြီးဖြေရှင်းသည်။ ကြံကြံ တောင့်ခံ၏။

အနှိုင်းမဲ့မေတ္တာပါ။ ဖေဖေက မှားခဲ့တယ်ဆိုရင်တောင် ဖေဖေတစ်ကိုယ်တည်း ကောင်းစားချင်တဲ့စိတ်တစ်ခုနဲ့ လုပ်ခဲ့တာမှ မဟုတ်တာ။ မိသားစု ဒီထက်ပိုပြီးပြည့်စုံမလားရယ်ဆိုတဲ့ စိတ်အား ထက်သန်မှုတွေနဲ့သာ ဖြတ်လမ်းနည်းနဲ့ ကြိုးစားခဲ့တာလေ။

မှားပြီဆိုတာသိတဲ့အချိန်မှာ လက်ရှိကနေ လက်မဲ့ဘဝကို ဖေဖေရောက်ခဲ့ရပြီ။ နောင်တတကြီးနဲ့ လှည့်လိုက်ချိန်မှာ ကျွန်ုပ်တို့ ခြေလှမ်းက နှုတ်မရတော့။ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ။ မှားပြီးတဲ့အမှား တစ်ခုကို လက်ညှိုးထိုး ပြစ်တင်ဝေဖန်နေလို့လည်း အဲဒီအမှားတွေ က ပြန်ပြီးပြောင်းလဲသွားမှာမှ မဟုတ်တာ။

ကံတရားပဲပေါ့။

ကံကြမ္မာက ဖန်တီးပေးတဲ့အတိုင်းပဲ လက်ခံရမှာပဲပေါ့။

“မြဘုန်း”

“ရှင်”

“အဖေ သမီးအတွက် စိတ်မကောင်းဘူးကွယ်၊ ဖေဖေ

ဘာလုပ်ပေးရမလဲဟင်သမီး၊ ဒီတိုက်ပေါ်ကနေဆင်းပြီး လုပ်ငန်း တွေ ထိုးအပ်ရင်အပ်ရပါစေ မောင်လရောင်ဆတ်နဲ့ သမီး ထက်မထပ်ချင်ပါဘူးဆိုတဲ့အကြောင်းကို ဒေါ်ဝေဟင်ဆတ်ဆီမှာ ခွင့်တောင်းပေးပါ့မယ်ကွယ်”

“အို...မဟုတ်တာ၊ အဲဒီလိုမလုပ်ရပါဘူး၊ မြဘုန်း လုံးဝ ထက်မခံဘူးဖေဖေ၊ လရောင်ဆတ်ကို မြဘုန်း လက်ထပ်မှာပါ၊ ကျွေးကျေနပ်နပ်ကြီး လက်ထပ်မှာပါ ဖေဖေ၊ သမီးက သိချင်တာ လေးတစ်ခုတည်းပါဖေဖေ၊ ဘာကြောင့်ဆိုတဲ့ ခိုင်လုံတဲ့အကြောင်း ဖြေချက်ကိုသိချင်လို့ ဇွတ်မေးခဲ့တာပါ၊ အခုသိရပြီလေ၊ ဒီလောက်ဆို ချပါပြီအဖေရယ်၊ မြဘုန်းအတွက် လုံလောက်သွားပါပြီ”

မြဘုန်းရှင်တစ်ယောက် ပါးပြင်ပေါ်စီးကျနေတဲ့ မျက်ရည် လေးတွေကို လက်ဖမိုးလေးနှင့် သုတ်ဖယ်ပစ်လိုက်သည်။

မိဘတွေစိတ်ဆင်းရဲမှာ မလိုလားတော့။ သူမက ပိုခံစား ဖြနေလျှင် ဖေဖေရော မေမေပါ ပိုပြီးစိတ်ထိခိုက်နေကြရမှာလေ။ ဒီတော့ မြဘုန်းရှင် ဆက်မငိုတော့ပါ။

ရှင်ဆိုင်မည်။ ကြုံတွေ့လာသမျှ သူမ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ရင်ဆိုင်တော့ မည်။

လရောင်ဆတ် ရှင်ကို ကျွန်မလက်ထပ်မှာပါ။

ရှင်အမေက ကျွန်မကိုမှ ရွေးချယ်ပြီး ချွေးမတော်ချင်နေတာကို။ ရပါတယ် လရောင်ဆတ်ရယ် ရှင်အမေ ဖြစ်စေချင်တဲ့အတိုင်း အားလုံးဖြစ်စေရပါမယ်။

ဒါ ကျွန်မ မိဘတွေရဲ့ စိတ်ချမ်းသာမှုအတွက်ပဲလေ။ ကျွန်မ လိုက်နာမှာပါ။ ပေးဆပ်မှာပါရှင်။

“သမီး”

“ရှင် ဖေဖေ”

“အဝတ်အစားလဲပြီး ပြင်ဆင်တော့လေ၊ ဖေဖေတို့ တရားရုံးကိုသွားရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ”

မြဘုန်းမိဘတွေ စိတ်ချမ်းသာအောင် ခေါင်းလေးပဲညိတ်ပြလိုက်ပြီး နေရာလေးကနေ ထလိုက်သည်။ မေမေကတော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်ပြီး တသိမ့်သိမ့်ရှိက်ငိုလို။

မြဘုန်းခံစားချက်ကို သိနေတာကို။

လရောင်ဆတ်ဆိုတဲ့လူကို မယူချင်ဘူးဆိုတဲ့သူမ ရင်ထဲက ခံစားချက်ကို မေမေက သိနေတယ်လေ။ ဒီတော့ မေမေ ဝမ်းနည်းနာကျင်နေလိမ့်မပေါ့။

“မေမေ”

“ပြော သမီး”

“မေမေလည်း ရေမိုးချိုးပြင်ဆင်တော့လေ၊ ဒေါ်ဝေဟင် ဆတ်က တရားရုံးရှေ့ကို နေ့လယ်ဆယ်တစ်နာရီတိတိမှာ ရောက်အောင်လာခဲ့ဖို့ မှာထားတယ်မဟုတ်လား မေမေ”

“အေး...အေး သမီး”

မေမေအသံက ငိုရှိက်သံတစ်ဝက်နှင့်ပါ။

“သမီးရေသွားချိုးပြင်ဆင်တော့မယ် မေမေ”

မြဘုန်း မေမေမျက်ဝန်းတွေထဲက ကရုဏာရိပ်တွေကို ကြည့်ရဲတော့စွာ အကြည့်ကို ချက်ချင်းခွာပစ်လိုက်သည်။ အပေါ်ထပ်သို့ လှေကားထစ်တွေအတိုင်း ပြေးတက်လာခဲ့မိ၏။ အခန်းလေးထဲရောက်တော့ မြဘုန်းရှင် အခန်းတံခါးလေးစေ့ပိတ်ကာ တံခါးလေးကို နောက်ကျောမှီထိုင်ချလိုက်ပြီး ကြေကွဲဝမ်းနည်းစွာ ငိုရှိက်လိုက်သည်။

ဒေါ်ဝေဟင်ဆတ်ရဲ့ မျက်ဝန်းတွေ။ မြဘုန်းရှင်ရဲ့ အာရုံထဲမှာ စိုးမိုးနေတဲ့ ဒေါ်ဝေဟင်ဆတ်ရဲ့ပုံရိပ်တွေ။

နားမှာဝတ်ဆင်ထားတဲ့ စိန်နားကပ်ကြီးလို အရောင်တဖျပ်ဖျပ်လက်နေတဲ့ စူးရှတဲ့မျက်ဝန်းတစ်စုံ။

သူမဟာ မြဘုန်းရှင်ဆိုတာ သိလိုက်ရတယ်ဆိုလျှင်ပဲ

အညံ့မသိတဲ့အရိပ်တွေနဲ့ ပြောင်းလဲသွားတဲ့ ဒေါ်ဝေဟင်ဆတ်ရဲ့ မျက်လုံးတွေကို ယနေ့ထိတိုင် သူမမမေ့နိုင်ခဲ့ပါ။

သိနေသလိုပဲ။ မြဘုန်းရှင် တစ်ခုခုကို စိတ်ထဲကသိနေ သလိုပဲ။ ဒါဟာ ဘာလဲဆိုတာပဲ သူမ အတတ်မပြောနိုင်တာ တစ်ခုပဲရှိသည်။ သူမကို ငေးကြည့်နေတဲ့ မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ နာကြည်းရိပ်တွေ ပြည့်နှက်နေခဲ့၏။ ဟန်ဆောင်မဲ့ပြီးတွေနဲ့ နှုတ်ဆက် သွားပေမယ့် မြဘုန်းရှင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး နွေးထွေးလှိုက်လှဲမှုမရှိပါချေ။ အခြေအနေတစ်ခုသည် ပကတိအကောင်းဖြစ်ဖို့တော့ အင်မတန်မှ ပင် နည်းပါးလွန်းပါသည်။

မြဘုန်းရှင် အားပါးတရငိုပြီးတော့မှ နေရာလေးကနေ ထရပ်လိုက်ပြီး ရေချိုးခန်းလေးထဲသို့ ဝင်ခဲ့လိုက်သည်။

ရေကို ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး အေးစိမ့်သွားအောင် ခေါင်းက နေ စပြီးချိုးချလိုက်သည်။ အတန်ကြာအောင် စိမ်းချိုးနေပြီးမှ ရေချိုး ခန်းလေးထဲကနေ ပြန်ထွက်လိုက်၏။

မှန်တင်ခုံရှေ့တွင် သူမထိုင်ကာ မျက်နှာလေးကို ကြည့် ကောင်းရုံသာ လိမ်းခြယ်လိုက်သည်။

ဒီကနေ့က နောက်ဆုံးပဲလေ။

ဖေဖေ မေမေတို့ရဲ့ မေတ္တာတရားတွေ လွှမ်းခြုံထားတဲ့

ဒီအမိုးဒီအရိပ်ကို ခိုလှုံခြင်းဟာ ဒီကနေ့နောက်ဆုံးပဲဖြစ်သည်။

ဝမ်းမနည်းပါဘူး။ ဖေဖေနဲ့မေမေ အနာဂတ်တစ်လျှောက် အေးချမ်းဖို့ပဲဟာ။ ဖေဖေပေါင်ထားတဲ့ ခြံနဲ့တိုက်ကို မြဘုန်းရှင် သူ့သားနဲ့လက်ထပ်တဲ့နေ့မှာပဲ ဒေါ်ဝေဟင်ဆတ်က အပြီးအပိုင်ပြန် ပေးမှာတဲ့လေ။ အဲဒီအတွက် မြဘုန်းရှင်က ကတိတစ်ခုပေးရမည် တဲ့။ ဘယ်လိုအကြောင်းတရားတွေပဲရှိရှိ ဒေါ်ဝေဟင်ဆတ်ရဲ့ ချွေးမ အဖြစ်အနေနဲ့ပဲ ရှိနေပေးပါ့မယ်ဆိုတဲ့ကတိ။

ပေးခဲ့ရသည်။

မြဘုန်းရှင် ပေးခဲ့ရသည်။

လူဆိုတာ တစ်ခုခုကိုလိုချင်ရင် တစ်ခုခုကို ပြန်ပြီးပေး ဆပ်ရမှာပဲမဟုတ်လား။

ဒါက တရားမျှတပါတယ်လေ။

မြဘုန်းရှင် အလှအပပြင်ဆင်ပြီးတော့ အနည်းငယ် စိုထိုင်း နေသောဆံပင်ကို ခြောက်သွေ့သွားအောင် (Dryer)လေးနဲ့ ခုတ်လိုက်သည်။ ခြောက်သွားတော့ ဆံပင်ကို ဖြန့်ချထားပြီး မေမေချုပ်ပေးထားသော မြန်မာဆန်ဆန် ချိတ်အပြာနုလေးနှင့် ပိုးပြောင်အပြာနုအင်္ကျီလေးကို ဝတ်ဆင်လိုက်၏။

မှန်ဘီဒီလေးထဲတွင် စီရင်တင်ထားသော ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်

တွေထဲမှ အပြာနုရောင်ဒေါက်လေးကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

“ဒေါက်...ဒေါက်”

တံခါးခေါက်သံကြောင့် သူမအခန်းနံရံမျက်နှာကျက်တွင် ချိတ်ဆွဲထားသော နာရီလေးဆီ လှမ်းကြည့်လိုက်မိ၏။

ဆယ်နာရီခွဲဖို့ ငါးမိနစ်တိတိ။

“သမီး”

မေမေခေါ်သံ။

မြဘုန်းရှင် ဖိနပ်လေးကို လက်တစ်ဘက်ကကိုင်ကာ လက်ကိုင်အိတ်အပြာနုရောင်လေးကို လက်တစ်ဘက်က ကိုင်လိုက်သည်။

“သမီး”

မေမေခေါ်နေပြီမို့ မြဘုန်း အခန်းထဲကထွက်ဖို့ တံခါးချပ်ဆီသွားတော့ တံခါးချပ်လေးကို အပြင်ကနေ လှည့်ဖွင့်ကာ အခန်းဝမှာ ပြင်ဆင်ပြီးအသင့်စောင့်နေတဲ့ မေမေ့ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

“လှလိုက်တာသမီးရယ်၊ မေမေသမီးမြဘုန်းက လှလိုက်တာ”

နှမြောတွန့်တိုစွာ မေမေငြီးတွားလိုက်တာလား။ တကယ်ပဲ သူမအလှကို ချီးကျူးလိုက်တာလားဆိုတာ မြဘုန်း မဆန်းစစ်

ချင်တော့ပါ။

“သွားရအောင် မေမေ၊ ဒေါ်ဝေဟင်ဆတ်တို့ စောင့်နေတော့မယ်”

“အေးပါကွယ်...သွားကြတာပေါ့”

မေမေက ဝှေ့ပဲချင်နေသည့် မျက်ရည်စကို မျက်တောင်စိပ်လေးတွေနှင့် ပုတ်ခတ်ထိန်းသိမ်းကာ မျက်နှာလေး တစ်ဘက်သို့ လှည့်စောင်းသွား၏။

မြဘုန်း မမြင်ချင်ဟန်ပဲ ဆောင်နေလိုက်ပါသည်။

အချိန်က နီးကပ်နေပြီကို။

သွားမှဖြစ်မယ့်အရေးမို့ သွားဖို့ကိုပဲ သူမ ပြင်ဆင်လိုက်သည်။

ဒါဟာ တကယ်အမှန်တရားပဲမဟုတ်လားလေ။

လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်သည့်အလုပ်ဆိုလျှင် သူမလုပ်ကို ထုပ်ဆောင်ရပေလိမ့်မည်ပဲပေါ့။



အား (၉)

ရန်ကုန်တိုင်းတရားသူကြီးရှေ့တွင် ငြိမ်သက်စွာထိုင်နေကြသော သတို့သားဖြစ်တဲ့ လရောင်ဆတ်နဲ့ သတို့သမီးလေး မြဘုန်းရှင်။ မျက်နှာလေးတွေတွင် ရွှင်လန်းသောအပြုံးလေးတွေ မရှိ။ ပကတိ တည်ကြည်ကာ နှုတ်ခမ်းလေးတွေ တင်းတင်းဇေ့ နေကြသည်။

ပီတိတွေ ဝေဖြာနေသူက ဒေါ်ဝေဟင်ဆတ်။

အနှစ်နှစ်အလလက စောင့်မျှော်နေခဲ့ရသော နေ့ရက်လေးက အခုတော့ ဆုတောင်းပြည့်ကာပင် ကျရောက်လာခဲ့ပြီလေ။

စောင့်လိုက်ရတာရှင်။

မျှော်နေခဲ့ရတာ ဆယ်စုနှစ်တောင် စွန်းလို့လာပြီ။ ဒါဝေမဲ့



ကျွန်မ ကျေနပ်ပါတယ် ဒေါ်သက်နှင်းရှင်။ ကြိုးစားပမ်းစားနဲ့ စောင့်စားခဲ့ရကျိုး သိပ်နပ်ပါတယ်။

ရှင်တို့မြေးက ကျွန်မလက်ထဲကို ရောက်နေပြီလေ ဒေါ်သက်နှင်းရှင်။ အဲဒါကို ရှင်ကြီးတော့ သိဦးမှာမဟုတ်ဘူးနော်။ နေ့ရက်တွေမောက်ပြီး မော်ကြားနေဦးမှာပဲ။ ရှင်ကြီး ခေါင်းမော့ ရင်ကော့နေဦးမှာပါပဲ ဒေါ်သက်နှင်းရှင်။

ရှင်က သိမှမသိတာ။

လူ့လောကကြီးထဲမှာ ရှင်ရဲ့မြေးအရင်း အစစ်တစ်ယောက် အသက်ရှင်လျက် ရှိနေသေးတယ်ဆိုတာ ရှင်မှမသိသေးတာ။ အဲဒီ အကြောင်းကိုသာ ရှင်ကြီးကြားရင် ဘယ်လောက်တောင် သွေး ချက်သွားမလဲ ဒေါ်သက်နှင်းရှင်။

ပြီးတော့...

အဲဒီမြေးမလေးက ဝေဟင်ဆတ် ဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် နဲ့ ချွေးမလေးဖြစ်နေသေးတယ် ဒေါ်သက်နှင်းရှင်ရဲ့။ သိစေရမှာပေါ့ ဒေါ်သက်နှင်းရှင်။ သိပ်မကြာခင် အချိန်ပိုင်းလေးအတွင်းမှာပဲ ရှင်ကြီး သိခွင့်ရတော့မှာပါ။ သိပ်မကြာတော့ပါဘူးရှင်။

ဟင်း...ဟင်း...

ဟင်း...ဟင်း...



ဒေါ်ဝေဟင်ဆတ်တစ်ယောက် ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ်
မြူးနေရသည်။ သတို့သားဖြစ်တဲ့ လရောင်ဆတ်နဲ့ သတို့သမီး
ဖြစ်တဲ့ မြဘုန်းရှင်တို့နှစ်ယောက်က လက်ထပ်စာချုပ်လေးတွင်
အသီးသီး လက်မှတ်ထိုးနေကြသည်။

အသိသက်သေတွေအဖြစ် မိဘတွေဖြစ်တဲ့ ကိုဗေဒါမောင်
နဲ့ ဒေါ်ဝေဟင်ဆတ်က လက်မှတ်ထိုးပေးခဲ့ကြ၏။

လက်မှတ်ရေးထိုးပွဲလေးပြီးတော့ တရားရုံးတော်ကြီး
ကနေ အားလုံးပြန်ဆင်းလာခဲ့ကြသည်။

ရုံးတော်အောက်ကိုရောက်တော့...

“က...ကိုဗေဒါမောင် ရှင်တို့လင်မယား ပြန်လို့ရပြီ
မြဘုန်းရှင်ကို တစ်ခါတည်း အိမ်ကိုခေါ်သွားတော့မယ်”

“ဗျာ..ဟုတ်..ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်ဝေဟင်ဆတ်”

“ရှော...ဒါက အိမ်စာရွက်စာတမ်းတွေ”

ဒေါ်ဝေဟင်ဆတ် ကမ်းပေးနေတဲ့ စာရွက်စာတမ်းပိုင်
လေးကို ဦးဗေဒါမောင်တစ်ယောက် လက်မလှမ်းနိုင်သေး
သမီးလေး မြဘုန်းရှင်ရဲ့ မျက်နှာလေးဆီသာ ငေးမောကြည့်လိုက်
မိသည်။

ခေါင်းလေးကို ညင်သာစွာပင် ညိတ်ပြလိုက်တဲ့ သ

လေး။

ကြည့်စမ်း...

သမီးကို ငွေကြေးနေတွေနဲ့ လဲလှယ်လိုက်ရတဲ့အဖြစ်ပဲ။
ပိုင်နာစရာကောင်းလိုက်တာ။ မိဘတွေရဲ့ အခက်အခဲ အကြပ်
အတည်းကို သိသွားတဲ့ သမီးလေးက မောင်လရောင်ဆတ်နဲ့
လက်ထပ်ရခြင်းကို လုံးဝလွန်ဆန်ငြင်းပယ်ခြင်း မရှိတော့ချေ။
အလိုက်သိစွာပင် မိဘတွေကို ကယ်တင်သွားခဲ့သည်။

သမီးလေးရယ်...

ဖေဖေကို ခွင့်မလွတ်ပါနဲ့ကွာ။

ဖေဖေကြောင့် သမီးလေး အခုလိုအဖြစ်မျိုးတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်
ခဲ့ရတာပါ။ ဖေဖေ မိုက်ခဲ့လို့ပါ သမီးလေးရယ်။ လောင်းကစား
ဆိုတဲ့ မကောင်းမှုကို ဖေဖေ လုပ်ခဲ့လို့သာ သမီးလေးရဲ့ လွတ်လပ်
မှုပါးတဲ့ ဘဝလေးကို ဆုံးရှုံးခဲ့ရတာပါ။

ဖေဖေ နောင်တတွေ အကြီးအကျယ်ရနေပါပြီ သမီးလေး
သည်။

“ကိုဗေဒါမောင်...ယူလေ၊ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ကျွန်...ကျွန်တော် မယူရက်ဘူးဗျာ၊ အဲဒါတွေကို
ကျွန်တော်ယူလိုက်ရင် ကျွန်တော့်သမီးလေးကို ငွေကြေးဥစ္စာပစ္စည်း

တွေနဲ့ ရောင်းစားလိုက်သလို ဖြစ်သွားမှာပေါ့။ ကျွန်တော့်သမီးအိမ်ထဲ အဲဒီလိုမလုပ်ချင်ဘူးဗျာ၊ ဖအေတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ကိုယ့်သားသမီးရဲ့ဘဝကို မြေစာမြက်လို နင်းချေရတာမျိုး ကျွန်တော် မလုပ်ရဘူးဘူး၊ ကျွန်တော် လိပ်ပြာမလုံဘူး ဒေါ်ဝေဟင်ဆတ်ရယ်၊ အဟီး... အဟီး”

အို...

ပြောပြီး ဖေဖေက ယောက်ျားကြီးတန်မဲ့ မျက်ရည်တွေ တပေါက်ပေါက်စီးကျကာ ငိုချေတော့သည်။ ဖေဖေကိုကြည့်ပြီး မေမေကလည်း ငိုနေ၏။

မြဘုန်း အံလေးကို တင်းနေအောင် စေ့ကြိုက်ထားမိသည် မငိုချင်ဘူး။

မြဘုန်း မငိုချင်ဘူး။

မြဘုန်းသာ ငိုလိုက်ရင် ဖေဖေ ဒီထက်ပိုပြီးခံစားရမှာပေါ့။ ဒါကြောင့် ဝဲတက်လာတဲ့မျက်ရည်လေးတွေကို မျက်တောင်ရွှေ့လေးတွေနဲ့ ပုတ်ခတ်ထိန်းသိမ်းပြီး ကျမလာအောင် တားဆီးထားလိုက်တာပေါ့။

“ကိုဗေဒါမောင်...ရှင်ကလည်းလေ အလိုက်ကန်းဆိုတော်တော်မသိတတ်တာပဲ၊ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိသေးတယ်ဆိုတာ သတိ

လည်း ထားပါဦး ကိုဗေဒါမောင်၊ မသိရင်ဘဲ ကျွန်မက နိုင်တို့မိသားစုအပေါ် မတရား နိုင်ထက်စီးနင်းလုပ်နေတဲ့ပုံစံမျိုး ဖြစ်နေပြီ သိလား”

ဒေါ်ဝေဟင်ဆတ် လေသံက ဒေါသသံပါ။

ဟိန်းဟောက်နေတာများ ဖေဖေပုံစံက မသိလျှင် အာသရာစာခြသေ့ရှေ့ ရောက်နေတဲ့ ယုန်သူငယ်လိုလို။ အရှိန်အဝါက ရှိနေတာကို။ ဒေါ်ဝေဟင်ဆတ်ဆိုတဲ့ ဂုဏ်နေတွေ ကြွယ်ဝ နန်းသာတဲ့ သူဌေးမကြီးရဲ့ သြဇာအာဏာက ပြင်းထန်နေတာကို။

ဒီတော့...

မျက်ရည်တွေ တပေါက်ပေါက်စီးကျနေတဲ့ ဖေဖေက မျက်ရည်တွေ ချက်ချင်းပြန်သုတ်ပြီး ခေါင်းလေးပြန်မော့ပြရပြီပေါ့။

“ရော...မြန်မြန်ယူ”

ဒေါ်ဝေဟင်ဆတ်က စိတ်မရှည်သလို ဖေဖေရင်ဘတ်ဆီ ခြောက်ကားပေးတော့ ဖေဖေက မယူချင် ယူချင်နှင့် ယူလိုက်ရသည်။

ပြီးနောက်...

ဖေဖေက သူမဆီလျှောက်လာ၏။

“သမီး”

“ဖေဖေ”

“ရှေ့...ဒါက သမီးအတွက် ဖေဖေတို့ရဲ့ မင်္ဂလာ လက်ဖွဲ့”

“ဖေဖေ”

“လက်ခံပါ သမီးရယ်၊ ဖေဖေ စိတ်တွေ ဒီတစ်သက် တာအတွက် လုံခြုံရအောင် သမီး ဒါကိုလက်ခံပေးပါ။ ဖေဖေ အဲဒီခြံနဲ့တိုက်မှာ လုံးဝမနေချင်တော့ဘူး သမီး၊ ဒါကြောင့် ဖေဖေ တို့ ဆွေမျိုးတွေရှိတဲ့ စဉ့်ကိုင်မြို့လေးကိုပြန်ပြီး သရက်စိုက်တဲ့ အလုပ်ကိုပဲ ပြန်လုပ်ကိုင်စားတော့မယ်။ သမီးအမေနဲ့ ဖေဖေ တိုင်ပင်ပြီးသွားပြီ သမီး၊ ဒါကြောင့် ဒီတိုက်နဲ့ခြံကို သမီးအတွက် ဖေဖေ နောက်ဆုံးအနေနဲ့ ပေးခဲ့ပါရစေကွယ်”

“ဟင့်အင်း...မြဘုန်း လက်မခံနိုင်ဘူး ဖေဖေ၊ ဖေဖေ ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတာလဲ၊ မြဘုန်းအတွက် အလိုအပ်ဆုံးက ဖေဖေနဲ့ မေမေပဲလေ၊ ဖေဖေ ဘာကြောင့် မြဘုန်းကို တစ်ယောက် တည်းထားခဲ့ပြီး ပစ်ပြေးဖို့ ကြိုးစားရတာလဲ၊ ဖေဖေတို့ အမိုးအဖို့ အောက်မှာ မရှင်သန်ရရင်တောင် မြဘုန်းရှိနေတဲ့ ရန်ကုန်မြို့ကြီးထဲ မှာ ဖေဖေတို့လည်း ရှိနေတယ်ဆိုတဲ့ အသိလေးနဲ့တင် နွေးထွေး လုံခြုံနိုင်ပါပြီ ဖေဖေ၊ မသွားပါနဲ့၊ အိမ်မှာပဲ ပြန်နေပေးကြပါ၊ မြဘုန်း တောင်းပန်ပါတယ် ဖေဖေရယ်”

“သမီးရယ်”

ဦးဗေဒါမောင် ကတိပြန်မပေးနိုင်ပါ။

ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီလေ။

သမီး မြဘုန်းရှင်ဆိုတာ မိမိတို့ရဲ့ သမီးအရင်းမဟုတ်ဘူး ဆိုတာ ဒေါ်ဝေဟင်ဆတ်က သိနေတာမဟုတ်လား။ သမီးလေး ဆည်း တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်တွင်သိသွားနိုင်ပါသည်။

ထိုအချိန်ရောက်ရင်...

မိဘအရင်းမဟုတ်လို့ အခုလို သူမ ဘဝလေးကို ပေးဆပ် နှိုင်းရက်လေခြင်းဆိုပြီး သမီးလေး မြဘုန်း တွေးထင်သွားတော့မှာ။ အဲဒီနေ့ရက်လေးကို ဦးဗေဒါမောင် အရောက်မခံချင်ပါ။ သမီးလေး မြဘုန်းရဲ့ အထင်အမြင်လွဲမှားခြင်းကို ခံစားရမှာထက် သမီးကြောင့် ပြန်ရရှိခဲ့တဲ့ အကျိုးအမြတ်ကို သမီးလေးရဲ့လက်ထဲကိုပဲ ပြန်ပေး အပ်ပြီး မိမိတို့ထွက်သွားတာသာလျှင် အကောင်းဆုံးဖြစ်သည်ဟု ဆင်မိသည်။

“ဖေဖေ...မြဘုန်းကို ကတိပေးပါ၊ ဘယ်ကိုမှ ထွက် သွားပါဘူးလို့ ကတိပေးပါနော်၊ မြဖုန်း တောင်းပန်ပါတယ် ဖေဖေရယ်၊ မြဘုန်း စိတ်ချမ်းသာအောင် ဖေဖေ ကတိပေးပါ”

“အေးပါကွယ်၊ သမီး စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာပဲ လိုက်

သွားပါ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီစာချုပ်ကိုတော့ သမီးမြဘုန်းပဲ သိမ်းထား
လိုက်ပါတော့။ ဖေဖေ လုံးဝမကိုင်ချင်ဘူးကွယ်”

“ဖေဖေ”

“ကဲ . . . သမီး ဒေါ်ဝေဟင် ဆတ် ကို
အားနာစရာကြီးကွယ်။ သမီးတို့သွားကြတော့”

“ဖေဖေ”

ဖေဖေသည် သူမကို မကြည့်တော့။

“မောင်လရောင်ဆတ်”

“ဟုတ်ကဲ့...အန်ကယ် ပြောပါ”

“သမီးကို မင်းလက်ထဲ အပ်ခဲ့ပြီနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ”

“လူ မချမ်းသာရင်နေပါစေ၊ စိတ်ချမ်းသာအောင်လေး
ပဲ ထားပေးရင် အန်ကယ် ကျေနပ်ပါပြီ မောင်လရောင်ဆတ်
ရယ်”

ဖေဖေက လရောင်ဆတ် လက်လေးတစ်ဖက်ကို ဆွဲယူ
ကာ တောင်းပန်နေချိန်တွင် ဒေါ်ဝေဟင်ဆတ်ကတော့ နေရာလေး
ကနေ ချာခနဲနေအောင်ပင် လှည့်ထွက်ကာ အသင့်ထိုးရပ်ထား
သော အနက်ရောင် ပြောင်လက်နေသော လင်ခရုဇာကားကြီး

ခေါ်သို့ တက်သွားပြီး ရှေ့ခန်းတွင် မိန့်မိန့်ကြီး ထိုင်နေချေတော့
သည်။

“စိတ်ချပါ အန်ကယ်၊ ဘာပဲပြောပြော မြဘုန်းကို
ထွန်တော် လက်ထပ်ခဲ့တာ ချစ်လို့ပါ။ ဘယ်လိုအကြောင်းတွေပဲ
ရှိရှိ မြဖုန်းကို ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ ပစ်ပယ်ထားခဲ့မှာမဟုတ်
ပါဘူး။ မြဘုန်းရဲ့လက်ကို ရဲရဲကြီးဆုပ်ကိုင်ပြီး ထာဝရရှိနေပေးပါ
ဧယ် အန်ကယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲ မောင်လရောင်ဆတ်ရယ်၊ အန်ကယ်
ခင်းကို ယုံပါတယ်ကွာ၊ စိတ်လည်း ချပါတယ်”

“ဖေဖေ”

“သွားတော့ သမီး၊ ဟိုမှာ ဒေါ်ဝေဟင်ဆတ် စောင့်နေ
ပြီ၊ ဘာပဲပြောပြော သမီးက မောင်လရောင်ဆတ်ရဲ့ဇနီး ဖြစ်သွား
ပြီလေ၊ ဒေါ်ဝေဟင်ဆတ်က သမီးရဲ့ယောက္ခမပဲ၊ ယောက္ခမ ဆို
တာလည်း မိဘပါပဲ သမီးရယ်၊ ဖေဖေတို့ကို သမီးချစ်သလို
ဒေါ်ဝေဟင်ဆတ်ကိုလည်း ချစ်ခင်ရိုသေလေးစားရမယ်လေ၊
သွားတော့ သမီး”

“ဖေဖေ...သမီး...သမီးကို ကတိမပေးရသေးဘူးလေ”

ဖေဖေက ခေါင်းကိုပဲ ညင်သာစွာ ခါယမ်းပါသည်။

မြဘုန်း သိလိုက်ပြီ။

မြဘုန်း စိတ်ချမ်းသာရမယ့်ကတိ ဖေဖေ လုံးဝပေးမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာကိုပေါ့။ ဖေဖေက ဆုံးဖြတ်ပြီးသား အရာတစ်ခုကို ဘယ်လိုအကြောင်းတွေပဲရှိရှိ ပြန်မှမပြင်တတ်တာ။

ရက်စက်လိုက်တာ ဖေဖေရယ်။

မြဘုန်းကို တစ်ယောက်တည်း ရန်ကုန်မြို့ကြီးထဲမှာ ချန်ထားခဲ့တော့မှာပေါ့နော်။

မြဘုန်း ဘယ်လောက်စိတ်အားငယ်သွားမလဲဆိုတာ ဖေဖေ မတွေးမိဘူးလားဟင်။ ဒီတိုက်နဲ့ ဒီခြံကို အပိုင်ပြန်ရမယ်ဆိုလို့ ဒေါ်ဝေဟင်ဆတ်ရဲ့ တောင်းဆိုမှုအတိုင်း မြဘုန်း လိုက်မှာခဲ့တာပါ။

ခုတော့...

မြဘုန်း ဘာဆက်လုပ်ရတော့မလဲ ဖေဖေ။

“ကဲ...သမီး ဖေဖေတို့သွားပြီ”

“ဖေဖေ”

“ဖေဖေ”

“မေမေ”

“မေမေရေ”

လှည့်မကြည့်ကြတော့ပါ။

ကားလေးပေါ်တက်ပြီး မြဘုန်းရှင် ရှေ့ကနေ စက်မှီးကာ တစ်ရှိန်ထိုး မောင်းထွက်သွားကြသည်။

မြဘုန်းတစ်ယောက်...

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဝေးသွားသော ဖေဖေကားလေးကို ကြည့်ပြီး မျက်ရည်တွေ တလိမ့်လိမ့်စီးကျလာရ၏။

ဒါဟာ...

နောက်ဆုံးပဲမဟုတ်လား။

ဖေဖေနဲ့မေမေကို တွေ့ရခြင်းက မြဘုန်းဘဝမှာ နောက်ဆုံးပဲမဟုတ်လား။ နောက် ရှင်သန်ရမယ့် သူမရဲ့နေ့ရက်တိုင်းက ဒေါ်ဝေဟင်ဆတ်ရဲ့ အမိုးအရိပ်အောက်မှာလေ။

“မြဘုန်း...သွားကြစို့”

တိုးတိတ်သတိပေးသံက သူမနားစည်ထဲ ခါးသက်စွာ တိုးဝင်လာ၏။ မြဘုန်း လက်မခံချင်ပေမယ့် မငြင်းဆန်နိုင်ခဲ့ပါချေ။



အနား (၁၀)

“ဒါ...မင်းတို့နေရမယ့်နေရာပဲ မြဘုန်းရှင်”
ဟင်...

ခြံဝန်းကျယ်ကြီးရဲ့ ထောင့်အကျဆုံးနေရာလေးတွင် တည်ဆောက်ထားသော ပျဉ်ထောင်အိမ်သေးသေးလေး။ သူမ နေရမယ့် နေရာလေးတဲ့။

မြဘုန်းရှင်က မျက်နှာလေး ကွက်ခနဲပျက်သွားပေမယ့် လရောင်ဆတ်ဆတ်က အသံကတော့ ချက်ချင်းပင်ထွက်လာပါသည်။

“မေမေ...ဒါ...ဒါက မြဘုန်းရှင်နေဖို့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် လရောင်ဆတ်၊ ဒါက မြဘုန်းရှင် ရောက် လာရင် ထားဖို့အတွက် မေမေကိုယ်တိုင်ဦးစီးပြီး တကူးတက

ဆောက်ထားခဲ့တာလေ၊ ဟင်း...ဟင်း”

“မေမေ...မေမေ ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတာလဲ၊ မေမေလုပ်ရပ်တွေ တစ်ခုမှ ကျွန်တော် နားမလည်နိုင်တော့ဘူး ဗျာ၊ ဒီနေရာက ကျွန်တော်တို့အတွက်ဟုတ်လား မေမေ”

“ဟုတ်တယ် လရောင်ဆတ်၊ ဒါက မင်းတို့နေရမယ့် နေရာပဲလေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ လရောင်ဆတ်၊ မင်းက မနေချင်ဘူး လား၊ ဒါဆိုရင်လည်း မင်း မေမေနဲ့လာနေပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ မြဘုန်းရှင်ကိုတော့ မေမေ တိုက်ထဲမှာ လုံးဝခေါ်မထားနိုင်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတာတော့ အခုအချိန်မှာ မေမေ မပြောနိုင်သေးဘူး လရောင်ဆတ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မေမေ အခုလိုတော့ မလုပ်သင့်ပါဘူး ဗျာ၊ မြဘုန်းရှင်ဟာ မေမေကိုယ်တိုင် လိုလိုလားလားနဲ့ လက်ခံခဲ့ တဲ့ ချွေးမလောင်းပါ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ မှန်တာပေါ့၊ မေမေ အရမ်းကိုလိုချင် လို့ ချွေးမတော်ထားတာ၊ အခုရပြီလေ၊ မေမေ ဖြစ်စေချင်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်ခွင့်ရခဲ့ပြီလေ၊ အဲဒီအတွက်...အဲဒီအတွက် မေမေ ဘယ်လောက် ဝမ်းသာပျော်ရွှင်နေတယ်မှတ်သလဲ လရောင်ဆတ်၊ မေမေ အရမ်း ကို ကျေနပ်နေတာ၊ အဟင်း...ဟင်း...တအားကို ဝမ်းသာနေတာ

လရောင်ဆတ်ရဲ့”

ဟာ...

မေမေ ဘာဖြစ်နေတာလဲ။

မေမေ့ကိုကြည့်ရတာ ပုံမှန်မဟုတ်ဘဲ စိတ္တဇသမား တစ်ယောက်လို ဖြစ်နေတာလေ။ မေမေ့ရယ်သံကအစ ခြောက်ကပ် ကပ်ကြီးဖြစ်နေသည်။ မေမေ့ကိုကြည့်ပြီး လရောင်ဆတ်ပင် စိုးရိမ် ပူပန်သွားရ၏။

အရင်က...

မေမေ့ပုံစံက အဲဒီလိုမျိုးမှမဟုတ်တာ။

သူ့မွေးနေ့ပွဲညလေးတွင် မြဘုန်းရှင်နဲ့ တွေ့ဆုံပြီးနောက် ပိုင်း မေမေ အမူအရာတွေက တစ်မျိုးပြောင်းလဲသွား၏။ ခြံထဲကို သွားပြီး ဆယ်ပေလောက်သာသာရှိတဲ့ ပျဉ်ထောင်အိမ်သေးသေး လေးကိုလည်း လက်သမားတွေခေါ်ကာ အမြန်ဆုံးဆောက်ခိုင်း နေ၏။ မေမေ ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေသလဲဆိုတာ လရောင်ဆတ် မသိပါ။

သို့သော်...

သူနဲ့မဆိုင်တာမို့လည်း စပ်စုမနေတော့။

အခုမှပဲ...

မေမေ့လုပ်ရပ်တွေကို သူ တဖြည်းဖြည်း နားလည်ခဲ့ရ ပြီ။ မြဘုန်းရှင်ကို ထားမလို့ မေမေက ကြိုတင်ဆောက်ခိုင်းထား တာပဲ။ အလုပ်သမားတန်းလျားသာသာပင်ရှိသည့် အဆောင် သေးသေးလေ။ ချွေးမကို ထားမလို့တဲ့လေ။

လရောင်ဆတ်ကိုတော့ မနေနိုင်ရင် တိုက်ထဲမှာ ပြန်လာ နေတဲ့။

ကြည့်ရတာ...

မြဘုန်းရှင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး မေမေ့ရင်ထဲမှာ အပြိုးအတေး တစ်ခုခု ရှိနေသလိုပင်။ အဲဒါ ဘာအကြောင်းအရာတွေလဲ။ အလကားနေရင်း မုန်းတီးနာကြည်းနေတာ စိတ်ဝင်စားစရာပါ။

လရောင်ဆတ် သိထားတာက ဖေဖေနဲ့ အိမ်ထောင်မကျ ခင် မေမေမှာ ပထမ အိမ်ထောင်တစ်ဆက် ရှိခဲ့ဖူးတယ်ဆိုတာပါပဲ။ အရင်ကဖြစ်ခဲ့တဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေကို နားလည်ကာ ဖေဖေက လည်း မေမေ့အပေါ် ကြည်ဖြူစွာပင် ချစ်နိုင်ခဲ့သည်။

မေမေ့အားနည်းချက်ကို ဖေဖေ လုံးဝမဖော်ခဲ့။

ထို့ကြောင့်လည်း...

ဖေဖေတို့ရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးဟာ သူ့ဘဝတစ်သက်တာ လုံးမှာ စံပြုလောက်စရာပင် ရှိခဲ့သည်။ ထက်မြက်သော မေမေ

ကြောင့် မိသားစုစီးပွားရေးက ပို၍ပင်အောင်မြင်လာ၏။ မေမေ
ဩဇာအာဏာက ပိုပြီးအရှိန်အဝါ ကြီးမြင့်လာခဲ့သည်။ ဖေဖေရဲ့
နေရာပေးမှုကြောင့် မေမေ ပိုပြီး အသိုင်းအဝိုင်းကြား ခေါင်းမော
ရင်ကော့နေနိုင်ခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ခုလည်း...

သားဖြစ်သူရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မေမေ
စိစဉ်နေပြီဆိုတာ ဖေဖေဆီ ဖုန်းတစ်ချက်ပဲဆက်ပြီး အသိပေး
တိုင်ပင်ဆွေးနွေးခဲ့၏။ ဖေဖေက လရောင်ဆတ်ကို တစ်ခွန်းတည်း
သာ မေးသည်။ မေမေ ရွေးချယ်ထားတဲ့ မိန်းကလေးကို သဘော
ကျရဲ့လားတဲ့။ သူကလည်း မြဘုန်းရှင်ကို ချစ်နေတာကို။ ဒီတော့
ဟုတ်ကဲ့ဟုပဲ ဖြေခဲ့တာပေါ့။

နောက်တော့...

ဖေဖေနဲ့မေမေ ဆက်ပြီး စကားတွေပြောသည်။ သူ
နားမထောင်တော့။ လိုလည်း မလိုအပ်တော့ဘူးလေ။ သူ့အတွက်
မြဘုန်းရှင်ကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရမယ်ဆိုတာလေးနှင့်ပင် လုံလောက်နေ
ပါပြီ။

မင်္ဂလာကိစ္စအားလုံး မေမေသဘောဆန္ဒအတိုင်းပဲပေါ့။
ဖေဖေနဲ့ ဖုန်းပြောပြီး နောက်တစ်နေ့နံနက် လရောင်ဆတ်

ကျောင်းမသွားခင် မေမေက သူ့ကိုခေါ်ပြီး အသိပေးခဲ့၏။ မနက်
ဖြန်ကျရင် မြဘုန်းရှင်နဲ့ လက်ထပ်ရမယ်ဆိုပြီးတော့လေ။

ကြားကြားချင်း လရောင်ဆတ် သူ့နားကိုပင် သူ မယုံ
နိုင်။

အဲဒီလောက်ကြီး မြန်ဆန်လိမ့်မယ်ဆိုတာ ထင်မှမထင်
ထားတာ။ ဗြန်းစား ဒိုင်းစားကြီး စီစဉ်လိုက်ခြင်းအပေါ် သူ
သံသယဝင်မိသည်။

သို့သော်...

မြဘုန်းရှင်ကို သူချစ်တယ်လေ။

ကိုယ်ချစ်တဲ့သူကို အနားမှာရှိနေစေချင်တာ ချစ်သူတိုင်း
နဲ့ ရင်ထဲကဆန္ဒပဲဟာ။ မေမေက ကျေကျေနပ်နပ်နဲ့ စီစဉ်တာ
ဆိုတော့လည်း သူ့အတွက် အဆင်ပြေဟာပဲပေါ့။ အခုတော့ မေမေ
ထုပ်ရုပ်တွေက အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင်ပဲ ပြောင်းလဲ
သွားတာဆိုတော့ လရောင်ဆတ်လည်း တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားရ
တာပေါ့။

“မေမေ”

“ပြော...သား”

“သားက မေမေ့သားနော်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ လရောင်ဆတ်ဆိုတာ ဟောဒီက ဒေါ်ဝေဟင်ဆတ်ဆိုတဲ့ မေမေသားဆိုတာ ပတ်ဝန်းကျင် အသိုင်းအဝိုင်းက လက်ခံသိရှိပြီးသားပဲဟာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ မေးတာလဲ”

“မြဘုန်းရှင်က သားလက်ထပ်ထားတဲ့ သားရဲ့ဇနီးပါ”

“အို...အဟင်း...ဟင်း...ဟုတ်ပါတယ်၊ မေမေချွေးမဆိုတာ မေမေ မမေပါဘူး သားရဲ့”

“ဒါဆို ဘာကြောင့် အခုလိုဆက်ဆံရတာလဲ မေမေ”

“ဒါကတော့ ဆက်ဆံသင့်တယ်လို့ ထင်လို့ပေါ့ သားရယ်၊ သူ့ကို ဒီလိုဆက်ဆံသင့်လို့ မေမေက ဆက်ဆံခဲ့တာ၊ မေမေ မမှားပါဘူး၊ မေမေက မှန်လွန်းလို့ မှန်မှန်နဲ့တောင် နေသေးတယ် လရောင်ဆတ်”

ဒေါ်ဝေဟင်ဆတ် စကားတွေကိုနားထောင်ပြီး မြဖုန်းရှင်ရှင်တွေ တလှုပ်လှုပ်တုန်ခါလာရသည်။

ဆက်ဆံသင့်လို့တဲ့။

ဒေါ်ဝေဟင်ဆတ်က သူလုပ်နေသမျှတွေက အားလုံးမှန်တယ်တဲ့လေ။ ဘာကြောင့် ဒီလိုစကားမျိုးတွေကို ဒေါ်ဝေဟင်ဆတ်ဆိုတဲ့ သူဌေးမကြီးက ပြောနေခဲ့တာလဲ။ အကြောင်းတော့ တစ်ခုခု

ရှိနေတာ သေချာပါသည်။

အဲဒါ...

ဘာအကြောင်းလဲ။

သိချင်တယ်။

ဒေါ်ဝေဟင်ဆတ်ရဲ့ မျက်နှာမှာ တင်းမာခက်ထန်မှုတွေနဲ့ ပြည့်နှက်နေတာလေ။ သူမကို စိုက်ကြည့်လိုက်တဲ့ မျက်လုံးတွေထဲမှာ မုန်းတီးနာကြည်းရိပ်တွေက အမြဲလိုလို စွန်းထင်းနေခဲ့တာ မဟုတ်လား။

မြဘုန်းရှင်နဲ့ ဆွေးနွေးတော့ အိမ်အပေါင်စာရွက်ကို ပြန်ပေးမယ်တဲ့။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုအကြောင်းမျိုးတွေပဲရှိနေနေ ဒေါ်ဝေဟင်ဆတ်ရဲ့ ချွေးမအဖြစ်နဲ့ပဲရှိနေပြီး သူ့အမိုးအရိပ်အောက်က ထွက်မသွားရဘူးတဲ့လေ။

ထိုကတိကို ဒေါ်ဝေဟင်ဆတ်က သူမဆီက အခိုင်အမာ တောင်းဆိုသွားခဲ့သည်။ မြဘုန်းရှင် ကတိပေးခဲ့ရတာပေါ့။ သူမက လိုချင်နေတဲ့သူ မဟုတ်လား။ ဖေဖေတို့ နေထိုင်တဲ့ အိမ်နဲ့တိုက်အပေါင်ပစ္စည်းကို ဒေါ်ဝေဟင်ဆတ် လက်ထဲကနေ ပြန်လိုချင်တဲ့သူ မဟုတ်လား။

ဒီတော့...

ဒေါ်ဝေဟင်ဆတ် ဆန္ဒရှိတဲ့အတိုင်း နာခံပါ့မယ်ဆိုပြီး ခေါင်းညိတ်လက်ခံခဲ့ရတာပဲပေါ့လေ။

ဒေါ်ဝေဟင်ဆတ်က ပြောတဲ့စကားအတိုင်းပင် ကတိတည်ခဲ့၏။ လရောင်ဆတ်နဲ့ လက်ထပ်တဲ့နေ့မှာပင် အိမ်စာရွက်စာတမ်းအားလုံး ပြန်ပေးခဲ့သည်။ တိကျပြတ်သားလိုက်တဲ့နေရာမှာ နှစ်ယောက် မရှိ။ ရက်ရော့စွာပင် ပေးခဲ့၏။

အခုတော့...

မြဘုန်းရှင် တဖြည်းဖြည်းနှင့် နားလည်သဘောပေါက်သလို ရှိလာရပြီ။ ဒေါ်ဝေဟင်ဆတ်က ဒီယုန်မြင်လို့ ဒီချုံကို ထွင်ခဲ့တာ ဆိုတာလေ။ ဒေါ်ဝေဟင်ဆတ် ဒုက္ခပေးချင်တာ ဖေဖေနဲ့ မေမေကို မဟုတ်။ မြဘုန်းရှင်ဆိုတဲ့ သူမကိုပဲ။

ဒါကြောင့်လည်း...

အရာအားလုံးကို ဒေါ်ဝေဟင်ဆတ်က အကွက်ကျကျ လေး စီစဉ်သွားခဲ့ပေါ့။

သူမ စဉ်းစားနေတာက ဘာကြောင့် သူမကိုမှ ဒေါ်ဝေဟင်ဆတ် အလိုရှိခဲ့ရသလဲဆိုတဲ့ အချက်ပဲ။

“မေမေ”

“ပြော”

“မြဘုန်းရှင်ကို ဒီအိမ်လေးမှာပဲ တကယ်ထားမှာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါဆို သားလည်း မေမေတိုက်မှာမနေဘူး မေမေ”

“ဘာ...မင်း...မင်းက”

“မြဘုန်းရှင်က ကျွန်တော့်ဇနီးလေ မေမေ၊ ကျွန်တော့်ဇနီးရှိတဲ့နေရာမှာ ကျွန်တော် နေရမှာပေါ့”

မေမေမျက်ဝန်း စူးတောက်တောက်တွေက လရောင်ဆတ်ဆီ ဆတ်ခနဲ ရောက်သွားရ၏။ အတိတ်က ပုံရိပ်တွေက ဒေါ်ဝေဟင်ဆတ် မျက်လုံးထဲ အနှေးပြကွက်တစ်ခုလို ပြန်ပေါ်လာရသည်။

“ကျွန်တော့်ဇနီးနဲ့အတူ ကျွန်တော်နေမယ် မေမေ” ဆိုတဲ့ ဩရှုပြတ်သားတဲ့ အသံတစ်ခုက ဒေါ်ဝေဟင်ဆတ်နားထဲ ပြန်တိုးဝင်လာ၏။ ခေါင်းလေးကို တအားခါယမ်းပစ်လိုက်သည်။

မကြားချင်ဘူး။

အဲဒီအသံတွေကို လုံးဝမကြားချင်ဘူး။

မုန်းတယ်...အရမ်းမုန်းတယ်။

ဒေါ်ဝေဟင်ဆတ်တစ်ယောက် ခေါင်းကို တအားခါယမ်းလိုက်ပြီး...

“မနေရဘူး လရောင်ဆတ်၊ မင်း မေမေနဲ့ပဲနေရမယ်၊
မြဘုန်းရှင်နဲ့ လုံးဝအတူမနေရဘူး”

“မေမေ”

“မေမေလိုချင်တာ မြဘုန်းရှင်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေး၊
မေမေ့ချွေးမအဖြစ် ရှိနေတယ်ဆိုတဲ့ အချက်ကိုပဲ လိုချင်တာ၊
သူနဲ့ရောပြီး မင်း ဆင်းဆင်းရဲရဲနေရတာကို မေမေ လုံးဝမလို
လားဘူး လရောင်ဆတ်”

“မေမေ ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ စိတ်မှမှန်သေးရဲ့လား
မေမေ၊ မေမေလုပ်တာတွေ သား ဘာတစ်ခုမှ နားမလည်နိုင်
တော့ဘူး”

“မင်းနားလည်ဖို့မှမလိုတာ လရောင်ဆတ်၊ မေမေ
သိနေတယ်၊ မေမေ နားလည်နေတယ်ဆိုရင်ပဲ ရပြီ”

“မေမေ”

“မင်းပါးစပ် ပိတ်ထားတော့ လရောင်ဆတ်၊ မေမေ
အကြောင်းကို သား အသိဆုံးပဲနော်၊ မေမေက ပြောစကား
နားမထောင်ရင် ဘယ်လိုအဖြစ်ပေးတတ်တယ်ဆိုတာ မင်း အသိ
ဆုံးပဲ၊ မေမေ့စိတ်ကို မင်းသိတယ်နော် လရောင်ဆတ်”

“သိပါတယ် မေမေ၊ မေမေ့ကိုဆန့်ကျင်ရင် မေမေ့ရဲ့

ပစ်ပယ်မှုကို ခံရမယ်ဆိုတာ သားသိပါတယ်၊ သားခံယူပါ့မယ်
မေမေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သားက အရင်ကလို တစ်ယောက်
တည်း မဟုတ်တော့ဘူးလေ၊ သားကိုမှီခိုရမယ့် ဇနီးဆိုတာ ရှိလာပြီ၊
အိမ်ထောင်ဦးစီးဖြစ်နေတဲ့ သားအတွက် သားကို အားကိုး နေရတဲ့
ဇနီးရှေ့ကနေ မားမားမတ်မတ် ရပ်ပေးရလိမ့်မယ်”

“မိုက်မဲလိုက်တာ”

မေမေက နှုတ်ခမ်းလေးမဲ့ကာ ပြောလိုက်ပေမယ့် သူ
မကြားချင်ဟန်ပဲ ဆောင်လိုက်သည်။

မြဘုန်း လက်လေးကို တင်းနေအောင်ပင် ဆုပ်ကိုင်
လိုက်၏။

“လာ...မြဖုန်း”

လရောင်ဆတ်တစ်ယောက် မြဘုန်းရှင်ကို ဆွဲခေါ်ပြီး
သစ်သားအိမ်လေးပေါ် တက်လိုက်သည်။

“လရောင်ဆတ်”

သူ မထူးဘဲ အိမ်လေးထဲ ဝင်လိုက်၏။

“မင်းသဘောနဲ့ မင်းနေတာနော်၊ မေမေ့ဆီ ခေါင်းတိုး
ပြီး ဘာမှလာတောင်းဆိုဖို့ မစဉ်းစားနဲ့၊ မင်းရဲ့မိုက်ပြစ်အတိုင်း
မင်းခံ လရောင်ဆတ်”

ပြောပြီး မေမေ လှည့်ထွက်သွားပုံရသည်။

ခွာမြင့်ဖိနပ် တဒေါက်ဒေါက်နှင့် နင်းလျှောက်သွားသံ

ကြားလိုက်ရ၏။

အိမ်လေးပေါ်မှာ လရောင်ဆတ်နဲ့ မြဘုန်းရှင် နှစ်ယောက်

တည်း။



အခန်း (၁၁)

“ဘယ်နှယ့်လဲ မောင်သောင်း၊ ဘာသတင်းရခဲ့လဲ”

ဒေါ်သက်နှင်းရှင် အိမ်ထဲဝင်လာတဲ့ အလုပ်သမား
မောင်သောင်းကို အမောဖြေခွင့်တောင် မပေးနိုင်ဘဲ အမောတကော
လေးမေးမိသည်။ သတင်းသုံးသုံးကြားပြီးပြီလေ။ မိမိမှာ မြေး
မလေးတစ်ယောက် ရှိနေသေးသည်ဆိုသည့်အကြောင်း ဒေါ်သက်
နှင်းရှင် တစ်ဆင့်စကားတစ်ဆင့် ကြားခဲ့ရပြီ။

မိမိသမီး သဲစုရှင်က မွေးတဲ့သမီးလေး။ တစ်နည်း
အားဖြင့် မိမိရဲ့မြေးမလေးပေါ့။ မိုက်မဲလွန်းတဲ့သမီး သဲစုရှင်။
ယူစရာယောက်ျားရှားလို့ အိမ်က ဒရိုင်ဘာနှင့်မှ လိုက်ပြေးသွား
သည်။

သားကရော။

ဘာထူးသေးလို့လဲ၊ မိမိကုမ္ပဏီက လက်တိုလက်တောင်း ခိုင်းသည့် မိန်းကလေးကိုမှ မြတ်နိုးလှပါသည်ရဲ့ဆိုပြီး အိမ်ကို ဆွဲခေါ်လာ၏။

ဒေါသက်နှင်းရှင် ဒေါသထွက်လွန်းလို့ နေရာမှာပင် သတိလစ်လဲကျမတတ် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ သားကို မပစ်ပယ်နိုင်ပေ မယုံ ချွေးမကို ဘယ်လိုမှလက်မခံနိုင်သည့်စိတ်ကြောင့် ခြံထဲတွင် တဲတစ်လုံးဆောက်ကာ နေခိုင်းပစ်ခဲ့၏။

ဒါဟာ...

သူတို့နဲ့ ထိုက်တန်တဲ့ အဆင့်အတန်းပဲလေ။

ရွေးချယ်စရာ ဒီလောက်တောင်ပဲ ရှားရသလား။ ချွေးမ ကို ဒေါသက်နှင်းရှင် လုံးဝကြည့်မရ။ သူ့မျက်နှာကိုမြင်ရတိုင်း နေလိုမီးလို ပူလောင်ခံစားနေရသည်။ သားဘဝလေးကို အညွန့် ချိုးသွားတဲ့ မိန်းကလေးဆိုသည့် စိတ်နှင့် အိမ်က အစေအပါး သာသာပင် ထားခဲ့၏။

အတ္တတွေကြီးခဲ့သည်။ မာနတွေ ထောင်လွှားခဲ့၏။ သား ဖြစ်သူ သံယောဇဉ်အဖြစ်တွယ်မှာ မလိုလားစိတ်နှင့် ချွေးမဖြစ်သူ ကို သားသမီးမမွေးအောင် တားဆေးတွေ ထိုးပေးခဲ့သည်။

နောက်ဆုံး...

ထိုမိန်းကလေးကိုမှ တွယ်တာနေလွန်းလို့ မဟုတ်မဟတ် လုပ်ဇာတ်တွေဆင်ကာ သားရဲ့ယုံကြည်မှုတွေကို ဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့ သည်။ မိမိအကြံအစည် အောင်မြင်တယ်ပြောရမလား၊ သားက ထိုမိန်းကလေးအပေါ် သံသယစိတ်တွေဝင်ကာ အိမ်ထောင်ရေး တွင် ခိုင်မြဲမှု အားလျော့သွားသည်။ ဖောက်ပြန်တတ်တဲ့မိန်းမ ဆိုပြီး အထင်သေးနေ၏။

ဒါကို...

အခွင့်ကောင်းယူပြီး သားရဲ့အိမ်ထောင်ရေးကို ဖြိုခွဲခဲ့၏။ အပိုင်းကတော့ သားက ဟုတ်သလိုလိုရှိနေပြီးကာမှ ဘယ်ကနေ သတင်းကြားသွားသည်မသိ၊ ကွဲသွားသောဇနီးဖြစ်သူကို တောင်တ ကာ ပြန်လိုက်ရှာတော့သည်။ နောက်ဆုံး သတင်းလည်းမရရော အရက်တွေ နေ့ရောညပါ အဖော်ပြု ဖိသောက်ပြီး ဘဝကို ရေစုန် ချောတော့၏။

ဒေါသက်နှင်းရှင်မှာ သားဖြစ်သူကလည်း အားကိုးမရ။ အရေးထဲ သမီးဖြစ်တဲ့ သဲစုရှင်ကလည်း အိမ်က ဒရိုင်ဘာနဲ့ ထိုက်ပြေးသွားပြန်တာမို့ တစ်ယောက်တည်း အရူးမီးဝိုင်းဖြစ်ကာ နေချိန်တွင် လုပ်ငန်းကို မပြုမလဲ ထိန်းပေးသော သားကြီးရဲ့

တပည့်ဖြစ်သူ တင်ထွန်းဆိုတဲ့ ကောင်လေးကိုသာ လုပ်ငန်းတွေ ဦးစီးခိုင်းခဲ့ရသည်။

တော်သေးတာက တင်ထွန်းဆိုတဲ့ ကောင်လေးက မိမိနဲ့ ဘာမရှိ၊ တစ်ကောင်ကြွက်ကလေး။ ရိုးသားကြီးစားကာ အရာရာ တိုင်းတွင် စိတ်ချယုံကြည်ရသည်။ ဒေါ်သက်နှင့်ရှင်ကိုလည်း မိခင် တစ်ယောက်လို လေးစားရုံသေပြီး သူ့ဆရာဖြစ်တဲ့ သားကြီး သဲသက်ပိုင်ကိုလည်း ဆရာသမားလိုအနေနှင့်ရော၊ အစ်ကိုကြီး အရင်းအချာတစ်ယောက်လိုပါ ခင်တွယ်ရှာသည်။

သားကြီးရဲ့ကျန်းမာရေး အခြေအနေက ဆိုးဝါးလာချိန် တွင် သမီးငယ် သဲစုရှင်နဲ့ ပတ်သက်သည့် အကြောင်းကိစ္စများ အားလုံးကို ဒေါ်သက်နှင့်ရှင် လက်လွှတ်ခဲ့ရသည်။ ထိုအချိန်ထဲ မိသားစုအိမ်တွင်းရေး ရှုပ်ထွေးနေရတာကတစ်ကြောင်း၊ စီးပွားရေး က တစ်ကြောင်း ဒေါ်သက်နှင့်ရှင်မှာ ခေါင်းခဲနေတာမို့ သဲစု ဖြစ်သူရဲ့လုပ်ရပ်ကို ဘယ်လိုမှခွင့်မလွှတ်နိုင်ခဲ့။

ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မျက်နှာမပြရဲအောင် လုပ်ရသလားဆို တဲ့ ဒေါ်သက်နှင့် အမွေစားအမွေခံ သမီးအဖြစ်ကနေပင် သတင်း စာထဲ ထည့်ကြေငြာကာ စွန့်လွှတ်ခဲ့သည်။ ဒါကြောင့်လည်း သဲစု ဖြစ်သူအကြောင်း လုံးဝမသိချင်ခဲ့ပါ။

သားကြီးလည်း သူ့ရဲ့တေပေမှုနှင့်ပင် နောက်ဆုံး မိုက် စာတ်က သိမ်းသွား၏။ ဒေါ်သက်နှင့်ရှင်မှာ တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်ဆန်ကာ ရှိနေရသည်မို့ သားသမီးအရင်းအချာများထက် ပင် မိမိအပေါ်ကောင်းသော မောင်တင်ထွန်းကို အမွေစား အမွေခံ သားအဖြစ် မွေးစားလိုက်၏။

မွေးစားသားဆိုပေမယ့် မောင်တင်ထွန်းက မိမိကို မိခင် ရင်းသဖွယ်ပင် မှတ်ယူကာ လေးစားချစ်ခင်ခဲ့သည်။ အခုဆိုလျှင် ဒေါ်သက်နှင့်ရှင်ရဲ့ မွေးစားသားဖြစ်တဲ့ မောင်တင်ထွန်းက အိမ်ထောင်ရက်သားကျကာ သားသမီးတွေပင် ရနေပြီလေ။

ချွေးမဖြစ်သူကလည်း စိတ်သဘောထား ပြည့်ဝလွန်း၏။ မိမိအပေါ် မိခင်ရင်းတစ်ယောက်လိုပင် သဘောထားကာ ပြုစု နောင်ရှောက်သည်။ မြေးတွေကလည်း ဘွားအေကို ချစ်ကြောက် နို့သေကြ၏။

သို့သော်...

သူစိမ်းတွေ ဘယ်လောက်ပဲကောင်းကောင်း၊ ဒေါ်သက် နှင့်ရှင် စိတ်မအေးချမ်းနိုင်ပါ။ အပြည့်အဝ မကြည်နူးနေနိုင်ပါ။ သမီးဖြစ်သူ သဲစုရှင် သတင်းကို အစရှာကာ တိတ်တဆိတ်လေး ခိုခမ်းခိုင်းမိသည်။

သမီးရဲ့သတင်းက လုံးဝပျောက်ကွယ်နေ၏။

အခုမှ...

သမီးရဲ့သတင်းက ဒေါသက်နှင်းရှင် ရခဲ့သည်။

သို့သော်...

မိမိမျှော်လင့်သလိုမျိုး သတင်းကောင်းတော့ မဟုတ်ခဲ့။

သတင်းဆိုးတစ်ခုသာ ဖြစ်ခဲ့၏။ သမီးနဲ့သမက် နှစ်ယောက်စလုံး နယ်မြို့ကလေးတွင် ခရီးသွားနေရင်း ကားမှောက်လို့ နေရာတွင် ပင် ပွဲချင်းပြီး ဆုံးသွားပြီတဲ့လေ။

ထိုသတင်းကိုကြားပြီး ဒေါသက်နှင်းရှင် အိပ်ရာထဲ ဗုန်းဗုန်းလဲခဲ့ရ၏။ အသက်ကြီးလာတာကတစ်ကြောင်း၊ စိတ် သောကတွေ ခံစားရတာကတစ်ကြောင်း ကျန်းမာရေးချို့တဲ့ကာ အခုဆိုလျှင် လမ်းပင် သိပ်မလျှောက်နိုင်တော့ဘဲ ဝှိုးချဲ့ကိုသာ အသုံးပြုပြီး သွားလာနေရ၏။ စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်မပါနိုင်တော့ သည့် ဘဝပါ။

ဒီလိုအချိန်အခါမျိုးရောက်မှ သဲစုရှင် မွေးခဲ့သော သမီး လေးအကြောင်းကို တစ်စွန်းတစ်စ ကြားခဲ့ရ၏။ ထိုကလေးက အခုချိန်ထိ အသက်ရှင်လျက် ရှိနေသေးသည်တဲ့လေ။ ကလေးမရ သည့် လင်မယားနှစ်ယောက်က မွေးစားသွားသည်ဆိုတာပါပဲ။

ထိုလူတွေရဲ့လိပ်စာကို ဒေါသက်နှင်းရှင် ရခဲ့ပြီ။
လိပ်စာက...

ရန်ကုန်မြို့လယ်က ရပ်ကွက်တစ်ခုလိပ်စာပါပဲ။

ကြည့်ရတာတော့ အဆင့်သိပ်မနိမ့်သည့်အထဲက လူတွေ ပုံပင်။ ဒေါသက်နှင်းရှင် လူယုံ မောင်သောင်းကို သွားပြီးစုံစမ်း ခိုင်းလိုက်၏။

မောင်သောင်း ပြန်လာပြီလေ။

“မောင်သောင်း”

“မေမေနှင်း”

“လိပ်စာအတိုင်း သွားစုံစမ်းတာ ဘယ်နှယ့်လဲဟင်၊

တွေ့ခဲ့သလား၊ အိမ်ရှင်တွေကို တွေ့ခဲ့လား”

“မတွေ့ခဲ့ဘူး မေမေနှင်း”

“ဟင်”

“ကျွန်တော်သွားတော့ အိမ်ရော ခြံတံခါးကြီးပါ အပြင်

ကနေ သော့ခတ်ထားတာ၊ ဘေးခြံကလူတွေကို မေးကြည့်တော့ အဲဒီတိုက်က ဦးဗေဒါမောင်နဲ့ ဒေါ်ပန်းဝတ်ရည်တို့ပိုင်တဲ့ တိုက် ဆိုတာတော့ အမှန်ပဲ၊ ပြီးတော့ သူတို့ဆီမှာ တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေး မြဘုန်းရှင် ဆိုတာ ရှိတယ်တဲ့ မေမေနှင်း”

“ဟေ...ဘယ်...ဘယ်သူ၊ ကလေးမ နာမည်က ဘယ်သူ...”

“မြဘုန်းရှင်ပါ မေမေနှင်း”

“မြဘုန်းရှင်”

“မြဘုန်းရှင်...ဟုတ်လား မောင်သောင်း”

“ဟုတ်ကဲ့...မေမေနှင်း”

“သေချာတယ်၊ သေချာပါတယ်၊ ဒါ...ဒါ...သဲစုရှင်ရဲ့ သမီးပဲ၊ မေမေနှင်းရဲ့ မြေးအစစ်ပဲ မောင်သောင်း”

“ဗျာ”

“ဟုတ်တယ် မောင်သောင်း၊ မြဘုန်းရှင်ဟာ ဒေါ်သက် နှင်းရှင်ဆိုတဲ့ မေမေနှင်းရဲ့ မြေးမလေး ဖြစ်ကိုဖြစ်ရမယ်”

“ဟုတ်တယ်နော် မေမေနှင်း၊ မေမေနှင်းတို့ရဲ့နာမည်နဲ့ ဆင်တူနေတာဆိုတော့ မေမေနှင်း ပြောသလို ဖြစ်နိုင်တယ်”

“ဒါ...ဒါဆို...သူတို့မိသားစုတွေက ဘယ်ကိုသွားကြ တာလဲ၊ အိမ်ကိုရောင်းသွားကြတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် ခရီး ခဏ ထွက်သွားကြတာလား မောင်သောင်း”

“ဘေးခြံကိုမေးကြည့်တော့ အဲဒီကောင်မလေးက အိမ်ထောင်ကျသွားတယ်ဆိုလား သတင်းကြားတယ်တဲ့၊ ဦးဗေဒါ

မောင်တို့ကတော့ စဉ့်ကိုင်က အမျိုးတွေဆီသွားပြီး ဟိုမှာပဲ အပြီး ပြောင်းနေတယ်ဆိုလားပဲ မေမေနှင်း”

“ဘာ...ဘာပြောတယ်၊ မြဘုန်းရှင်...မြဘုန်းရှင်က အိမ်ထောင်ကျသွားပြီ ဟုတ်လား မောင်သောင်း”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဘုရား...ဘုရား...ဘယ်အရွယ်ရှိသေးလို့လဲ၊ အိမ်ထောင်တစ်ခုကိုထိန်းရအောင် ဒီကလေးမက ဘယ်အရွယ်ရှိ သေးလို့လဲကွယ်”

ဒေါ်သက်နှင်းရှင်တစ်ယောက် နှမြောလှစွာပင် ညည်း တွားလိုက်မိသည်။ မိမိရဲ့နောက်ဆုံးမျိုးဆက်လေးကို ပြန်တွေ့ရ တော့မယ်ဆိုကာမှ အိမ်ထောင်ကျနေပြီဆိုတော့ ဒေါ်သက်နှင်းရှင် မှာ ရင်ထုမနာဖြစ်ရပြီ။

“မေမေနှင်း”

“ပြော...မောင်သောင်း”

“ကျွန်တော်သိတာပြောရရင် ဦးဗေဒါမောင်က လောင်း ကစား တအားလုပ်တယ်ဆိုပဲ မေမေနှင်း”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ် မေမေနှင်း၊ ဦးဗေဒါမောင်က လုပ်ငန်းလေး

အစပျိုး အောင်မြင်လာစေပဲရှိသေးတယ်။ လောင်းကစားကြောင့် ပိုင်ဆိုင်တဲ့ကားရော လုပ်ငန်းတွေပါ သူများကို ထိုးအပ်ခဲ့ရတယ် လို့ ပြောတယ် မေမေနှင့်။ ဒါကြောင့်လည်း သူတို့ရဲ့သမီးလေး မြဘုန်းရှင်ကို အရမ်းချမ်းသာတဲ့ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်သူဌေးသားနဲ့ ထိုးပေးစားခဲ့တယ်ဆိုပဲ မေမေနှင့်။”

“ဘုရား...ဘုရား...ဒီလိုအဖြစ်မျိုးတွေက အမှန်တကယ် ပဲ ရှိခဲ့တာတဲ့လားကွယ်။ ကြောက်စရာကောင်းလိုက်တာ။ ဒါဆို မေမေနှင့်ရဲ့မြေးလေးက အဲဒီကောင်လေးရဲ့လက်ထဲမှာ အနှိမ်ခံ ဘဝလေးနဲ့ ရပ်တည်နေရတော့မှာပေါ့နော် မောင်သောင်း ဟုတ် လား။ မေမေနှင့် ပြောသလို ဟုတ်လား။”

“ဖြစ်နိုင်တာပေါ့ မေမေနှင့်။ အဲဒီလိုဖြစ်နိုင်တာပေါ့ ဗျာ”

“အို...မဖြစ်ဘူး၊ လုံးဝမဖြစ်ဘူး။ မြေးမလေး အခုလို သိမ်ငယ်နေရတဲ့အဖြစ်မျိုး လုံးဝ မေမေနှင့် အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး။ ရှာပေးစမ်း မောင်သောင်း။ မြေးမလေး ဘယ်မှာရှိနေတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းကို ရအောင်ရှာပေးစမ်း။ မေမေနှင့်ကိုယ်တိုင် လိုက်တွေ့ မယ် မောင်သောင်း။ မြဘုန်းရှင်ဟာ အခြေအနေမဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး။ သူ့မှာ အရမ်းချမ်းသာတဲ့ ဘွားအေ ရှိတယ်ဆိုတာ သိစေရမယ်။ ဒါမှ ယောက်ျားရဲ့အသိုင်းအဝိုင်းကြား

မှာ မေမေနှင့်ရဲ့ မြေးမလေးက ခေါင်းမော့ ရင်ကော့နိုင်မှာ မောင်သောင်းရဲ့။ မေမေနှင့် မြေးမလေးဘက်ကနေ မားမားမတ် မတ် ရပ်တည်ပေးရလိမ့်မယ်ကွယ်။ ရှာပေးပါ မောင်သောင်း။ မြေးမလေး မြဘုန်းရှင် ဘယ်မှာနေတယ်ဆိုတာ ရအောင်စုံစမ်း ပေးပါ။”

စိတ်တွေ အလှုပ်ရှားကြီး လှုပ်ရှားကာ သွေးပျက်မတတ် ချောက်ချားနေရပြီလေ။

သွေးက စကားပြောပြီမဟုတ်လား။

မြဘုန်းရှင် ဆိုတဲ့ နာမည်လေးကို ကြားလိုက်ရရုံလေးနဲ့ တင် ဒေါသက်နှင့်ရှင်တစ်ယောက် မျက်လုံးကြီးတွေ ပြူးကျယ် ဝိုင်းစက်ကာ အုံ့သြခဲ့ရပြီမဟုတ်ပါလား။

မြေး...

မြေးမလေး။

သဲစုရှင် မွေးခဲ့တဲ့ မိမိရဲ့ရင်သွေးရင်းချာလေး။

အနှိမ်ခံဘဝနဲ့ ရှင်သန်နေရတယ်ဆိုတဲ့ အသိက သွေးပျက် ရောကောင်းအောင် ခြောက်လှန့်ခြင်းခံနေရပြီ မဟုတ်လား။

“မောင်သောင်း”

“ဗျာ...မေမေနှင့်”

“မြဘုန်းရှင်ကိုတွေ့အောင် ရှာပေးပါကွယ်၊ မင်းထို့ မေမေနှင်း ဘောက်ဆူးကောင်းကောင်း ပေးပါ့မယ်”

“မဟုတ်တာဘဲ မေမေနှင်းရယ်၊ ပေးစရာမလိုပါဘူး ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့မိသားစုအပေါ်မှာ မေမေနှင်းရဲ့ကျေးဇူးတွေထ ဆပ်မကုန်နိုင်အောင်ဘဲ တင်ရှိနေတာပါ။ စိတ်ချပါ မေမေနှင်း ကျွန်တော် ရအောင်စုံစမ်းပေးမှာပါ။ ကျွန်တော့်ကိုယုံပါဗျာ”

“ယုံပါတယ်၊ မောင်သောင်းရယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း အခုကိစ္စကို မင်းဆီမှာ အကူအညီ တောင်းခဲ့တာပေါ့”

“မေမေနှင်း”

“ပြော”

“ကျန်းမာရေးကိုပဲ ဂရုစိုက်ပါ။ မြဘုန်းရှင်ကို တွေ့အောင် ရှာပေးပါ့မယ်ဗျာ”

“အေးပါကွယ်၊ အေးပါ။ မေမေနှင်း ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်မှာပါကွယ်”

ဒေါ်သက်နှင်းရှင် မောင်သောင်းကိုပဲ အားကိုးတကြီး အကူ အညီတောင်းမိသည်။

အခုတောင်...

မောင်သောင်း ရှာဖွေစုံစမ်းခဲ့လို့ သတင်းတွေ အများကြီး

နေ့တာမဟုတ်လား၊ ဒေါ်သက်နှင်းရှင် စိတ်တွေကို တင်းထားမိ သည်၊ မြေးမလေး အတွက်လေ။

မြဘုန်းရှင်ဆိုတဲ့ မြေးမလေး ရှေ့ကနေ မားမားမတ်မတ် ခုပ်တည်ဖို့ အတွက်ရယ်ပါ။



အား (၁၂)

“အိမ်မှာနေရင်တော့ လက်ကလေး အဆင်သင့်ဆေးပြီး ကျော့ကျော့ကလေး ထမင်းဝင်စားချင်လို့ မရဘူး မြဘုန်းရှင်၊ ဒီ တော့ အိမ်အလုပ် ဝိုင်းလုပ်ပြီး ဝိုင်းစားပေါ့အေ၊ အိမ်အကူ ကောင်မ လေးကလည်း မနေ့ကမှ ရွာပြန်သွားတယ်၊ အသစ်ထပ်မရောက်လာ မချင်းတော့ ညည်းလည်း အင်အားဝိုင်းဖြည့်ရမှာပဲ မြဘုန်းရှင်”

ဒေါ်ဝေဟင်ဆတ်က မျက်နှာထားတင်းတင်း လေသံမာမာ နှင့် စေခိုင်းနေတဲ့ ဒေါ်ဝေဟင်ဆတ်။

အိမ်အလုပ်ကို မြဘုန်းရှင် ဝိုင်းလုပ်တဲ့၊
အိမ်အကူ ကောင်မလေးက ရွာပြန်သွားတယ်တဲ့လေ၊
တကယ်တော့...

ကောင်မလေးက ရွာပြန်သွားတာမဟုတ် ဒေါ်ဝေဟင်ဆတ် က လစာငွေ နှစ်လစာပေးပြီး အလုပ်ကနေတမင်ထုတ်ပစ်လိုက်တာ မြဘုန်းရှင်ကို နိုင်စေချင်လို့ကို တမင် နှင်လိုက်တာပါ။ ဒါကို မြဘုန်းရှင် သိနေသည်။

မြဘုန်းရှင် မသိတာက တစ်ခုတည်းပဲ။
အဲဒါ..

ဒေါ်ဝေဟင်ဆတ်က သူမကို အပြီးတကြီးနဲ့လက်စားချေနေ ရခြင်းအကြောင်းအရင်းပဲ။ ဖေဖေနဲ့မေမေကြောင့်တော့ မဟုတ်နိုင်ပါ။ ဖေဖေနဲ့ ဒေါ်ဝေဟင်ဆတ်ရဲ့ ဆက်ဆံရေးတွင် တစ်ချိန်က ငွေရှင် ကြေးရှင် လုပ်ငန်းရှင်နှင့် အလုပ်သမားဖြစ်ခဲ့ပြီး၊ နောက်ပိုင်း ဖေဖေ ကြီးစားမှုလေးဖြင့် တက်လာတော့၊ ကူညီထောက်ပံ့သည့် မိတ်ဆွေ ကောင်း ကျေးဇူးရှင် စာရင်းဝင်သာဖြစ်လာခဲ့သည်။

လုပ်ငန်းအောင်မြင်လာတဲ့ ဖေဖေက ပေလေးဆယ် ခြောက် ဆယ် မြေကွက်တွင် နှစ်ထပ်တိုက်တစ်လုံး ဆောက်ကာ မြဘုန်းရှင် တို့ ရပ်ကွက်လေးထဲတွင် လူတန်းစေ နေထိုင်နိုင်ခဲ့သည်။

ပြီးတော့...
ဖေဖေ ကားတစ်စီး ဝယ်၏။

ထိုကားကို ဖေဖေက သိပ်ပြီး အသုံးမပြုပါ။ မိုးလင်းလျှင်

ဖေဖေကို အရောင်းဆိုင်သာ ပို့ပေးခဲ့လျှင် တစ်နေ့လုံး မြဖုန်းရှင် ကားအသုံးပြုလို့ ရပြီလေ။ ဖေဖေက ကားအလှဆင်ပစ္စည်းဆိုင် ဖွင့်ထားတာပါ။

ထိုဆိုင်ဖွင့်နိုင်အောင် ပံ့ပိုးခဲ့တာလည်း ဒေါ်ဝေဟင်ဆတ် ရဲ့ ငွေအကူအညီနဲ့ပါပဲ။ ဒါကြောင့် ဒေါ်ဝေဟင်ဆတ်နဲ့ ပတ်သက် လာလျှင် ဖေဖေ ဘယ်တော့မှ ခေါင်းမမောနိုင်။ ဒေါ်ဝေဟင်ဆတ် တောင်းဆိုတာ မှန်သမျှလည်း မဖြစ် ဖြစ်အောင်သာ လုပ်ဆောင် ပေးခဲ့ရသည် ချည်းပင် ဖြစ်သည်။

မြဘုန်းရှင် စဉ်းစားနေတာက ဒေါ်ဝေဟင်ဆတ်ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးကြီးရဲ့ ထူးခြားတဲ့ လုပ်ရပ်တွေကိုပဲ။ ဖေဖေနဲ့ ဒေါ်ဝေဟင် ဆတ် ကြားမှာ ငွေကြေးကလွဲပြီး တခြား ဘာရန်ငြီးရန်စမှ မရှိပါပဲ ဒေါ်ဝေဟင်ဆတ်က မြဘုန်းရှင်ဆိုတဲ့ သူမကိုမှ အမုန်းမီးတွေ တောက်လောင်နေပြီး အငြိုးအတေးတွေနဲ့ လက်စားချေနေရပါလိမ့်။

ဖေဖေကို ဖိအားတွေပေးပြီး မြဘုန်းရှင်ကို ချွေးမအဖြစ် သိမ်းပိုက်ခဲ့သည်။ ပြီးတော့ အကြောင်းမဲ့သက်သက် ခြံထဲမှာ သစ်အိမ်လေးဆောက်ပြီး နေခိုင်း၏။ ချစ်လှစွာသော တစ်ဦးတည်း သော သားကိုပင် ဒေါ်ဝေဟင်ဆတ် ခေါင်းထဲမထည့်ခဲ့ချေ။

အခုလည်း...



မနက်အစောကြီး ကောင်မလေးနဲ့ လာနှိုးပြီး ခေါ်ခိုင်း၏။ တိုက်အိမ်ကြီးထဲမှာ ထမင်းချက်အဒေါ်ကြီးနဲ့ လက်တို လက်တောင်းခိုင်းသည့် ဆယ့်လေးနှစ်သာသာ မြေးမလေးသာ ရှိသည်။ အိမ်သန့်ရှင်းရေးနဲ့ အဝတ်လျှော်အလုပ်သမားကို ရွာပြန် ခိုင်းလိုက်ပြီလေ။ ဒီတော့ မြဘုန်းရှင်ပဲ လုပ်ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့။

“မြဘုန်းရှင်”

“ရှင်...အန်တီ”

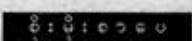
“ဘာ အန်တီလဲ၊ မေမေဆတ်လို့ခေါ်၊ ကျုပ်က ညည်း ရဲ့ယောက္ခမ ဖြစ်နေပြီအေ့”

“ဟုတ်ကဲ့...မေမေဆတ်”

“မနေ့ညက ညည်းတို့အတူတူအိပ်ဖြစ်ကြလား”
အို...

ဒေါ်ဝေဟင်ဆတ်ရဲ့အမေးကြောင့် မြဘုန်းရှင် မျက်နှာလေး ရဲ့ခနဲနေအောင်ပင် ရှက်သွေးဖြာသွားရသည်။

မနေ့ညက မြဘုန်းရှင် ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ တစ်ခိုက်လုံး ငိုနေမိသည်။ လရောင်ဆတ်က ဖြေသိမ့်ပေးရှာပါ၏။ သေးကဦး တဲ့ ပျဉ်ထောင်သွပ်မိုးအိမ်လေးကိုကြည့်ကာ ဖေဖေတို့အမိုးအောက် မှာ ရှင်သန်ခဲ့ရသော ဘဝလေးကို ပြန်သတိရနေမိသည်။



မြဘုန်းရှင် မအိပ်သလို လရောင်ဆတ်လည်း မအိပ်ပါ။
မြဘုန်းရှင် ငိုနေတာလေးကို ခပ်လှမ်းလှမ်းလေးတွင် နံရံ
ကို ကျောက်ထိုင်ကာ သူငေးကြည့်နေခဲ့သည်။

နောက်တော့...

မြဘုန်းရှင် နံရံလေးမှီပြီး မှေးခနဲအိပ်ပျော်သွား၏။

သူက...

ဘယ်အချိန် မြဘုန်း နံဘေးလာပြောင်းထိုင်နေသလဲ မသိ၊
တစ်ညလုံးနီးနီး သူ့ပခုံးလေးတွင် ခေါင်းလေးမှီတင်ကာ မြဘုန်းရှင်
အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။ သူလည်း မြဘုန်းရှင်နည်းတူစွာပင် ထိုင်လျက်
လေး အိပ်နေရှာ၏။

မိုးလင်းတော့..

အပြင်ကနေ ခေါ်သံသဲ့သဲ့ကြားရသည်။

သူ မနိုးပေမယ့် မြဘုန်းရှင်ကတော့ ဖျတ်ခနဲ လန့်နိုး
သွား၏။ ညင်သာစွာပင် သူမ ထလိုက်သည်။ အိမ်တံခါးလေး
ဖွင့်ပြီး အောက်ကိုဆင်းလိုက်တော့ ဒေါ်ဝေဟင်ဆတ် တိုက်ကြီး
ထဲက အလုပ်သမား ကောင်မလေး အိမ်ရှေ့မှာရောက်နေ၏။

ဘာကိစ္စလဲမေးတော့..

မေမေကြီး ခေါ်ခိုင်းလို့တဲ့လေ။

သူမ ကပျာကယာမျက်နှာသစ်ပြီး တိုက်ကြီးဆီလိုက်
သွားရသည်။ ဒေါ်ဝေဟင်ဆတ် ဘာကြောင့်များ ခေါ်ခိုင်းလိုက်
သလဲဆိုပြီးတော့ပေါ့။

နောက်ဆုံးတော့...

အိမ်အလုပ်လုပ်ခိုင်းဖို့ ဖြစ်နေသည်။

“မြဘုန်းရှင်”

“ရှင်...မေမေဆတ်”

“မင်းကိုကြည့်ရတာ မနေဖြစ်ဘူးနဲ့တူတယ်၊ အဲဒါဆို
လည်း ကောင်းတာပေါ့အေ၊ တားဆေးလေး ဘာလေး ကြိုတင်
ပြီး ထိုးပေးရတာပေါ့၊ ကဲ..ကဲ..ခုတော့ ဈေးခြင်းသွားယူချေ၊
ကျုပ်နဲ့ ဈေးလိုက်ရမယ် မြဘုန်းရှင်”

“ရှင်”

“ဟဲ့...ဘာအူကြောင်ကြောင်လုပ်နေတာလဲ၊ ခြင်းတောင်း
သွားယူခဲ့လေ”

“ဟုတ်ကဲ့...မေမေဆတ်”

မြဘုန်းရှင် နေရာလေးကနေ သွက်နေအောင် ထလိုက်
မိသည်။ သူ့အရိပ်မှာဆိုတော့ သူ့သဘောဆန္ဒအတိုင်း လုပ်ရုံပဲ
ပေါ့။ ဒေါ်ဝေဟင်ဆတ် ကျေနပ်အောင် နေရာကနေ ထလိုက်ပြီး

အိမ်နောက်ဘက်ရှိ မီးဖိုခန်းလေးဆီ သွားလိုက်သည်။

“မိန်းကလေး...ဘာလိုချင်လို့လဲဟင်”

သူမကိုမြင်တော့ ထမင်းဟင်းချက်တာဝန်ယူထားသည့် အဒေါ်ကြီးက မေး၏။

“မြဘုန်း ဆွဲခြင်းတောင်းလာယူတာ”

“ဪ...အေး...အေး...ဟိုမှာကလေး၊ ယူသွား”

မြဘုန်းရှင် သံချိုတ်လေးတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော ဆွဲခြင်း နီနီလေးထောင့်လေးကို သွားယူလိုက်သည်။

“ကလေးမက မောင်လရောင်ဆတ်ရဲ့ ဇနီး မဟုတ် လား”

“ဟုတ်”

“ဒါနဲ့များတောင် ဒေါ်ဝေဟင်ဆတ်က ဘာဖြစ်လို့ ခြံထဲက သစ်သားအဆောင်လေးမှာ နေခိုင်းရတာလဲ မသိဘူးနော်၊ တိုက်ကြီးက ဒီလောက်ကျယ်တာ၊ အပေါ်ထပ်မှာဆိုလည်း အိပ်ခန်း လေးခန်းလောက်ရှိတယ်၊ ဒီတိုက်ထဲမှာထားလည်း ဖြစ်ရဲ့သားနဲ့၊ ခြံထဲမှာနေခိုင်းတာဆိုတော့ တစ်မျိုးကြီးပဲ၊ ပြောတော့ ကလေးမ ကို လရောင်ဆတ်နဲ့ ပေးစားဖို့ ဒေါ်ဝေဟင်ဆတ်ကိုယ်တိုင် သဘော တူခဲ့တာဆို၊ အခုတော့ ဘယ်လိုကြီးလဲကွယ်”

“အဲဒါ မြဘုန်း မသိဘူး”

မြဘုန်းလည်း တကယ်ပဲမသိတာလေ။

ဒေါ်ဝေဟင်ဆတ်ရဲ့ လုပ်ရပ်တိုင်းက ထူးကိုထူးဆန်းနေ တာ မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် မြဘုန်းရှင် ကိုယ်တိုင်လည်း သိချင် နိတ်တွေ ပြင်းပြနေရတာပေါ့။

“ကလေးမနာမည်က မြဘုန်းလား”

“မြဘုန်းရှင်ပါ”

“ကြီးကြီးနာမည်လည်း မှတ်ထားနော်၊ ဒေါ်ပြုံးတဲ့၊ မြေးမလေးကတော့ မာမာဝေတဲ့၊ မိဝေလို့ပဲ အတိုကောက်ခေါ် ကြတယ်၊ မြဘုန်းရှင်က ချစ်စရာလေးပဲကွယ်၊ မောင်လရောင်ဆတ် က ခဏခဏရင်လာဖွင့်လို့သာ နာမည်လေးကြားနေရတာ၊ လူကို မြင်တော့မှပဲ မောင်လရောင်ဆတ် ဘာကြောင့် ဒီလောက်တောင် ချစ်ရသလဲဆိုတာ သိရတော့တယ်”

“ဟာ...ကြီးကြီးပြုံးကလည်း”

“တကယ်ပြောတာ ကလေးမရဲ့၊ မောင်လရောင်ဆတ် က ကြီးကြီးကိုတော့ အဒေါ်အရင်းအချာတစ်ယောက်လို ခင်တွယ် တာ၊ သူချစ်နေတဲ့ကောင်မလေးတစ်ယောက် ကျောင်းမှာရှိနေတယ် ဆိုတာ လာလာပြောပြတယ်လေ”

မြဘုန်း စိတ်မဝင်စားပါဘူး။

ဘာချစ်တာလဲ။

မြဖုန်းရှင် အခုလိုနေနေရတာ တကယ်ဆိုလျှင် သူ့မှာ အများကြီး တာဝန်ရှိသည်။ ဖေဖေက သူ့ကို ဘာကတိတွေ တောင်းခဲ့သလဲ။ လူ မချမ်းသာရင်နေပါစေ၊ စိတ်ချမ်းသာအောင် ထားပေးပါတဲ့။ ဒါမှ မြဘုန်းရှင် ဘယ်လောက်တောင် စိတ်ဆင်း ရဲနေရတယ်မှတ်လဲ။

လူကို မြင်မြင်ချင်း ဆောက်နဲ့ထွင်းဆိုသလို ဆက်ဆံဖြ ခဲ့တာလေ။ ဒါကို လရောင်ဆတ်ဆိုတဲ့ လူကရော ဘာတွေ ပြောင်းလဲပြင်ဆင်ပေးနိုင်ခဲ့လို့လဲ။ ဒီအတိုင်းပဲ ငြိမ်ခံနေခဲ့ရတာပဲ မဟုတ်လား။

စိတ်ညစ်တယ်။

မတွေးချင်တော့ဘူး။

ဘာကိုမှ မြဘုန်း ဆက်မတွေးချင်တော့ဘူး။

ဘာပဲပြောပြော...

မြဘုန်း လက်ထဲမှာ ဖေဖေတို့ နေထိုင်ဖို့အတွက် သူမတို့ နေထိုင်ခဲ့တဲ့ ခြံနဲ့တိုက် အပေါင်စာရွက်စာတမ်းတွေအားလုံး ပြန်ရ ခဲ့ပြီ။ ဖေဖေက စိတ်မလုံလို့ မနေပေမယ့် ဖေဖေတို့အတွက် နေစရာ

က အခိုင်အမာရှိထားသည်လေ။

ဒါနဲ့တင်..

မြဘုန်း ဘာတွေပဲ ပြန်ပြီးပေးဆပ်ရ ပေးဆပ်ရ ပေးဆပ် နိုင်ပါပြီ။ လူဆိုတာ ကတိသစ္စာတည်မှလေ။ ဒေါ်ဝေဟင်ဆတ် တို့ မြဘုန်းရှင် လိုလိုလားလားပဲ ကတိပြုခဲ့တာမဟုတ်လား။ ဖေဖေ ပေါင်ထားတဲ့ အိမ်စာရွက်စာတမ်းတွေသာ ပြန်ပေးမည်ဆိုပါက ဒေါ်ဝေဟင်ဆတ် အမိုးရိပ်အောက်ကနေ ဘယ်လိုအကြောင်းတွေ ပဲရှိနေနေ ထွက်ခွာမသွားပါဘူးလို့။

“မြဘုန်းရှင်”

“ရှင်...ကြီးကြီးပြုံး”

“ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ၊ ဈေးသွားတာကို လိုက်ရ မှာဆို၊ သွားတော့လေ မြဘုန်းရှင်၊ တော်ကြာနေ ဒေါ်ဝေဟင်ဆတ် က ခြင်းတောင်းသွားယူတာ ကြာနေလို့ဆိုပြီး ကလေးမကို ပြစ်တင် ဆူပူနေဦးမယ်၊ သွားတော့ မြဘုန်းရှင်”

“ဟုတ်ကဲ့...ကြီးကြီးပြုံး၊ မြဘုန်း သွားတော့မယ်နော်”

“အေးကွယ်..အေး..အေး”

မြဘုန်းရှင် မီးဖိုခန်းလေးထဲကနေ ခပ်သွက်သွက် ပြန် ထွက်လာခဲ့သည်။

“ညည်းကလေးအေ ခြင်းလေး တစ်ခါသွားယူတာများ ကြာနေလိုက်တာ၊ မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး ဒီလောက်တောင် လေးထံ ထိုင်းမှိုင်းနေရသလား၊ လာ..လာ..ဈေးသွားရအောင်”

ဒေါ်ဝေဟင်ဆတ်က ထင်သည့်အတိုင်းပင် မျက်နှာထားကို ပင့်ချီကာ ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ဝေဖန်ပါသည်။

မြဘုန်းရှင် ဘာမှပြန်မပြောမိ။

ကြီးကြီးပြုံးနဲ့ စကားပြောနေလို့ဆိုလျှင် နေရင်းထိုင်ရင်း ကြီးကြီးပြုံးပါ အဆူခံရပေဦးမည်။

ဒီတော့...

မြဘုန်းရှင်ပဲ အဆူခံလိုက်၏။

ကားလေးပေါ်တက်တော့ ဒေါ်ဝေဟင်ဆတ်က ကားမောင်းသည့်နေရာမှာ။ မြဘုန်းရှင် တစ်ဖက်ခြမ်းကိုသွားပြီး ရှေ့ခန်းတံခါးလေးကို ဆွဲဖွင့်တော့...

“နောက်မှာထိုင် မြဘုန်းရှင်”

ဒေါ်ဝေဟင်ဆတ် အသံက ပြတ်ရှုရှု။

ကားတံခါးကြီးဆွဲဖွင့်ပြီးကာမှ မြဘုန်းရှင်မှာ ပြန်စေ့ပိတ်လိုက်ရသည်။ ရင်ထဲမှာတော့ နှင့်ခနဲပါပဲ။ မြဘုန်းရှင်နဲ့ တစ်တန်းတည်း ထိုင်ရတာ မတန်ဘူးဆိုပြီး ဒေါ်ဝေဟင်ဆတ်က ခွဲခြား

လိုက်တာ မဟုတ်လား။

မျက်ရည်လေး ဆတ်ခနဲ ဝဲသွားချင်ပေမယ့် ချက်ချင်းပင် ပြန်ထိန်းချုပ်လိုက်သည်။ ကားနောက်ခန်းတံခါးဖွင့်ပြီး ဈေးဆွဲခြင်းလေးကိုကိုင်ကာ မြဘုန်းရှင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

ကားတံခါးလေးပင် မပိတ်ရသေး၊ ကားက ဝေါခနဲ နေအောင် ခြံလေးထဲကနေ မောင်းထွက်နေပြီမို့ ကပျာကယာပင် ဆောင့်ပိတ်လိုက်ရသည်။

ဒေါ်ဝေဟင်ဆတ်...

ဒေါ်ဝေဟင်ဆတ်...

ဘာကြောင့်များ မြဘုန်းရှင်ကို အလိုလိုနေရင်း ရန်ငြိုးတွေဖွဲ့ပြီး မုန်းတီးနာကြည်းနေပါလိမ့်နော်။

သိချင်လိုက်တာ။

မြဘုန်းရှင် သိပ်သိချင်တာပဲ။



အား (၁၃)

“ပေး...ပေး...မြဘုန်း...ကိုယ် သယ်မယ်”

ကားပေါ်ကနေ ဈေးဆွဲခြင်းကြီး မနိုင်တိုင် သယ်ချင်တဲ့ မြဘုန်းရှင်ကို မြင်လိုက်သည်ဆိုလျှင်ပဲ သူမအနီးသို့ လရောင်ဆတ် ရောက်သွား၏။ ဝယ်လာတဲ့ ဆွဲခြင်းကို မြဘုန်းရှင်ထံ လှူကာ သယ်ခဲ့သည်။

ဒီမနက်...

သူ အိပ်ရာကနိုးပြီး အိမ်လေးထဲမှာ မြဘုန်းရှင်ကိုလှိုင်းရှာတာမတွေ့လို့ ခြံထဲ ချက်ချင်းဆင်းရှာမိသည်။ မေမေ့လုပ်ကြောင့် မြဘုန်းရှင်များ စိတ်ဆိုးပြီး မနက်အစောကြီး အိမ်ထဲထဲပြီး ထွက်သွားပြီလားဆိုတဲ့ စိုးရိမ်စိတ်ကြောင့် လရောင်ဆတ်

ရင်တစ်ခုလုံး အပူကြီး ပူလောင်သွားရသည်။

နောက်တော့မှ...

ထမင်းချက်တဲ့ ကြီးကြီးပြုံးက မေမေနဲ့ ဈေးလိုက်သွားတယ်တဲ့လေ။ ဒီတော့မှပဲ လရောင်ဆတ်မှာ သက်ပြင်းမောက်ကို ခုနှိုင်းတော့၏။ မျက်နှာတောင် မသစ်ရသေးတာမို့ သတိရကာ ချက်နှာကို ကပျာကယာ သစ်လိုက်သည်။

မေမေကားလေး ခြံထဲပြန်ဝင်လာမည့်အချိန်ကို စောင့်နေထိုင်၏။ ကြီးကြီးပြုံးက နံနက်စာခေါ်ကျွေးတာပင် လရောင်ဆတ်အားခဲပါ။ မြဘုန်းရှင် ဈေးလိုက်သွားတာ အဆင်မှချောပါ့မလားဆိုပြီး စိတ်ထဲ တထင့်ထင့်ရှိတာနှင့် ဗိုက်က ဆာပင်မဆာချေ။

အိမ်ပေါက်ဝလေးတွင်ရပ်ကာ ဈေးကပြန်အလာကို စောင့်နေမိသည်။ ကြာကြာမစောင့်လိုက်ရပါ။ မေမေကားလေးက ခြံထဲမောင်းဝင်လာ၏။ လရောင်ဆတ် တိုက်ပေါက်ဝတွင်ရပ်ကာ ခြံလိုက်သည်။

သူ့ကိုမြင်တော့ မေမေက မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးကာ ကားလေးကို ညင်သာစွာထိုးရပ်လိုက်သည်။ ကားတံခါးကိုဖွင့်ကာ အနီပါပါလေးဆင်းပြီး တိုက်ထဲဝင်သွား၏။ မြဘုန်းရှင်က ကားနောက်ခန်းမှာ ထိုင်လိုက်လာသည်။

သူမ ဆင်းလိုက်သည်ဆိုလျှင်ပဲ ကားထဲက ဈေးဆွဲကြီးကိုပါ မနိုင်တနိုင် ဆွဲထုတ်နေ၏။

မြဘုန်းရှင် အနီးကို လရောင်ဆတ် ရောက်သွားသည် ခြင်းတောင်းက အပြင်ကိုရောက်နေပြီမို့ လရောင်ဆတ် သယ်လိုက်၏။ အိမ်လေးထဲကို သူပဲ သယ်သွားလိုက်သည်။

လေးလိုက်တာ။

မေမေ ဘာတွေ အဲဒီလောက်တောင် ဝယ်ခဲ့ရတာပါလို့ မြဘုန်း ဒီလောက်လေးတဲ့ ဆွဲခြင်းကြီးနဲ့ မေမေ့နောက်ထပ် တကောက်ကောက်လိုက်နေရတာ ဘယ်လောက်တောင် ပင်ပန်းလိမ့်မလဲ။

ကားပေါ်က ဆွဲချနေတာပင်လျှင် သူမကိုကြည့်ရင် အားအင်တွေ ကုန်ခန်းနေသလိုပင်။ သူဆွဲသွားမယ်ဟု ပြောတာကိုပင် မြဘုန်းရှင် ဟန်ဆောင်ကာပင် မငြင်းပယ်ခဲ့ပါ။

“မင်း ကျောင်းသွားဖို့ မပြင်ဆင်သေးဘူးလား လရောင်ဆတ်”

“သွားမှာပေါ့ မေမေ မြဘုန်းလည်း တက်ရမှာပဲ။ အတူတူပဲသွားမှာပေါ့”

“မြဘုန်း ဒီနေ့လိုက်လို့မရဘူး လရောင်ဆတ်၊ မေမေ့

“...စရာတွေရှိသေးတယ်၊ မင်းပဲသွားတော့”

“မေမေ”

လရောင်ဆတ် အံ့ဩစွာပင် မေမေ စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ဘာသဘောနဲ့ အခုလို ပြောနေတာလည်းဆိုတာ လရောင်ဆတ် ရိပ်မိတာကို။ ဘယ်လောက်ပဲ အလုပ်ခိုင်းစရာ ရှိနေနေ မြဘုန်းရှင် တက္ကသိုလ်တက်နေဆဲ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

ဒါကို...

တက္ကသိုလ် မတက်ပဲ အိမ်မှာခိုင်းစရာရှိတယ်ဆိုတော့၊ မေခိုင်းမယ့်အလုပ်က ဘယ်လောက်တောင် အရေးပါအရာရောက်လို့လဲ။

လရောင်ဆတ်သိတယ်။

မေမေတမင် မြဘုန်းရှင် တက္ကသိုလ်ကျောင်းကို ဘုဉ်းကျော့လေး သွားတက်တာကို မလိုလားတာ။

“မေမေ”

“ပြော...လရောင်ဆတ်”

“မြဘုန်းရှင်ကို ဘာခိုင်းမလို့လဲ မေမေ”

“ဘာ”

“မေမေက ခိုင်းစရာတွေ ရှိနေတယ်ဆိုလို့မေးတာပါ”

“အဲဒါ မင်းသိစရာမလိုဘူး လရောင်ဆတ်”

“လိုတာပေါ့ မေမေ၊ တကယ်လို့ သိပ်အရေးမကြီးဘူး ဆိုရင် ပြန်လာတော့ သားလည်းဝိုင်းကူပေးလို့ ရတယ်လေ၊ မေမေ အတွက်ပိုပြီး အဆင်ပြေအောင်ပါ”

“မလိုဘူး လရောင်ဆတ်၊ မင်းဘာသာ တက္ကသိုလ် သွားတက်ဖို့ပဲစဉ်းစား၊ နောက်ဆို မြဘုန်းရှင်ကို အဝေးသင်ပြောင်း တက်ခိုင်းသင့်ရင် ပြောင်းခိုင်းရမှာလေ၊ အိမ်မှာက အလုပ်သမား တစ်ယောက်လျှော့ရင် အရမ်းကိုပဲ ကသီတာ၊ အိမ်ဖော်မလေးအဆုံး နယ်ပြန်သွားလို့ အိမ်သန့်ရှင်းရေးနဲ့ အလျှော်အဖွပ်အတွက် လူထု မရှိဘူး လရောင်ဆတ်၊ သူ့ကိုခိုင်းရမှာ”

ဟာ...

မေမေရာ...

ရက်စက်လိုက်တာ။

အလျှော်အဖွပ်နဲ့ သန့်ရှင်းရေး လုပ်ခိုင်းဖို့တဲ့။

ဒီကနေ့...

ကျောင်းကို မလိုက်သွားစေချင်တဲ့ အဓိကအချက်က အိမ် အလုပ်တွေ ဝိုင်းကူလုပ်ခိုင်းမလို့ပေါ့လေ။

ဘာသဘောလဲ။

မြဘုန်းအပေါ် အခုလိုတွေ ဆက်ဆံနေတာ ဘာသဘော ဆဲ မေမေ။ မေမေ စိတ်တွေ ဘာကြောင့် အဲဒီလောက်တောင် ကြောက်စရာကောင်းအောင် ပြောင်းလဲသွားရတာလဲဗျာ။

တကယ်ဆို...

မြဘုန်းရှင်က လူငယ်တစ်ယောက်ပါ။

မေမေနဲ့ ရန်ငြိုးရန်စ ရှိရအောင် ဘာအစပ်အဆက်မှလည်း မရှိပဲနဲ့ဗျာ။

“မြဘုန်းကို အဝေးသင် ပြောင်းခိုင်းမယ်ဆိုရင်တော့ သားလည်း မြဘုန်းနဲ့ အတူတူ ပြောင်းတက်တော့မယ် မေမေ”

“ဘာ မင်းဘာပြောတယ် လရောင်ဆတ်”

“စာသင်ဆောင်တစ်ခုတည်းမှာ မေဂျာအတူတူတက်နေပါ တွက် ယောက်ျားဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော်က ကျော့ကျော့လေး ကျောင်း ဆာတက်ပြီး မိန်းမဖြစ်သူကတော့ အိမ်အလုပ်တွေ တကုတ်ကုတ် သိမ်းကျုံးလုပ်နေရတယ်ဆိုတာ ဖြစ်မှမဖြစ်သင့်တာ၊ ပတ်ဝန်းကျင် အမြင် ကောင်းပါ့မလား မေမေ”

“ကောင်းကောင်း မကောင်းကောင်း မင်းအပူမပါပါဘူး၊ အရေးကြီးတာက နံနက်စာစားပြီး မင်းတက္ကသိုလ် သွားတက်

တော့”

“မသွားဘူး မေမေ”

“လရောင်ဆတ်...မင်း...မင်း...မေမေ အစီအစဉ်တွေကို ဘာဖြစ်လို့ အကူအညီမပေးဘဲ လိုက်နှောင့်ယှက်နေရတာလဲ”

“မေမေလုပ်တဲ့အလုပ်တွေက ကူညီချင်စရာမှ မကောင်း တာ၊ မြဘုန်းရှင်ဟာ မေမေချွေးမဆိုပေမယ့် ကျွန်တော့်ဇနီးလေး မေမေ၊ သူနဲ့ပတ်သက်တာမှန်သမျှ ကျွန်တော်နဲ့သက်ဆိုင်တယ်”

“လရောင်ဆတ် သွားစမ်း၊ မင်း ရှေ့ကထွက်သွားစမ်း မင်းမျက်နှာကို မေမေ လုံးဝမကြည့်ချင်ဘူး လရောင်ဆတ်၊ အခု ချက်ချင်း ထွက်သွား”

ပြီးတာပဲလေ။

မေမေက ထွက်သွားဆိုတော့လည်း သွားရုံပဲပေါ့။

လရောင်ဆတ် ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။

သူ...

မြဘုန်းရှင်ဘက် လှည့်လိုက်သည်။

“မြဘုန်း...သွားကြစို့”

“ဟင့်အင်း...မြဘုန်း မလိုက်ဘူး လရောင်ဆတ်”

“ဘာ”

“ဒီနေ့ အိမ်မှာ အဝတ်လျှော်စရာတွေ အများကြီးရှိတယ်၊ ဒါကြောင့် လရောင်ဆတ်ပဲ ကျောင်းသွားတက်ပါနော်”

“မြဘုန်း...မင်း...မင်း”

လရောင်ဆတ် ပါးစပ်အဟောင်းသားလေးဖြစ်အောင်ပင် အံ့ဩရချေပြီ။ မြဘုန်းရှင် ကိုယ်တိုင်က ခါးခါးသီးသီးကို ငြင်းပယ် လိုက်တာမဟုတ်လား။

တကယ်ဆို...

အခုလုပ်နေတာတွေက ဘယ်သူ့အတွက်လဲ။

သူမလေးဘက်က ရပ်တည်ပြီး မေမေနဲ့တောင် အတိုက် အခံ လုပ်နေတာလေ။ မြဘုန်းရှင် ပင်ပန်းမှာစိုးလို့ပါ။ မြဘုန်းရှင်ကို သူ လက်ထပ်ထားတာ အိမ်စေတစ်ယောက်လို ထားဖို့မှမဟုတ် တာ။ မိန်းကလေးဆိုတာ အိမ်ထောင်ကျရင် အိမ်ထောင့်တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ရတာ ထုံးစံဆိုပေမယ့် မေမေလို အခြေအနေမျိုးနဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ချွေးမက အိမ်စေသာသာလောက် နေရတာက တော့ သိပ်ပြီးအချိုးမကျလှပါ။

“မြဘုန်းရှင်...မင်းဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ကိုယ်နဲ့လိုက်ခဲ့ စမ်း”

“မလိုက်ဘူး လရောင်ဆတ်”

မြဘုန်းရှင် ခေါင်းလေးတခါခါနှင့် ငြင်းလိုက်သည်။

ဒေါ်ဝေဟင်ဆတ်က ပြောထားပြီးပြီလေ၊ အိမ်အလုပ်တွေ ဝိုင်းကူရမယ်တဲ့။ ဒါဟာ ဒေါ်ဝေဟင်ဆတ် ဖြစ်စေချင်တဲ့ဆန္ဒပဲ။ မြဖုန်းရှင် လိုက်နာရမည်။ ချွေးမ မဟုတ်လား။ သူမက ဒေါ်ဝေဟင်ဆတ်ရဲ့ ချွေးမ မဟုတ်လား။ မြဘုန်းရှင်ကိုယ်တိုင် လိုလိုလားလားနဲ့ လက်ခံခဲ့ပြီးမှသာ ဘာတွေးကြောက်ပြီး နောက်တွန့်နေရဦးမှာလဲလေ။

ဒါကြောင့်...

လရောင်ဆတ်က စေတနာနှင့်ခေါ်ထုတ်တာကိုပင် မြဖုန်းရှင် လက်မခံမိ။ နေပါစေလေ။ ဒေါ်ဝေဟင်ဆတ် စိတ်ကျေနပ်သလိုသာ မြဘုန်းရှင်ကို ဆက်ဆံပါလေ့စေ။ ခံယူမှာပဲ။ ကျေကျေနပ်နပ်ကြီးကို ခံယူမှာပါပဲ။

သူမလည်း လိုချင်တာရယူထားတာပဲ မဟုတ်လား။

ဖေဖေရဲ့ပိုင်ဆိုင်မှုတွေ။

ဒေါ်ဝေဟင်ဆတ်ဆီက အလဲအလှယ်အနေနှင့် မြဘုန်းရှင် လက်ခံရယူခဲ့သည်။ ဖေဖေက လက်မခံရက်လို့ မြဘုန်းရှင်လက်ထဲကိုပဲ ပြန်ထည့်သွားပါစေ၊ ရန်ကုန်မြို့ကြီးထဲမှာ ဖေဖေနဲ့မေမေတို့ ရောက်လာလျှင် ဖေဖေတို့အတွက် မှီခိုစရာနေရာတစ်ခုက

အခိုင်အမာပင် ရှိနေသေးသည်လေ။

ထိုအတွေးကြောင့်ပင် မြဘုန်းရှင် ဘာမဆို ပြန်ပြီး ပေးဆပ်နိုင်နေပြီ။

“မြဘုန်းရှင်”

“ရှင်ပဲ ကျောင်းသွားတက်ပါ လရောင်ဆတ်၊ မြဘုန်းရှင် လိုက်ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီအတွက် ရှင် ဆက်ပြီးခေါ်နေရင်လည်း မောရုံပဲရှိလိမ့်မယ်၊ ကျွန်မ နေခဲ့မှာ လရောင်ဆတ်ရဲ့”

ခေါင်းအင်မတန်မာတဲ့ မြဘုန်းရှင်ပါပဲ။

သူမအကြောင်းကို လရောင်ဆတ် သိပ်သိတာပေါ့လေ။

ဘူးဆိုလျှင် ဖရုံမသီးတတ်တဲ့ ကောင်မလေးပဲ။

“ပြီးရော့ကွာ၊ မင်းကိုယ်တိုင်ကပါ မတက်ချင်ဘူးဆိုရင် ကိုယ်ခေါ်နေတော့ ဘာထူးဦးမှာလဲ၊ နေပါစေ၊ မင်းမလိုက်တော့ ကိုယ်လည်း သွားမတက်ရုံပဲပေါ့၊ ဟုတ်တယ်နော်၊ ဒီတစ်ရက်လေး ကျောင်းပျက်ရုံနဲ့ ကျောင်းခေါ်ချိန် မပြည့်မှာမှမဟုတ်တာ၊ ကိုယ်လည်း သွားမတက်တော့ဘူး၊ မင်းနဲ့အတူ အဝတ်တွေ ကူလျှော်ပေးမယ်၊ အိမ်သန့်ရှင်းရေးတွေ ဝိုင်းလုပ်ပေးမယ်၊ လုပ်အားပေးတာပေါ့ကွာ”

အို...

မြဘုန်းရှင်ပင် လရောင်ဆတ် စကားလေးကြောင့် မျက်နှာ
ဝန်းလှလှလေး ပြူးဝိုင်းရပြီ။

“လရောင်ဆတ်...မင်း...မင်း...စောစောက ဘာပြော
လိုက်တယ်၊ ပြန်ပြောစမ်း...ပြန်ပြောလိုက်စမ်း လရောင်ဆတ်”

“ကျွန်တော့်ဇနီးနဲ့အတူ ဝိုင်းကူလုပ်ပေးမယ်လို့ ပြောတာ
ပါ။ မေမေက ထမင်းစား ဝိုင်းလုပ်ဆိုတဲ့အနေနဲ့ ထားတာမဟုတ်
လား၊ သားတို့က နှစ်ယောက်စားတော့ နှစ်ယောက်လုံး လုပ်ရ
မှာပေါ့”

မဟုတ်ဘူး ကောင်စုတ်လေးရဲ့။

ငါက...

မြဘုန်းရှင်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေး ပင်ပန်းတာကိုပဲ တွေ့မြင်
ချင်တာ။ အဲဒီကောင်မလေးနဲ့ရောပြီး မေမေသားဖြစ်တဲ့ မင်းပါ
ပင်ပန်းမှာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကြည့်ရက်နိုင်ပါ့မလဲ။

လရောင်ဆတ်...

လရောင်ဆတ်...

ဒီကောင်လေးနဲ့ကတော့ ဒေါ်ဝေဟင်ဆတ်ဆိုတဲ့ မိမိရဲ့
ရည်ရွယ်ချက်တွေအားလုံးက ပျက်တော့မှာပဲ။

စိတ်ညစ်တယ်။

ဒီကောင်လေးကြောင့် အရမ်းစိတ်ညစ်တယ်။

မအေကို အမြဲကန့်လန့်တိုက်ဖို့ချည်းပဲ ကြိုးစားနေတော့
တာပဲနော်။

စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းလိုက်ပါဘိ။

ဒေါ်ဝေဟင်ဆတ်တစ်ယောက် သက်ပြင်းမောကြီးကိုသာ
ဟင်းခနဲ ချရုံမှလွဲ၍ ဘာမှဆက်ပြီးမတတ်နိုင်ပါတော့ချေ။



အနန်း (၁၄)

“မြဘုန်း...ဖယ်...ကိုယ်လျှော်မယ်”

“အို...နေပါစေ၊ ကျွန်မဘာသာပဲ လျှော်မယ်”

“မဟုတ်တာကွာ၊ အဝတ်တွေ ဒီလောက်များတာ မင်း တစ်ယောက်တည်း ဘယ်လျှော်နိုင်ပါ့မလဲ၊ အိပ်ရာခင်းတွေလည်း ပါသေးတယ်၊ ကိုယ်ဝိုင်းကူမယ်”

“နေပါစေဆို၊ ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ သွား...သွား...အခန်း ထဲက ထွက်သွား၊ ကျွန်မကိုခိုင်းထားတဲ့ အလုပ်ပဲ ကျွန်မ တာဝန် ကျေအောင်လုပ်မယ်”

မြဘုန်းရှင် ကျဉ်းမြောင်းသော အဝတ်လျှော်ခန်းလေးထဲ ကနေ အတင်းပင် နှင်လွှတ်မိသည်။ အဝတ်အစား ရေစိမ်ထား

သော ဇလားကြီးတွေရော ရေဆေးဖို့ ဇလားအလွတ်ရော ရေချိုး ခန်းလေးတဲမှာပြည့်နေပြီး မြဖုန်းရှင်တစ်ကိုယ်စာသာသာပဲ ထိုင်စရာ ရှိတာလေ။

သူက ကူညီချင်လို့ ဝင်လာတာမှန်ပေမယ့် လူနှစ်ယောက် ထိုင်လျှော်ဖို့ဆိုတာ ဖြစ်မှမဖြစ်နိုင်တာ။ သူဌေးသားဖြစ်တဲ့ လရောင်ဆတ်လိုလူမျိုးက ဒီလိုအလုပ်တွေ ဘယ်တုန်းကလုပ်ဖူး လို့လဲ။ အကူအညီမဖြစ်ဘဲ မြဘုန်းလုပ်နေတာကို အနှောင့်အယှက် လာပေးသလို ဖြစ်နေသည်။

ပြီးတော့...

ယောက်ျားလေးနဲ့ အဝတ်လျှော်တယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုမှ မအပ်စပ်တာ။ ဒေါ်မောင်ဆတ် ခိုင်းစေထားတာကလည်း မြဘုန်း ရှင်ဆိုတဲ့ သူမကိုပဲ။ သူမကို ပင်ပင်ပန်းပန်းနဲ့ ရှင်သန်စေချင်လို့ တမင် အိမ်အလုပ်တွေ ဖိခိုင်းနေတာ။

“မြဘုန်း”

“ဘာဖြစ်နေတာလဲရှင်”

“ဘာလို့ အသံကျယ်ကြီးနဲ့ အော်တာလဲ၊ ကိုယ်က စေတနာနဲ့ ဝိုင်းကူဖို့ ပြောနေတဲ့ဟာကို”

“တော်စမ်းပါ၊ ဘာစေတနာလဲ...ဘာစေတနာလဲ၊

ရှင်အမေ အခုလိုခိုင်းဖို့ အခွင့်အရေးရအောင် ရှင် ကျွန်မတို့ လက်ထပ်ခဲ့တာလေ။ အခုမှ လူကို သနားညှာတာသလို ပုံစံမျိုးနဲ့ လာပြီးလုပ်ပြမနေနဲ့။ ရှင်တို့သားအမိက အတူတူပဲ။ ကျွန်မတို့ ဒုက္ခပေးချင်လို့ တမင်သက်သက် အကြံအစည်နဲ့ ကျွန်မမိဘတွေ ကို ချောင်ပိတ်ပြီး လှုပ်မရအောင် ချုပ်ကိုင်ခဲ့ကြတာ။ အမိက ပစ်မှတ်က ကျွန်မလေ။ မြဘုန်းရှင် ဆိုတဲ့ ကျွန်မပဲ”

“မြဘုန်း”

“ဘာလဲ...ကျွန်မပြောတာတွေက မဟုတ်လို့လား။ အခုပဲ ကြည့်လေ။ ကျွန်မကို ဘယ်လိုဆက်ဆံနေသလဲ။ ရှင်အမြင်ပဲမဟုတ် လား လရောင်ဆတ်။ အငြိုးအတေးတကြီးနဲ့ လက်စားချေနေတာ ဒါကို ရှင်ကိုယ်တိုင်သိနေပါလျက်နဲ့ ကျွန်မကို လက်ထပ်ခဲ့တာ လေ။ ရှင်အမေ ပညာပေးလို့ကောင်းအောင် ရှင်က အရယူပေး ခဲ့တာ”

“မဟုတ်ဘူး မြဘုန်း။ မင်း အထင်လွဲနေပြီ။ ကိုယ် ဘာမှမသိဘူး”

“တော်စမ်းပါ လရောင်ဆတ်ရယ်။ လာပြီး သရုပ်ဆောင် ကောင်း မနေစမ်းပါနဲ့။ ရှင် မသိဘူးဆိုတာ အဆိပ်သောက်ပြုရင် တောင် ကျွန်မ ယုံမှာမဟုတ်ဘူး”

“မြဘုန်းရှင်”

“သွားပါ။ ရှင် ကျွန်မအနားကနေ ချက်ချင်းထွက်သွား ဝါ။ မကြည့်ချင်ဘူး။ ရှင့်မျက်နှာကို မကြည့်ချင်ဘူး။ မုန်းတယ်။ အရမ်းမုန်းတယ် လရောင်ဆတ်။ သွား...အခုချက်ချင်းထွက်သွား”

ဟာ...

မြဘုန်းရှင်က သူ့ရင်ဘတ်ကို ဆတ်ခနဲနေအောင်ပင် အားနှင့်ဆောင့်တွန်းကာ နှင်ထုတ်နေချေပြီ။ ထွက်မသွားလို့ မရ ဘော့။ မြဘုန်းရှင်က သူ လုပ်ကိုင်ပေးနေသမျှတွေအားလုံးက အန်ဆောင်မှုသက်သက်တွေပဲတဲ့လေ။

လရောင်ဆတ်တစ်ယောက် မြဘုန်းရှင် မျက်နှာဆီ ကြည့် ဘော့ မျက်ရည်တွေက ရစ်ဝဲလို့။ သို့သော် သူမ မျက်ရည်မကျ ဝါ။ အံလေးကို တင်းနေအောင်စေ့ကြိတ်ပြီး သူ့ကို နာကြည်း နှိုးတီးစွာ စူးစူးကြီး စိုက်ကြည့်နေသည်။

လရောင်ဆတ် ရင်မဆိုင်ချင်တော့။ သူမ စိတ်သက်သာ အရအောင် နေရာလေးကနေ ထထွက်ခဲ့မိသည်။ မြဘုန်း အထင် ကွဲရအောင်လည်း မေမေလုပ်ရပ်တွေက မှားနေခဲ့တာကို။ မေမေ ဘာကြောင့် အခုလိုလုပ်နေသလဲဆိုတာ လရောင်ဆတ် မသိ။ အတိုက်အခံလုပ်ဖို့ကျပြန်တော့လည်း တစ်ဖက်က လရောင်ဆတ်

ရဲ့ မေမေဖြစ်နေသည်။ မေမေက တစ်ဦးတည်းသော သားဖြစ်
တဲ့ လရောင်ဆတ်ကို သိပ်ချစ်တာလေ။

သူက မေမေ့အရိပ်အောက်ကနေ ထွက်တော့ရော မြဘုန်း
ရှင်က လိုက်မှာတဲ့လား။

ဘယ်လိုအကြောင်းမျိုးနဲ့မှ သူမ ထွက်မသွားပါဘူးဆိုတဲ့
ကတိကို တည်အောင်ကြိုးစားမှာပဲလေ။

ဒီတော့...

လရောင်ဆတ် ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ။

သူ အခုအချိန်မှာ လုပ်ချင်ဆုံးအလုပ်က မြဘုန်းရှင်လယ်
ကိုဆွဲပြီး အဝေးဆုံးကို ထွက်သွားလိုက်ချင်တာပါပဲ။ မလိုက်ဘူး
ဆိုတာ သိနေပေမယ့် ဇွတ်အတင်းခေါ်ထုတ်ချင်နေတဲ့ စိတ်ထဲ
တားဆီးမရ။

အခဲရခက်ဆုံးက...

မြဘုန်းရှင် အခုလို သူ့အပေါ် အထင်အမြင်တွေ လွဲမှား
နေတာကိုပဲ။ မေမေ အခုလို သူမပေါ် ဖိနှိပ်နေတာတွေထိ
လရောင်ဆတ်က သိသိကြီးနဲ့ မေမေစိတ်ကျေနပ်မှုရအောင် ကူညီ
နေတယ်ဟု မြဘုန်းရှင်က ထင်မှတ်နေသည်။

လရောင်ဆတ်တစ်ယောက်...

ဧည့်ခန်းလေးထဲတွင်ထိုင်ကာ စာစောင်လေးဖတ်နေသော
မေမေ့ဆီ ရောက်သွားသည်။

“မေမေ”

သူ့အသံကြားတော့ ခြေချိတ်ကာ ဟန်ပါပါလေး စာဖတ်
နေတဲ့ မေမေက သူ့ဘက်လှည့်စောင်းကြည့်၏။ သို့သော် စိတ်
မဝင်စားသလိုပင် တစ်ဖက်ပြန်လှည့်သွားပြန်သည်။

“ဘာလဲ...သားငယ်၊ ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ၊ မေမေ
အဖတ်နေတယ်လေ၊ ပြောစရာရှိရင် နောက်မှပြော”

“အခုပြောမှဖြစ်မယ် မေမေ”

မေမေက သူ့ကိုမကြည့်ပါ။

သူပြောတာကိုလည်း စိတ်မဝင်စား။ မေမေ့မျက်ဝန်းတွေ
စာစောင်လေးထဲမှာပဲ စူးစူးနစ်နစ်လေး ကျရောက်နေ၏။

“မေမေ”

“မင်း တော်တော်ရှုပ်တာပဲ လရောင်ဆတ်၊ မေမေ
အဖတ်နေတာကိုမြင်လျက်သားနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ လာပြီးနေဝင့်ယှက်
တာလဲ၊ မေမေ မကြိုက်ဘူးဆိုတာ သားသိရဲ့သားနဲ့နော်၊
သွားစမ်း...မင်းအလုပ် မင်းသွားလုပ်ချေ”

“ဘာကြောင့်လဲ မေမေ”

“ဘာကွဲ့”

“မြဘုန်းရှင်ကို အခုလိုဆက်ဆံနေတာ ဘာကြောင့်လဲ”
သူ့အမေးကြောင့်...

စာစောင်ကို စိတ်ဝင်တစားဖတ်နေတဲ့ မေမေ စာစောင်ကို ဖျတ်ခနဲနေအောင်ပိတ်ပြီး သူ့မျက်နှာဆီ မကြည်မလင် လှမ်းကြည့် သည်။

“သားသိချင်တယ် မေမေ၊ အဲဒါဘာလဲဆိုတာ သား သိချင်တယ်၊ မေမေဟာ အကြောင်းမဲ့သက်သက်တော့ အခုလို မလုပ်လောက်ဘူးဆိုတာ မေမေ့သားဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော်က အဆီ ဆုံးပါ မေမေ၊ ဒါကြောင့် ပြောပြပါ၊ သားကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဝဲ ပြောပြပါ”

“ဘာလဲ... မြဘုန်းရှင်က မင်းကို မေးခိုင်းလိုက်တာလား တကယ်ဆို မြဘုန်းရှင်ဆိုတာ မေမေ့ချွေးမလေ၊ ချွေးမဆိုတာ သားသမီးပဲမဟုတ်ဘူးလား လရောင်ဆတ်၊ အိမ်အလုပ် လုပ်ခိုင်း တာလေးနဲ့ ဘာတွေအမြင်စောင်းနေတာလဲ”

“မဟုတ်သေးဘူး မေမေ၊ စကားကို ဦးတည်ရာပြောလို့ သွားအောင် မေမေ လှည့်မပစ်လိုက်ပါနဲ့၊ မိန်းကလေးဆိုတာ အိမ်မှုကိစ္စနိုင်နင်းရမယ်ဆိုတာ ထုံးစံတစ်ခုဆိုပေမယ့် မေမေ

မြဘုန်းရှင်အပေါ် ဆက်ဆံတဲ့ အမူအရာတွေကကျတော့ အရမ်းကိုပဲ နီမ်းကားအေးစက်နေတာလေ၊ မေမေပြောသလိုပဲ ချွေးမဆိုတာ သားသမီးပဲဆိုရင် ခြံထဲမှာ တဲသာသာလေး ဆောက်ပေးပြီး ဘာကြောင့် နေခိုင်းရတာလဲ မေမေ၊ အိမ်စေသာသာ မေမေ လုပ်ခိုင်း နေတာတွေအားလုံးက အထင်လွဲစရာတွေချည်းပဲ မဟုတ်ဘူးလား”

လရောင်ဆတ်က အချက်ကျကျ ထောက်ပြတော့ ဒေါဝေဟင်ဆတ် နှုတ်ခမ်းလေးတွေ မဲ့ခနဲ ပြုံးလိုက်သည်။

ဘယ်ဆိုးလို့လဲ။

သားက သူ့ဇနီး မြဘုန်းရှင်ကိုထိတော့ ရင်ထဲ မချီအောင် နာတတ်သားပဲ။

လရောင်ဆတ်...

လရောင်ဆတ်...

မေမေက သားကို အဲဒီလောက်ချစ်တတ်လိမ့်မယ်လို့ကို ဆင်မထားခဲ့တာ။ အခုတော့ မေမေ ထင်တာထက်ကို သားက ပြုံးတော့တောင် ချစ်တတ်နေတာပါလား လရောင်ဆတ်ရယ်။

“မေမေ”

“ပြော”

“အတိတ်က အရိပ်တွေကြောင့်လား မေမေ”

“ဘာ...ဘာပြောတယ်၊ မင်း...မင်း...ဘာပြောလိုက်တယ် လရောင်ဆတ်”

သားနှုတ်ဖျားက အတိတ်ကအကြောင်းဆို၍ ဒေါ်ဝေဟင်ဆတ် မျက်လုံးပြူးသွားရသည်။ သားက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိနေတာပါလိမ့်။

“ဖေဖေ ပြောပြထားလို့ မေမေရဲ့ အတိတ်က အဖြစ်အပျက်ကို သား အတန်အသင့်တော့ သိထားပါတယ် မေမေ ဒါပေမဲ့ ဆက်စပ်မရတာက မေမေနဲ့ မြဘုန်းရှင်ကြားမှာ ရှိနေတဲ့ ပတ်သက်မှုကိုပဲ၊ မြဘုန်းရှင်နဲ့ ဘယ်လိုဆက်သွယ်နေတာလဲ မေမေ”

“မင်း...မင်း...သွားစမ်း လရောင်ဆတ်၊ မေမေရှေ့က ထွက်သွားစမ်း၊ မေမေကို မင်း ဘာတွေလာမေးနေတာလဲ”

“မသွားနိုင်ဘူး မေမေ၊ သား သိချင်တာကိုတော့ ဆီခွင့်ရမှကိုဖြစ်မှာ၊ မေမေ ဘာကြောင့် မြဘုန်းရှင်အပေါ် အငြိုးတကြီးနဲ့ မုန်းနေရတာလဲ၊ အခုလိုထားရမှ မေမေ စိတ်ချမ်းသာသလား၊ မြဘုန်းရှင်ဆိုတာ မေမေနဲ့ တအားကို အလှမ်းကွာတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ မေမေ၊ ဒါကို မေမေ ဘာကြောင့် အခုလို ဆက်ဆံနေရတာလဲ”

မေမေ မဖြေပါ။

သူ့မျက်နှာကိုသာ စူးစူးဝါးဝါး စိမ်းသက်စွာပင် စိုက်ကြည့်နေသည်။

“မေမေ”

“ဆောရီးပဲ လရောင်ဆတ်၊ မေမေ မပြောပြနိုင်သေးဘူး”

“ဘာကြောင့်လဲ မေမေ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မမေးနဲ့ လရောင်ဆတ်၊ အချိန်မတန်သေးလို့ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မေမေပြောနိုင်တာ တစ်ခုတော့ရှိတယ် လရောင်ဆတ်၊ အဲဒါ မြဘုန်းရှင်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို မေမေ သိပ်မုန်းတယ်ဆိုတာပဲ၊ မချစ်ဘူး၊ မေမေ လုံးဝမချစ်ဘူး၊ အခုလိုထားရတာကို မေမေ အရမ်းကျေနပ်ဝမ်းသာတယ်၊ ဒါဟာ တရားအတုတယ်လို့လည်း ထင်တယ်လေ၊ မြဘုန်းရှင် ပြန်ပေးဆပ်ရလိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့် မင်းနဲ့ မြဘုန်းရှင်ကို မေမေ ရအောင်ပေးစားခဲ့တာ၊ ချွေးမတော်ချင်လို့၊ မြဘုန်းရှင်ဟာ ဒေါ်ဝေဟင်ဆတ်ရဲ့ ချွေးမဖြစ်စေဖို့ တမင် ကိုဗေဒါမောင်တို့ကို မေမေ ငွေကြေးတွေ တအားသုံးစွဲပြီး ဒီကနေ့လို နေ့ရက်မျိုးရောက်လာအောင် မနည်းကြီးကြီးစားထားရတာကွဲ့”

ဟာ...

မေမေစကားတွေက ပြတ်သားလွန်းလိုက်တာ။

မချစ်ဘူးတဲ့။

အရမ်းမုန်းတယ်တဲ့လေ။

ဒါကြောင့်လည်း...

သူ့အနားမှာ ချွေးမတစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ ရှိနေအောင်
ငွေကြေးတွေ မဟားတရားသုံးစွဲခဲ့တာ ဆိုပဲတဲ့လေ။

မေမေရယ်...

ဘာကြောင့် အဲဒီလောက်တောင် အငြိုးအတေးတွေ
ရင်မှာဖွဲ့တည်ထားရတာလဲဗျာ။

မြဘုန်းက အပြစ်မဲ့တဲ့သူပါ။

သူ့မိဘတွေ နေရာနေရာလေး ပြန်ရဖို့အတွက် တန်ဖိုး
တည်းနဲ့ပဲ သူမရဲ့ ပျော်ရွှင်လွတ်လပ်ပေါ့ပါးနေတဲ့ ဘဝလေးကို
လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးခံခဲ့တာပါ မေမေရယ်။

“ဦးဗေဒါမောင်နဲ့ ဒေါ်ပန်းဝတ်ရည်တို့က မေမေ
ဘယ်လိုပတ်သက်ခဲ့ကြလို့လဲ မေမေ”

“မပတ်သက်ပါဘူး၊ လုံးဝမပတ်သက်ဘူး၊ ဗေဒါမောင်
ဆိုတာ မေမေ ကုမ္ပဏီမှာ ဟိုတစ်ချိန်က အရမ်းကိုအားကိုးခဲ့
တဲ့ ငယ်သားတစ်ယောက်ပဲ”

“ဒါနဲ့များတောင် သူတို့ရဲ့သမီးလေး မြဘုန်းရှင်က...”

“သူတို့သမီးလေး ဟုတ်လား လရောင်ဆတ်၊ အဟင်း
...ဟင်း”

“ဗျာ”

မေမေစကားကြောင့် လရောင်ဆတ် အံ့ဩရပြီ။

“မြဘုန်းရှင်က ကိုဗေဒါမောင်တို့ရဲ့ မွေးစားသမီးပဲ
လရောင်ဆတ်၊ သားသမီးမရလို့ မွေးစားထားခဲ့ကြတာ”

“ဟာ”

လုံးဝထင်မထားတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုပဲ။ မြဘုန်းရှင်ပင် သိမည်
မထင်။

“သွားတော့ လရောင်ဆတ်၊ မင်း ဒီလောက်သိခွင့်ရရင်
ပဲ ကျေနပ်တော့ကွာ၊ မေမေ နားချင်ပြီ၊ မင်း လာပြီးမနှောင့်ယှက်
နဲ့တော့”

ပြောပြီးတာနှင့် နေရာကနေ ဆတ်ခနဲ ထသွား၏။

လရောင်ဆတ် မတားဆီးမိပါ။

သူ့နားစည်ထဲမှာ ပြန်ကြားယောင်နေတာက ဦးဗေဒါမောင်
တို့ရဲ့ မွေးစားသမီးဆိုတာပဲ။



အနား (၁၅)

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ ကလေးမတို့”

“အမလေး”

ခြံတံခါးဝလေးတွင် ကားထိုးရပ်ကာ အောက်ကိုဆင်းပြီး မြဘုန်းရှင်နေတဲ့ အိမ်လိပ်စာ ဟုတ် မဟုတ် သေချာဆင်းမေးမလို့ လူရိပ်လူယောင် ရှာဖွေနေတဲ့ သလင်းကြည့်နဲ့ နီမြန်းတွေတို့ ခြံထဲက ဩရှုရှုမေးသံကြောင့် အသံလေး ယောင်အော်မိသည်အထိ လန့်သွားကြသည်။

“ဟို...ဟို...ဒါ...လရောင်ဆတ်တို့ခြံ ဟုတ်ပါတယ်နော်”

“ဪ...လရောင်ဆတ်ရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေလား”

“ဟို...ဟုတ်...အဲ...သမီးတို့က မြဘုန်းရှင်ရဲ့ သူငယ်ချင်း

တွေပါ။ လရောင်ဆတ်နဲ့လည်း ခင်ကြပါတယ်”

“ဪ...အေး...ခဏလေးနော်၊ ခြံတံခါးဖွင့်ပေးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...အဘ”

ခြံစောင့်အဘကြီးက ခါးကြားထဲထိုးထည့်ထားသော သော့တွဲကြီးကိုဖြုတ်ယူကာ ခြံတံခါးသော့ ဖွင့်ပေးနေစဉ် သလင်းနှင့် နီမြန်းတို့ ကားပေါ်အသီးသီး တက်လိုက်ကြသည်။

ခြံတံခါးနှစ်ချပ် ပွင့်သွားတာနှင့် ခြံထဲ ကားလေးမောင်းဝင်လာခဲ့လိုက်၏။

တိုက်ပေါက်ဝရှေ့ ကားလေးထိုးရပ်လိုက်တော့ တိုက်ထဲက အသက်ငါးဆယ်ကျော်အရွယ် အသားဖြူဖြူ အရပ်မြင့်မြင့် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦး ထွက်လာတာ တွေ့ရ၏။ သူမကားလေးဆီ အမျိုးသမီးကြီးက စူးစမ်းသလို ကြည့်နေ၏။ သလင်းနဲ့ နီမြန်းတို့ ကားပေါ်ကနေ ဆင်းကာ ထိုအမျိုးသမီးကြီးဆီ သွားလိုက်ကြသည်။

“မင်းတို့က ဘယ်သူတွေလဲ”

“သမီးတို့က မြဘုန်းရှင်ရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေပါ အန်တီ၊ မြဘုန်းဆီ လာလည်ကြတာပါ။ မြဘုန်း ရှိတယ်မဟုတ်လား အန်တီ”

“အေး...ရှိတယ်”

အမျိုးသမီးကြီးရဲ့ မျက်နှာထားက မြဘုန်းရှင်ဆိုတဲ့ အသံကြားလိုက်တာနှင့် တစ်မျိုးပြောင်းသွား၏။ လေသံကလည်း မာသလားမမေးနဲ့။ သလင်းနဲ့ နီမြန်းပင် စိတ်ထဲ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်သွားရသည်။

“အန်တီ...ဟို...ဟိုလေ...မြဘုန်းက တိုက်ထဲမှာလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ သူ့အိမ်မှာ”

“ရှင်”

“ဟိုမှာတွေ့လား၊ အဲဒါ မြဘုန်းရှင်နေတဲ့အိမ်၊ ညည်းတို့ သွားတွေ့ချင်ရင် အဲဒီကိုသွားတွေ့ကြ”

“ရှင်”

“ဘာတရှင်ရှင်လုပ်နေကြတာလဲ၊ သွားကြလေ”

အမျိုးသမီးကြီးစကားကြောင့် စိတ်မြန်တဲ့ သလင်းကြည့်ဒေါသပင် ထောင်းခနဲ ထသွားရ၏။

ဆက်ဆံရေး ကျဲလိုက်တာ။

ပြီးတော့...

မြဘုန်း...

သူငယ်ချင်းမလေး မြဘုန်းရှင်ကို ထားတာ တိုက်ကြီး

ထဲမှာမဟုတ်။ ခြံထဲက သစ်သားဆောင်လေးမှာ ထားတာလေ။ ဘာကြောင့် အခုလိုတွေ ဖြစ်နေကြတာလဲဆိုတာ မသိပေမယ့် သူမတို့ရဲ့ သူငယ်ချင်းမလေး အနှိမ်ခံဘဝမျိုးနဲ့ တွေ့လိုက်ရတာတော့ ရင်ထဲမှာမချီ။

“ခွင့်ပြုပါဦး အန်တီ”

နီမြန်းက နှုတ်ဆက်ပေးမယ့် သလင်းကတော့ လုံးဝ မနှုတ်ဆက်ပါ။ အမျိုးသမီးကြီး ညွှန်ပြတဲ့အိမ်လေးဆီသာ ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

“မြဘုန်းရေ...မြဘုန်း”

အိမ်လေးရှေ့ကနေ သူငယ်ချင်းမလေး နာမည်ကို ခေါ်လိုက်မိသည်။

မြဘုန်းရှင်မှာလည်း ခေါ်သံကြားတာနှင့် အိမ်လေးထဲက နေ ထွက်ကြည့်လိုက်၏။ သလင်းရဲ့အသံကို မြဘုန်း ကောင်းကောင်းကြီး သိနေတာကို။

“ဟယ်...သလင်းနဲ့နီမြန်း”

“မြဘုန်း”

“လာလေ...အိမ်ပေါ်တက်ကြ”

သူမ ဝမ်းသာစွာကြိုဆိုတော့ သလင်းနဲ့ နီမြန်းတို့ အိမ်လေး

ပေါ် တက်လာ၏။

“မြဖုန်းရယ်...ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ”

သူမအဖြစ်ကိုမြင်တော့ သလင်းက စိတ်မကောင်းစွာပင် ညည်းညူပါသည်။

“ဘာလဲ...သလင်း၊ မြဘုန်းကို သနားနေတာလား”

“မေးရာလိုသေးလို့လား မြဘုန်းရဲ့၊ ရှင် အရင်က ဒီလို ပုံစံမှမဟုတ်တာ၊ ရှင့်ကို အခုလိုပုံစံနဲ့တွေ့ရတော့ လူက ရင်ကို ဆိုသွားတာပဲ၊ ရှင့်ယောက္ခမကြီးနဲ့တော့ စောစောကလေးတင်ပဲ တွေ့ပြီးပါပြီ၊ ဒါကြောင့် သိပ်ပြီးတော့လည်း မထူးဆန်းနေတော့ ပါဘူးဟယ်၊ ရှင့်သူငယ်ချင်းတွေလို့ ပြောလိုက်တာနဲ့ပဲ မျက်နှာ ကြီးက တင်းသွားလိုက်တာ၊ ကြောက်စရာကြီး မြဘုန်း”

မြဘုန်းရှင် ဘာမှမပြောဘဲ ငြိမ်နေလိုက်သည်။

ဒေါ်ဝေဟင်ဆတ်က သူမကို အခြောက်တိုက်ကြီး မုန်း စိတ်ဝင်နေတာလေ။ ဘာကြောင့်ဆိုတာလဲ သူမ မသိ။ မေးလည်း မမေးပါဘူး။ ဘာအကြောင်းနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် မြဘုန်းက သူထားတဲ့ အတိုင်း နေပါ့မယ်လို့ ကတိပေးထားပြီးသားပဲလေ။

“မြဘုန်း”

“ဟင်”

“လရောင်ဆတ်ရော”

“မသိဘူး”

“ရှင်ကလည်းဟာ...ကိုယ့်ယောက်ျား ဘယ်သွားလို့ ဘယ်လာသလဲဆိုတာတောင် မသိဘူးလား၊ လရောင်ဆတ်က ပြောမသွားဘူးလား မြဘုန်း”

“မြဘုန်း စိတ်မဝင်စားတာကြောင့်လည်း မမေးဖြစ်ဘူး လေ သလင်း”

“ရှင်တို့အိမ်ထောင်ရေးကြီးက ဘယ်လိုကြီးလဲ၊ တို့ သတင်းကြားတုန်းက လရောင်ဆတ်ရဲ့အမေကိုယ်တိုင်က ရှင်တို့ နှစ်ယောက်ကို သဘောတူလို့ ပေးစားထားတာဆို”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“ဒါဆို ဘာဖြစ်လို့ အခုလို ရှင့်ကိုထားတာလဲ မြဘုန်း”

“အဲဒါတော့ မသိဘူး သလင်း”

“တစ်မျိုးကြီးပါလား၊ ဒါနဲ့ လရောင်ဆတ်ကိုရော ဒီမှာပဲ ထားတာလား မြဘုန်း”

“မထားပါဘူး၊ တိုက်မှာပဲ နေခိုင်းတာပါ၊ ဒါပေမဲ့ သူက ဒီမှာပဲနေတယ်လေ၊ သွားဆိုလည်း မသွားဘူး”

“မြဘုန်း”

“ပြော...သလင်း”

“ရှင်ယောက္ခမကိုကြည့်ရတာ ရှင်အပေါ် လုံးဝအမြင် မကြည်သလိုပဲနော်”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါနဲ့များ ရှင်က ဘာဖြစ်လို့ ဒီခြံထဲမှာနေနေရတာလဲ၊ ရှင်မှာ နေစရာရှိရုံ့ကားနဲ့ဟယ်၊ အန်တီဝတ်ရည်က ကျုပ်တို့ဆီ ဖုန်းလှမ်းဆက်တယ်၊ မြဘုန်းအခြေအနေ ဘယ်လိုရှိသလဲဆိုတာ သွားကြည့်ပေးပါတဲ့လေ”

“ဟင်...ဘာ...ဘာပြောတယ် သလင်း၊ မေမေ ရှင်ဆီ ဖုန်းဆက်တယ် ဟုတ်လား”

“အေး”

“မြဘုန်းဆီကိုတော့ မဆက်ဘူးဟာ၊ မြဘုန်း မေမေကို အရမ်းသတိရနေတာ၊ စဉ့်ကိုင်မှာ သွားနေကြတာ အဆင်မပြေရဲ့ လား မသိဘူး၊ မေမေတို့အတွက် အရမ်းစိတ်ပူတာပဲ သလင်းရယ်၊ ရန်ကုန်မှာပြန်နေပါဆိုတာ လုံးဝလက်မခံဘူးလေ၊ ခြံနဲ့တိုက်ကို မြဘုန်းတို့အတွက် မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့ဆိုပြီး ပြန်ပေးသွားတယ်၊ မြဘုန်း ဘယ်လိုပြောပြော နားမထောင်ကြဘူးဟယ်”

“ဒါကတော့ အန်ကယ်ဗေဒါက အမှားလုပ်ခဲ့တဲ့သူကို”

မြဘုန်းရဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး စိတ်လုံပျံ့မလဲ၊ အန်တီဝတ်ရည် ပြောပြ လို့ သလင်းတို့လည်း ရှင်တို့မိသားစုအကြောင်း သိသင့်သလောက် လည်း သိပြီးပါပြီ၊ ကိုယ့်သားသမီးကို ထိုးအပ်ပြီးမှရမယ့် ပစ္စည်း ဥစ္စာကို ဘယ်မိဘက စိတ်သန့်သန့်နဲ့ ယူပါမလဲ၊ လရောင်ဆတ် တို့ ရှင်လက်ထပ်လို့ အိမ်အပေါင်စာရွက်တွေ ပြန်ရတာဆိုတော့ ရှင်နောင်ရေးအတွက်ပဲ သုံးခိုင်းတော့မှာပေါ့လေ”

“မေမေကို မြဘုန်းဆီ ဖုန်းဆက်ခိုင်းပါဟယ်”

“သူက ဆက်ချင်မှာပါ၊ ဒါပေမဲ့ ရှင်က အရင်တုန်း ထလို တစ်ကိုယ်ရေ တစ်ကာယသမား မဟုတ်တော့ဘူးလေ မြဖုန်း၊ အိမ်ထောင်ရှင်တစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီ၊ ပြီးတော့ ယောက္ခမကလည်း နို့နေတာဆိုတော့ သူ ဘယ်ဆက်ချင်ပါ့မလဲ။ ကြိုက်မှန်းမသိ ကြိုက်မှန်းမသိ၊ အန်တီမဆက်တာလည်း မှန်ပါတယ်၊ ရှင် ယောက္ခမကိုကြည့်ရတာ ကျုပ်တို့လာလည်တာတောင် ရှုပ်ရှုပ် ထွက်ယှက် ထင်နေတာ၊ ရှင်အမေသာ ဖုန်းဆက်လို့ကတော့ အဖြစ်သည်းတယ်ဆိုပြီး ရှင်ကိုပဲ ဝေဖန်မှာ”

သလင်းကတော့...

ဒေါ်ဝေဟင်ဆတ်ရဲ့ ဆက်ဆံရေးကို တွေ့မြင်လိုက်ပြီး ထာတည်းက လုံးဝကို အမြင်မကြည်လင်တော့တာပါ။ လူငယ်

ဆိုတော့လည်း စိတ်ဆတ်တာပေါ့။ မတူသလို မတန်သလို လုပ်ပြလိုက်တာ မဟုတ်လား။ ဒေါသတွေ တထောင်းထောင်း ထပြီး အကြီးအကျယ် ပေါက်ကွဲနေသည်။

“မြဘုန်း”

“ဟင်”

“ရှင်တို့နှစ်ယောက် တောင်ဥက္ကလာက ခြံထဲ ပြောင်း နေကြပါလားဟယ်၊ ရှင်မိဘတွေက လက်ဖွဲ့ပေးခဲ့တာပဲအား သွားနေကြပေါ့”

“မဖြစ်ဘူး သလင်း”

“ဟင်”

“ဒေါ်ဝေဟင်ဆတ်ကို မြဘုန်း ကတိပေးထားတယ် တိုက်အပေါင် စာရွက်စာတမ်းတွေသာ ပြန်ပေးမယ်ဆိုရင် ဒေါ်ဝေဟင်ဆတ် ဖြစ်စေချင်တာအားလုံး လိုက်လျော့ပါ့မယ်လို့ လေ၊ ဘယ်လိုအကြောင်းမျိုးပဲရှိရှိ ဒေါ်ဝေဟင်ဆတ်ရဲ့ အနီး အောက်က ထွက်မသွားပါဘူးဆိုတဲ့ကတိ”

“ဟာ”

“ဟယ်”

မြဘုန်းရှင်ရဲ့စကားကြောင့် သူငယ်ချင်းမလေးတွေ ပါအောင်

အဟောင်းသားလေးဖြစ်အောင်ပင် အံ့ဩမင်သက်သွားကြသည်။

“မြဘုန်းရယ်...ရှင်အဖြစ်ကလည်း ဆိုးလိုက်တာဟယ်”

“ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ သလင်းရယ်၊ ဒါက မြဘုန်းရဲ့ ကံကြမ္မာပဲဟာ၊ ကံကြမ္မာဖန်လာသမျှ လက်ခံရမှာပဲလေ”

“လရောင်ဆတ်ကရော ရှင်အပေါ် ဘယ်လိုဆက်ဆံ သလဲ မြဘုန်း၊ သူ့ကိုကြည့်ရတာတော့ ရှင်ကိုတော်တော်လေး ချစ်ပုံပါပဲဟာ၊ မိဘတွေခေါ်ထားတာတောင် တိုက်ကြီးထဲမှာမနေဘဲ ရှင်နဲ့အတူတူ ဒီခြံထဲက အိမ်လေးထဲမှာ လိုက်နေတယ်ဆို တော့ ရှင်ကို သူ တကယ့်မေတ္တာစစ်နဲ့ ချစ်တာပါ”

“တော်စမ်းပါ နီမြန်းရယ်၊ ဘာချစ်တာလဲ၊ သူသာ မြဘုန်းကို လက်မထပ်ခဲ့ရင် မြဘုန်း အခုလို အနေအထားမျိုးရောက် မှာမှ မဟုတ်တာ၊ မုန်းတယ် သလင်း၊ သူ့ကို မြဘုန်း အရမ်းမုန်း တယ်၊ ဆုတောင်းတိုင်းသာ ပြည့်မယ်ဆိုရင် သူနဲ့အမြန်ဆုံး ဝေး ရပါလိုစားဘုရားလို့ မြဘုန်းက ဆုတောင်းမှာ”

မြဘုန်းရှင်ရယ်...

အရမ်းခံပြင်းနေမှာပဲနော်။

အင်းပေါ့လေ...

ရှင်က ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ လက်တွေ့ခံစားနေရတာကို။

ဘေးလူတွေက ရှင်ရင်ထဲမှာ ခံစားနေရတဲ့ ခံစားချက်ကိုမှ ဖော်
တာ။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး နှစ်သိမ့်ဖျောင်းဖျရမလဲကွယ်။

သူငယ်ချင်းမလေးကိုကြည့်ပြီး သလင်းရော နိမြန်ဆီ
စိတ်မကောင်းဖြစ်နေမိကြသည်။

မြဘုန်းရှင်က...

သူမတို့ အရင်က အတူတူနေခဲ့ကြတဲ့ လွတ်လပ်ပေါ့ဇီ
နေတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်မှ မဟုတ်တော့တာ။

အိမ်ထောင်သည်ဖြစ်နေပြီလေ။

ဒီတော့...

သနားရုံကလွဲပြီး ဘာတတ်နိုင်တော့မလဲကွယ်။



အနား (၁၆)

ဒေါ်သက်နှင်းရှင်တစ်ယောက် တမိုင်မိုင်တတွေတွေနှင့်
အစားအသောက်ပျက်ကာ အိပ်ရာထဲ လဲချေပြီ။

“မာမီ”

“ဪ...သား”

မွေးစားသား မောင်တင်ထွန်း။

မအေ နေမကောင်းဘူးဆိုတာနှင့်ပဲ အိမ်ကို အစောကြီး
ပြန်လာပြီး လိုလေသေးမရှိအောင် အနားမှာနေကာ ပျာယာခတ်
နေအောင် ပြုစုတော့သည်။

“အခုတလော သားကြည့်နေတာ၊ မာမီမျက်နှာ ညှိုးနေ
သလိုပဲ၊ ဘာဖြစ်နေတာလဲဟင် မာမီ၊ ပြောစရာရှိရင်လည်း သားကို

ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပါလား မာမိရယ်၊ ခွာညိုက ပြောတယ်၊ မာမိ အခုတလော ထမင်းသိပ်မစားဘူးတဲ့၊ ကြည့်လိုက်တိုင်းလည်း တစ်ခုခုကို စဉ်းစားတွေးတောနေသလိုပဲတဲ့ မာမိ”

အင်း...

သားနဲ့ချွေးမက မိမိကို သတိထားမိမှာပေါ့။

မွေးစားအမေဆိုပေမယ့် မိမိကို လေးစားချစ်ခင်ပြီး မျက်နှာကို စာအုပ်တစ်အုပ်လို အသေးစိတ်ဖတ်နေတတ်တဲ့သူတွေ ပါ။ မအေ မျက်နှာပျက်နေတာ သတိထားမိမှာပေါ့လေ။

“မာမိ”

“သား”

“သားကို ပြောစရာတစ်ခုခုရှိနေလားဟင်”

မြေးလေး မြဘုန်းရှင်။

မိမိရဲ့ မြေးမလေးနဲ့ပတ်သက်တဲ့ သတင်းအစကို ရနေ ပြီလေ။

ဒါကို...

ဒေါသက်နှင်းရှင် ပြောပြချင်ပါသည်။

သို့သော်...

သားများ တစ်မျိုးဖြစ်သွားမလား။

မြေးအရင်းကိုတွေ့တာဆိုတော့ အသိပေးရမှာ ဒေါသက် နှင်းရှင်အတွက် ခက်ခဲနေ၏။

“မာမိ”

“ပြောလေ သား”

“ပြောစရာရှိရင် သားကိုပြောပါ မာမိ၊ ဘာမှအားမနာ ခေါ်နဲ့၊ သားဒီဘဝကိုရောက်တာ မာမိကျေးဇူးတွေ အများကြီးရှိပါ တယ် မာမိရယ်”

“သား”

“ပြောပါ မာမိ”

“မာ..မာမိ..မြေး...မြေးမလေး”

“ဗျာ..မြေးမလေး၊ ဟုတ်လား မာမိ”

“ဟုတ်တယ် မောင်တင်ထွန်း၊ သဲစုရှင်ရဲ့သမီးလေးကို လေ မာမိ စုံစမ်းခိုင်းထားတာ သိရပြီ”

“ဗျာ...သဲစုရှင်ရဲ့သမီး ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် သား၊ သဲစုရှင်တို့လင်မယား ကားမှောက် ပြီး ဆုံးသွားပေမယ့် သဲစုရှင် မွေးထားတဲ့ကလေးကို မွေးစားထား တဲ့ မိဘတွေကို မာမိသိခဲ့ရပြီ”

“ဘယ်သူတွေလဲ မာမိ၊ သူတို့ ဘယ်မှာနေကြသလဲ၊

သား သွားတွေ့မယ်လေ မာမိ၊ ဘာပဲပြောပြော မာမိမြေးမလေး ပဲဟာ၊ သူ့မှာ မာမိလို အရမ်းချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့ ဘွားအေ တစ်ယောက် ရှိတယ်ဆိုတာ ဒီကလေးမ သိသင့်တယ် မာမိ”

ဟင်...

ကြည့်စမ်း...

သား မောင်တင်ထွန်းရဲ့ စကားတွေက အံ့ဩဖို့တောင် ကောင်းလိုက်တာ။ သားကို ပြောလို့ကောင်းပါ့မလားဆိုပြီး စဉ်းစား တွေဝေနေခဲ့တာလေ။ ဘာပဲပြောပြော သားက မွေးစားသား မဟုတ်လား။ မိမိရဲ့မြေးအရင်းအချာနဲ့ ပတ်သက်နေတဲ့သတင်းကို ကြားရင် စိတ်ထဲ ခုသွားမှာပဲလို့ ထင်မိတာ။

အခုတော့...

သားက စိတ်သဘောထားပြည့်ဝစွာပင် မိမိအပေါ် နား လည်နေခဲ့သည်။

“မာမိ”

“ဟင်”

“ကောင်မလေးက ဘယ်မှာလဲဟင်”

“အဲဒါ စုံစမ်းနေတုန်းပဲ၊ အိမ်ထောင်ကျသွားပြီလို့လည်း ပြောသံကြားတယ်၊ မွေးစားခဲ့တဲ့ မိဘတွေကတော့ စဉ့်ကိုင်ဘက်

မှာ ပြန်ပြောင်းနေတယ်ဆိုပြီးတော့ ပြောတာပဲ”

“အိမ်ထောင်ကျတယ်ဆိုရင်တော့ ဒီရန်ကုန်မြို့မှာပဲ သူ နေမှာပေါ့ မာမိ၊ ဒါနဲ့ ကောင်မလေးရဲ့နာမည်က ဘယ်သူတဲ့လဲ”

“မြဘုန်းရှင်တဲ့”

“မြဘုန်းရှင်”

ဦးတင်ထွန်းတစ်ယောက် နာမည်လေးကို သံယောင် ဆိုက်ကာ ရေရွတ်လိုက်မိသည်။

ကြားဖူးသလိုလိုပဲ။

ဘယ်မှာကြားဖူးပါလိမ့်။

ဒီနာမည်ကို သူ့သိနေတာတော့ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။

“ဟုတ်တယ် သား၊ မြဘုန်းရှင်တဲ့၊ မာမိသမီး သဲစုရှင် ခွေးတာလေ”

“နေဦး မာမိ၊ အဲဒီနာမည်ကို သားသိနေသလိုပဲ၊ ရင်းနှီး နေတယ်”

“ဟင်...ဟုတ်လား သား၊ ဘယ်မှာကြားဖူးတာလဲဟင်၊ သား ဘယ်မှာကြားဖူးနေတာလဲ၊ စဉ်းစားပါဦး သားရယ်၊ သေချာ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး”

ဒေါ်သက်နှင်းရှင်တစ်ယောက် အိပ်ရာထဲ လဲလျောင်းနေ

ရာမှ ကပျာကယာထထိုင်ကာ အလောတကြီး မေးလိုက်မိသည်။

မျှော်လင့်ချက်လေ။

ဒါဟာ...

မျှော်လင့်ချက်လမ်းစလေးပဲ မဟုတ်ပါလား။

“မာမီ”

“ပြော...သား”

“ကောင်မလေးကို မွေးစားတဲ့ မိဘနာမည်တွေက ဘယ်သူတွေလဲ”

“ဦးဗေဒါမောင်နဲ့ ဒေါ်ဖန်းဝတ်ရည်တဲ့ သား”

“ဟာ...ဟုတ်ပြီ၊ အဲဒီနာမည်ကို သားမှတ်မိပြီ၊ သား သူငယ်ချင်းရဲ့ အရင်းနှီးဆုံးမိတ်ဆွေတွေပဲ မာမီ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ အဲဒီ ဦးဗေဒါမောင်ဆိုတဲ့ လူက သူများလက်အောက် ငယ်သားဘဝကနေ ဆိုင်တွေဘာတွေ ထောင်နိုင်ပြီး အလုပ်တွေ အဆင်ပြေသွားတာတဲ့၊ တကယ့်ကို ကြီးစားတဲ့လူတဲ့လေ၊ ဒါပေမဲ့ လောဘတက်ပြီး လောင်းကစားတွေလုပ်လို့ ခြံနဲ့တိုက်ရော၊ လုပ်ငန်းကိုပါ ထိုးအပ်ရတဲ့အထိ အခြေအနေတွေ ဆိုးသွားရတာ တဲ့။ အဲဒီသူငယ်ချင်းက ဦးဗေဒါမောင်ရဲ့အဖြစ်ကို သင်ခန်းစာ ရပြီး အမြဲပြောပြနေတာ၊ ဒါကြောင့် အဲဒီနာမည်ကို ကျွန်တော်

ချင်းနှီးနေတာပေါ့”

“အမလေး...အခုမှပဲ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ သတင်းစကား ကြားရတော့တယ်ကွယ်”

“မာမီ...သိပ်စိတ်မပူပါနဲ့၊ ဦးဗေဒါမောင်ရဲ့သမီးသာ အနှံ့တကယ်ပဲ မာမီမြေးဆိုရင် သားစုံစမ်းပေးလို့ရပါတယ်၊ အာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သားသူငယ်ချင်း ဦးအောင်ကြည်ရဲ့သမီး သလင်းကြည်နဲ့ အဲဒီ မြဘုန်းရှင်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက ငယ်သူငယ် ချင်းတွေတဲ့လေ၊ ဘာပဲပြောပြော သူငယ်ချင်း အချင်းချင်းတော့ တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက်က သိနေမှာပဲ၊ အဲဒီကလေး လေးကိုခေါ်ပြီး မေးလိုက်ရင် မြဖုန်းရှင် ဘယ်မှာနေတယ်ဆိုတာ မာမီ သိရပြီပဲ”

“သား...သားရယ်...မေးပေးစမ်းပါကွယ်၊ မာမီမြေး လေး ဘယ်လိုအခြေအနေမျိုး ရောက်နေသလဲဆိုတာ သား မေး ပေးစမ်းပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မာမီ၊ စိတ်အေးအေးသာ ထားပါ၊ အဓိက မာမီကျန်းမာရေးလေ၊ အကြောဆေးပုလင်းချိတ်ရတာ တစ်ပတ် တည်းမှာ နှစ်ကြိမ်တောင်ရှိနေပြီ၊ ဂရုလည်းစိုက်ပါဦး မာမီရယ်၊ မာမီအတွက် သား အရမ်းစိတ်ပူတယ်”

“အေးပါကွယ်...အေးပါ၊ မာမီ ဂရုစိုက်ပါ့မယ်၊ သားသာ အမြန်ဆုံးဖုန်းဆက်ပြီး မာမီမြေးမလေးအကြောင်းကို မေးပေးပါနော်၊ မာမီ သိချင်လှပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မာမီရယ်၊ သား အခုပဲ ဖုန်းဆက်မေးပေး ပါ့မယ်”

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ သားရယ်၊ စိတ်သဘောထား ပြည့်ဝလိုက်တာ၊ သားကို မာမီ မမွေးထုတ်ခဲ့ရပေမယ့် မာမီ မွေးထားသလိုပဲ စိတ်ထဲ မှတ်ယူခဲ့တာပါ၊ မာမီမွေးထားတဲ့ သားသမီးတွေထက် လိမ္မာရေးခြားရှိတဲ့သားပါကွယ်”

မာမီရယ်...

မလိုပါဘူးဗျာ။

သားကို ကျေးဇူးတင်ဖို့မလိုပါဘူး။

ဘာပဲပြောပြော...

သား ဒီကနေ့လို အနေအထားမျိုးနဲ့ ရပ်တည်နေနိုင်တာ မာမီကြောင့်ပါ။ မာမီယုံကြည်မှု၊ အားကိုးမှုတွေကြောင့် လူ့လောက အလယ်မှာ နေရာတစ်နေရာ ရပ်တည်လာနိုင်ခဲ့တာပါ မာမီ။

အခု...

မာမီရဲ့ နောက်ဆုံးမျိုးဆက်လေးကို ရှာတွေ့ပြီလေ။

သားက...

ဘာကြောင့် မလိုမုန်းထားရမှာလဲ။

မဆီမဆိုင်။

သူစိမ်းတွေဖြစ်တဲ့ သားတို့က မာမီရဲ့ စည်းစိမ်ချမ်းသာ မှုတွေ ခံစားခံစားနေပြီး မာမီရဲ့သွေး၊ မာမီရဲ့မျိုးဆက်ကလေးကို တော့ ပစ်ပယ်ထားရမယ်ဆိုတာ အဓိပ္ပာယ်မှမရှိတာဘဲဗျာ။

စိတ်ချပါမာမီ။

မာမီ ပိုင်ဆိုင်စေရပါမယ်။

မာမီမြေးမလေးကို သား ရအောင်ရှာပေးပါ့မယ် မာမီ ရယ်။

အဲဒီအတွက်နဲ့...

စိတ်သောကတွေ ထပ်ပြီး အဖိစီးမခံပါနဲ့တော့ဗျာ။

“သား”

“ဗျာ”

“မာမီကို အထင်မလွဲပါနဲ့နော်”

“ဟာဗျာ...မာမီကလည်း ဘာတွေအတွေးလွန်နေတာ လဲ၊ သားရဲ့စိတ်ဓာတ်ကိုလည်း မာမီသိရဲ့သားနဲ့ဗျာ”

“ဟုတ်ပါတယ် သားရယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း မာမီက

ပိုပြီး စိတ်မလုံမလဲဖြစ်ရတာပေါ့၊ ဘာပဲပြောပြော သား စိတ်ထဲမှာ အထင်အမြင်လွဲမှားမှာကိုတော့ မာမီ မခံစားနိုင်တာအမှန်ပဲ သားရယ်”

“မမှားပါဘူး မာမီ၊ မိသားစုတွေပဲဟာ၊ ဘာပဲပြောပြော စုစုစည်းစည်း ဖြစ်ရမှာပေါ့ဗျာ၊ ကဲ..မာမီ အိပ်ရေးဝအောင် အိပ်လိုက်တော့နော်၊ သား မနက်ဖြန်ကျရင် ကိုအောင်ကြည်ထံ ဖုန်းဆက်ပြီးမေးလိုက်မယ်၊ သိတာနဲ့ ချက်ချင်းလိုက်သွားမယ်၊ ဧည့်စိတ်သာ အေးအေးထားတော့”

“အေးကွယ်...အေး...အေး”

ဒေါ်သက်နှင်းရှင်..

အခုမှပဲ အားအင်တွေ ပြန်ပြီးပြည့်ဝသလိုရှိကာ ထရသည်။ စောစောက မှိုင်တွေနေတဲ့ မျက်နှာလေးက ပြန်ထည်လန်းဆန်းလို့။

မြဘုန်းရှင်ဆိုတဲ့ မြေးမလေး အခြေအနေကို သိချင်တာတွေနဲ့ မစားနိုင် မအိပ်နိုင် ဖြစ်နေခဲ့တာမဟုတ်လား။

အခုတော့...

ဒေါ်သက်နှင်းရှင် သိချင်တာသိရပြီ။

သားရဲ့ကျေးဇူးကြောင့်ပါ။

သားသာမပြောရင် ဒီလို ဆက်စပ်ပြီး ဘယ်လိုလုပ်ရှာတွေ့ပါ့လဲ။ မြေးမလေးအကြောင်းက ဘဲဥ အစရှာမရဆိုသလို ပျောက်နေတာမဟုတ်လား။

သိရပါပြီ။

မနက်ဖြန်လောက်ဆို သိချင်တာ သိခွင့်ရတော့မည်။

မြဘုန်းရှင်...

မြေးလေး...

မြေးလေးရယ်။

ဘွားနှင်း တွေ့ချင်လိုက်တာကွယ်။



အသုံး (၁၇)

“ရော ... မြဘုန်း...”

ဘုတ်ခနဲ သူမရှေ့ကျလာတာက ငွေတစ်ထောင်တန်ပိုဇာန် ဆံအုပ် ...။

“ဒါက ... ဘာလဲ လရောင်ဆတ်”

“မင်းသုံးဖို့လေ... ကိုယ်ရှာလာတာ”

ဟင် ...။

မြဘုန်းရှင် သုံးဖို့သူရှာလာတာတဲ့။ ငွေက တစ်သိန်း တိတိ...။ တစ်နေ့လုံးလုံး သူပျောက်သွားတာနဲ့ ဒီလောက်ငွေဇာန် လျင်လျင်မြန်မြန်ကြီး ရှာဖွေလာပေးတာဆိုတော့ မြဘုန်းရှင်ပင် မထူချင်...။

ဘယ်ကနေ ချေးငှားလာတာပါလိမ့်။

လရောင်ဆတ်လို သူဌေးသားတစ်ယောက်အတွက် ဒီ လောက်ငွေလေးရနိုင်ဖို့က သိပ်ကိုလွယ်ကူတာလေ။ ဒေါ်ဝေဟင် ဆတ်ရဲ့သားဆိုတဲ့ အရှိန်နဲ့ ငွေယူလာရင်ရတာပဲ။

မလိုချင်ပါဘူး။

ဒေါ်ဝေဟင်ဆတ်နဲ့ ပတ်သက်ဆက်သွယ်နေတဲ့ငွေကြေးတွေ မြဘုန်း မသုံးချင်ဘူး။ မြဘုန်းရှင် သူ့ပိုက်ဆံကို လုံးဝမယူမိပေ။

“မြဘုန်း...”

“ကျွန်မ မလိုချင်ဘူး...လရောင်ဆတ်၊ ရှင်ပဲသုံး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မြဘုန်း၊ မင်းလက်ထဲမှာ ပိုက်ဆံတစ်ပြား မှ သုံးစရာမရှိဘူးမို့လား၊ ဒါကြောင့် ကိုယ်သွားရှာလာတာ၊ ပြီးတော့ မင်းကိုပြောထားရဦးမယ် နောက်နေ့ကစပြီး ကိုယ်တို့ ဒီအိမ်လေးထဲမှာပဲ ကိုယ့်ထမင်းကိုယ်ချက်စားတော့မှာနော် မေမေတိုက်မှာ သွားမစားတော့ဘူး၊ ဒါကြောင့် မနက်ဖြန် မင်းနဲ့ကိုယ် ဈေးသွားပြီး လိုအပ်တဲ့ ပစ္စည်းတွေသွားဝယ်ကြမယ် မြဘုန်း၊ အိုးခွဲစားကြမယ်”

“ဟင်”

လရောင်ဆတ်စကားက ထူးဆန်းလှချည်လား။

သူ့အမေရဲ့ တိုက်မှာထမင်းမစားဘဲ သူမတို့ကို ပေးနေ
ထားတဲ့ ခြံထဲက သစ်အိမ်လေးမှာပဲ ချက်ပြုတ်စားတော့မယ်တဲ့
လေ။

ဘာကြောင့် သူ့အခုလို စီစဉ်ရတာပါလိမ့်...။

“မြဘုန်း ပိုက်ဆံတွေ သိမ်းလိုက်လေ၊ မင်းစိတ်သန့်သန့်
နဲ့သုံးပါ။ ဒီငွေတွေက မေမေနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ငွေလည်းမဟုတ်ဘူး။
သူများဆီက မျက်နှာငယ်ခံပြီး ချေးငှားလာတဲ့ပိုက်ဆံလည်း မဟုတ်
ဘူး။ ကိုယ့်သူငယ်ချင်း လင်မယား တိုက်ခန်းဝယ်တာ လိုက်ဖက်
လို့ အကျိုးဆောင်ခ ရလာတာ၊ သိန်းတစ်ရာနဲ့ ဆိုတော့ ပွဲစားခအနေ
နဲ့ နှစ်သိန်းရတယ်လေ၊ ကိုယ်က အဝယ်ဘက်ကဆိုတော့
တစ်ဝက်ရခဲ့တာ၊ မင်း စိတ်ချလက်ချသာသုံး မြဘုန်း၊ အရေးကြီး
တာက ကိုယ်နောက်နေ့ကစပြီး အလုပ်တစ်ခုခုရှာမှ ဖြစ်တော့မယ်
တာပဲ၊ မင်းနဲ့ကိုယ်သာ မေမေဆီမှာ ထမင်းမစားရင် ဝိုင်းလုပ်ပိုင်
ဆိုတဲ့ စကားက ပျက်ပြယ်သွားမှာပဲ ဒါကြောင့် ကိုယ်ငွေရအောင်
ရှာတော့မယ်၊ ကိုယ့်ခွန်ကိုယ့်အားနဲ့ပဲ ရုန်းကန်တော့မယ်၊
ဟောဟောသီသီတော့ မင်းအရင်နေခဲ့ရတဲ့ ပုံစံမျိုးတော့ ဖြစ်ချင်
ဖြစ်မှာပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမယ့် ထမင်း နှစ်နပ်တော့ ပုံမှန်စားစေရအောင်
မြဘုန်း”

အို...။

ဒါကြောင့်ကိုး။ သူတစ်နေ့လုံး ပျောက်သွားပြီ ညမိုးချုပ်မှ
ပြန်လာတာ သူမအတွက် ပိုက်ဆံသွားရှာခဲ့တာကို။ အန်တီဝေဟင်
ဆတ်က အိမ်မှာ ကျွေးထားတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းပြချက်နဲ့ မြဘုန်းကို
အိမ်အလုပ်တွေ ဖိခိုင်းနေတာလေ။

ဒါကို လရောင်ဆတ်မကြည့်ရက်လို့ သူ့အမေနဲ့ ပတ်သက်
တဲ့ အလုပ်က ငွေကြေးမဟုတ်ဘဲ တခြားကနေရအောင် ရှာဖွေခဲ့ခြင်း
ဖြစ်သည်။

ဒီလိုကျပြန်တော့လည်း လရောင်ဆတ်က မြဘုန်းရှင်
အတွက် စဉ်းစားပေးသားပဲ။ သူမထင်ထားသလို ဒေါ်ဝေဟင်ဆတ်
တစ်ကြိတ်တည်း တစ်ညဏ်တည်းအပြီးတကြီးနဲ့ လက်စားချေ
ရယူခဲ့တာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ဒေါ်ဝေဟင်ဆတ် သူမအပေါ် အခုလို
ဆက်ဆံနေခြင်းဟာ ဘာကြောင်းလဲဆိုတာ လရောင်ဆတ် မသိဘူး
ဆိုတဲ့စကားက အခုတော့ ယုံရမလိုလိုပါ။

“မြဘုန်း”

မြဘုန်း သူ့မျက်နှာချောချောဆီ ငေးမောမှင်သက်စွာကြည့်
နေရာမှ ခေါ်သံကြောင့် အသိပြန်ဝင်သွားရ၏။

“ပြော”

“မင်း ...နောက်တစ်ပတ်ကျရင် ကျောင်းပြန်တက်ထား
ဘာပဲပြောပြော မင်းကိုတော့ ဘွဲ့ရတဲ့အထိ ကိုယ်ထားချင်တယ်”

“ဟင့်အင်း ..ကျွန်မ မတက်ဘူး”

“မရဘူး ... မြဘုန်း၊ တက္ကသိုလ်က အများဆုံးသုံးနှစ်
လောက်ပဲ တက်ရမှာ၊ မင်းပြန်တက်ရမယ် မြဘုန်း”

သုံးနှစ်ဆိုတဲ့အင်အားက နည်းသလား။

စားစရိတ်ရော၊ ကျောင်းစရိတ်ရော သူဘယ်လိုရှာမလဲ

ပြီးတော့ အခု သူလုပ်နေတာတွေအားလုံးက သူ့အမေရဲ့ ဆန္ဒတွေ
နဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်ကြီးပဲလေ၊ ထမင်းအိုး ခွဲစားမယ်ဆိုတဲ့ သဘော
ကြားလျှင်တောင် ဒေါ်ဝေဟင်ဆတ် ဘယ်လိုဖြစ်ဦးမလဲမသိ။

မြဘုန်းရှင်ကို တက္ကသိုလ်ပါ ဆက်တက်ခိုင်းပြီးဘွဲ့ယူ
ဦးမည်ဆိုပါက ဒေါ်ဝေဟင်ဆတ်သာ ကြားပါက ဂစ် ဂစ်နဲ့ထား
တက်သွားမလား မသိဘူး။

လရောင်ဆတ်။

ရှင် ကျွန်မကို အယုံသွင်းနေတာလား။

ဒါမှမဟုတ် ...။

တကယ့်စိတ်ရင်း အမှန်နဲ့ပဲ ကျွန်မအတွက် ကြည့်ပေးနေ
တာလား။ သူ့ပုံစံကိုကြည့်ရတာတော့ ဟန်ဆောင်နေခြင်းမျိုးတော့
မဟုတ်ပါ။

“ပြောတာကြားလား မြဘုန်း”

သူမ ခေါင်း မညိတ်မိ။

“ဒီနေ့ သလင်းတို့ လာသွားတယ်”

“ဟင်”

လရောင်ဆတ် မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွား၏။ သူငယ်
နှင်းမလေးတွေ မြဘုန်းရှင်ရဲ့ အခြေအနေကို သိသွားလောက်ပြီ
ဆိုသည့်အတွေးနဲ့ အရှက်ကြီးရှက်သွားပုံပါပဲ။ ဘာပဲပြောပြော
သာကျားသားဖြစ်သည့် သူ့ကိုပဲ အထင်သေးရှုံ့ချကြမှာမဟုတ်
ဘူး။ သူနဲ့ယူတော့မှ မြဘုန်းအခုလို အနေအထားမျိုးနဲ့ နေရတာလေ။

ဒါကို သူလည်း စဉ်းစားမိတယ်ထင်ပါရဲ့ မျတ်ကျောလေး
နှင်းပြီး ငိုငင်တွေနေသည်။

“မေမေနဲ့ တွေ့သွားသေးလား မြဘုန်း”

“ဒေါ်ဝေဟင်ဆတ် ကိုယ်တိုင် လမ်းညွှန်ပေးလိုက်တာ
လေ၊ လရောင်ဆတ်၊ သလင်းကတော့ တော်တော်လေး အခံရ

ခက်သွားသလိုပဲ၊ အစကည်းက စိတ်ဆတ်တဲ့သူဆိုတော့ လေဖန် တာပေါ့လေ”

လရောင်ဆတ် ငြိမ်နေသည်။

အခြေအနေ ဘယ်လောက်ထိ ဆိုးသွားသလဲဆိုတာ ထင် မေးစရာမှ မလိုတော့တာပဲလေ။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း သိတာပဲဟာ။ ဒါကြောင့်လည်း လရောင်ဆတ်ပိုလိုတောင် မျက်နှာပူတာပေါ့။

“လရောင်ဆတ်”

“ပြော ...မြဘုန်း”

“ရှင်မသိဘူးဆိုတာ တကယ်ပဲလားဟင်”

“ဘာကိုလဲ မြဘုန်း”

“ရှင်အမေ အခုလို ကျွန်မအပေါ် အပြိုးတကြီးနဲ့ ဆက်မိနေတာတွေက ဘာကြောင့်လဲဆိုတာကိုပေါ့”

“ကိုယ်မသိဘူး... မြဘုန်း”

“ရှင် ...ညတာ”

“မြဘုန်း”

“ရှင် ..သိကိုသိနေတယ် လရောင်ဆတ်”

လရောင်ဆတ်ခေါင်းလေးကို တွင်တွင်ခါယမ်းသည်။ သူမ မျက်နှာလေးကိုလည်း သနားဂရုဏာသက်စွာ စိုက်ကြည့်၏။ မြဘုန်း မခံယူချင်။ လူတစ်ယောက်ကို ပြေးပေါက်မရှိအောင် ချောင်ပိတ်ရိုက် ပြီးတော့မှ ဒဏ်ရာကို ဆေးလူးပေးရင်ကောင်းမလားဆိုပြီး စဉ်းစားပေးနေတာ မြဘုန်းက ကျေးဇူးတင်ရမှာလား။

သွားစမ်းပါ... လရောင်ဆတ်ရယ်။

ရှင်အကြံအစည်တွေကို ခါထုတ်ပစ်လိုက်စမ်းပါ။ အဲဒါတွေက လုံးဝဘောင်မဝင်ဘူးသိလား။ ကျွန်မတို့ မိသားစုဘဝ အခြေအနေတွေ ယိုင်နဲ့အောင်လုပ်ပြီး ငွေကြေးတွေနဲ့ ကျွန်မကို ချွေးမအဖြစ် သိမ်းပိုက်နိုင်အောင် ကြိုးစားတဲ့ ရှင်အမေရဲ့ အကြံအစည်ကို သိပ် မုန်းတယ် သိလား လရောင်ဆတ်။

“ရှင် တမင်ပြောနေတာ မဟုတ်လား လရောင်ဆတ်”

“မြဘုန်း”

“ဘာလဲ”

“ကိုယ့်ကို တခြားဘာတွေမှ ဆက်မမေးပါနဲ့လား မြဘုန်း၊ လက်ရှိမှာ ကိုယ်အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် နေပေးနေတာပဲလေ”

“အဲဒါ ကျွန်မ စိတ်မဝင်စားဘူး၊ ကျွန်မသိချင်တာက တစ်ခုတည်းပဲ လရောင်ဆတ်၊ ဒေါ်ဝေဟင်ဆတ်က ကျွန်မကို ဘာ ဖြစ်လို့ ရန်သူတစ်ယောက်လို စိမ်းစိမ်းကားကား ဆက်ဆံနေတာလဲ ဆိုတဲ့အဖြေပဲ”

“ကိုယ်မှ မသိတာ မြဘုန်း၊ ကိုယ်တောင်အရမ်း အံ့ဩနေ တာလေ၊ မေမေ ဘာကြောင့် ဒီလောက်တောင် ပြောင်းလဲသွားရ တာလဲဆိုပြီးတော့ပေါ့”

“မယ့်ဘူး...ရှင်ကို မယ့်ဘူး၊ ရှင် သိကို သိနေတယ်၊ ရှင်မညာပါနဲ့ လရောင်ဆတ်၊ ဒါကြောင့် ရှင်အမေက လက်ထပ်ရ မယ်ဆိုတာကို ဘာမှ တွေဝေစဉ်းစားမနေပဲ ကျွန်မကို လက်ထပ်ခဲ့ တာပေါ့”

“ပြဿနာပဲကွာ”

သူက ခပ်ညည်းညည်းလေးဆိုတာ ထိုင်နေရာကနေ ဆတ်ခနဲ ထရပ်သည်။

“ဒါက ဘယ်သွားဦးမလို့လဲ၊ ရှင် ရှောင်ထွက်သွားမလို့ လား လရောင်ဆတ်”

“ရေသွားချိုးမလို့ကွ၊ တစ်နေ့လုံး လျှောက်သွားထားတာ ရေတောင်မချိုးရသေးဘူး၊ ရေချိုးမလို့”

စိတ်မရှည်တော့သလိုလေသံနဲ့ ပြောတော့ မြဘုန်းရှင် အသံလေး ပြန်တိတ်နေလိုက်၏။

အိပ်ခန်းလေးထဲဝင်သွားပြီး ရေချိုးဖို့ပြင်ဆင်ကာ မျက်နှာ သုတ်ပဝါလေး ပခုံးပေါ်တင်ပြီး အိမ်လေးပေါ်ကနေ ပြန်ဆင်းသွား သည်။ ခြံထဲက အုတ်ကန်ထဲမှရေကို တဗွမ်းဗွမ်းလောင်းချိုးနေတော့ ၏။

မြဘုန်းရှင် သူမရှေ့တွင်ချထားပေးခဲ့သော ပိုက်ဆံအုပ်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

ထမင်းအိုးခွဲစားဖို့ ရှာလာတာတဲ့။

ဝိုင်းလုပ်ဝိုင်းစားဆိုပြီး မြဘုန်းရှင်ကို ဖိခိုင်းနေမှာစိုးလို့တဲ့ လေ။ ဒီလိုစိတ်ကူးမျိုးလေး သူ့ဆီမှာရှိနေတယ်ဆိုတာတော့ အံ့ဩ ရောပါပဲ။

သူ့ဘာမှမသိဘူးဆိုတာ တကယ်ပဲလား။

သူမကိုချစ်လို့သာ လက်ထပ်ခဲ့တာပါ။ ကျန်တာ ဘာမှ သိခဲ့ဘူးဆိုတာ အမှန်ပဲလားကွယ်။

ဟူး...စိတ်မောစရာကောင်းလိုက်တာ။

ဖေဖေနဲ့မေမေရယ် မြဘုန်းကိုမှ တစ်ယောက်တည်းထား ပြီး ဘာကြောင့်ရှောင်ထွက်သွားရတာလဲရှင်။ ဖေဖေကတော့ ထင်မှာ

ပဲနော်။ ဒေါ်ဝေဟင်ဆတ်လို ယောက္ခမတစ်ယောက် ရွေးချယ်ခြင်း ခံရတဲ့ မြဘုန်းရှင် အရမ်းကိုက်ကောင်းပြီလို့ ထင်နေမှာပဲ။ စိတ်ချ လက်ချနဲ့ ထားခဲ့တာမို့လား။ အထင်တွေကြီးပြီး ထားခဲ့တာမဟုတ် လား။

ဖေဖေရှေ့မှာ သရုပ်ဆောင်ကောင်းခဲ့တာကို။

ကျေးဇူးတွေတင်ပြီး ရှိနေအောင် ဟန်ဆောင်ကောင်းပြန် တာကို။ ဒီတော့လည်း ရိုးသားတဲ့ ဖေဖေက ယုံကြည်ပေးမပေါ့လေ။ မြဘုန်းရှင်ရဲ့ဘဝလေး အေးချမ်းသာယာပျော်ရွှင်နေမှာပဲလို့ ဖေဖေ နဲ့မေမေတို့ ထင်နေကြမှာပေါ့။

အကြောင်းအရင်းမှန်ကိုသာ သိကြည့်စမ်း ဖေဖေ အရမ်းတော် ပဲ ခံစားရမှာ။ ဒါကြောင့် မြဘုန်းရှင်နဲ့ပတ်သက်တာကို အကောင်း ချည်းပဲ ညာပြောပေးပါသလင်းရယ်ဆိုပြီး နှုတ်ပိတ်လိုက်ရတာတွေ။

မဟုတ်ရင် ဖေဖေ နောင်တတွေအကြီးအကျယ်ရပြီး စိတ် ကြေကွဲနာကျင်နေရမှာ။ သူ့ကြောင့် သမီးလေးရဲ့ အနာဂတ်လေး မလှမပ ဖြစ်ရပြီဆိုပြီး အချိန်တိုင်း ခံစားနေရမှာ။ ဒါကြောင့် သလင်းကို တောင်းတောင်းပန်ပန်နှင့်ပဲ လိမ်ညာခိုင်းခဲ့ရသည်။

“မြဘုန်း”

ပိုက်ဆံလေးကို သူမအဝတ်ဘီဒိုအံဆွဲလေးထဲ ထည့်သိမ်း နေတုန်း သူ့ခေါ်သံညက်ညက်ကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲ နေအောင်ပင် တုန်တက်သွားရသည်။

“ဘာလဲ...ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“ကိုယ် အရမ်းပင်ပန်းလို့အိပ်ချင်နေပြီ”

“ဘာရှင်”

သူ့စကားကြောင့် မြဘုန်းရှင် မျက်လုံးပြူးကြီးနှင့် ထအော် ပစ်လိုက်သည်။

“ဟေ့...ဘာဖြစ်လို့ အသံကျယ်ကြီးနဲ့အော်ရတာလဲ”

“ရှင်က မဟုတ်မဟုတ်စကားတွေ လာပြောနေတာကို ရှင်နော် ယောက်ျားသားဆိုပြီး အနိုင်ကျင့်ဖို့ မကြိုးစားနဲ့၊ ရှင်ကို အရမ်းမုန်းတယ်သိလား”

“အေးပါကွာ...မုန်းပါ။ ကြိုက်သလောက်သာမုန်း၊

ဒါပေမယ့် အိပ်ရာလေးတော့ခင်းပေးပါကွာ၊ အရှေ့ခန်းမှာပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့၊ ကိုယ် အရမ်းခြေထောက်တွေညောင်းနေလို့ အနားယူချင် လို့ပါ”

အဲ သူ့ကို မြဘုန်းက တစ်မျိုးအထင်လွဲနေတာကို။

သူက အိမ်ရှေ့ဘုရားစင်လေးရှေ့က နေရာလွတ်လေးမှာ သူ့အိပ်ဖို့ အတွက် ခင်းကျင်းခိုင်းနေတာလေ။

“ခဏစောင့်ဦး...ခင်းပေးမယ်”

“ဒီမိန်းမကတော့ကွာ ဘာတွေလျှောက်စဉ်းစားနေလဲ မသိပါဘူး၊ ဟောက်ထည့်လိုက်တာများ လိပ်ပြာတောင်လွင့်မတတ် ပဲ”

“ဘာ...ရှင်ဘာပြောတယ်၊ ဘာမိန်းမလဲ”

“ဟေ့...မင်းကမိန်းမမဟုတ်လို့ ယောက်ျားလား”

“ရှင်နော်”

သူမမျက်စောင်းက သူ့ဆီ ခိုင်းခနဲရောက်သွားတော့ သူက အပြုံးလေးတွေနှင့်ပင် ကြည်ကြည်သာသာခံယူရှာပါသည်။

အဲဒါကိုပဲ မြဘုန်းရှင်က အမြင်တွေထပ်ပြီး ကပ်သွားတာ လေ။



အခန်း (၁၈)

“ဘာတဲ့လဲဟင် သား၊ မြဘုန်းရှင်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ သတင်း ရခဲ့ပြီလား”

“မရခဲ့ဘူး မာမိ၊ ကိုအောင်ကြည်တို့မိသားစုတွေ နယ်ကို သွားကြတယ်တဲ့၊ သူ့ယောက္ခမ အသည်းအသန်ဖြစ်လို့ လိုက်သွား ကြတယ်ဆိုလားပဲ၊ သူ့ဖုန်းကိုဆက်တော့လည်း ဆက်သွယ်မှုစရိယာ ပြင်ပ ရောက်နေတယ်ချည်းပဲမာမိ”

“ဒုက္ခပါပဲကွယ်၊ အရေးထဲမှအရာပေါ်ရတယ်လို့”

ဒေါ်သက်နှင်းရှင်တစ်ယောက် စိတ်ဓာတ်တွေ အကြီး အကျယ်ကျကာ လူက ချက်ချင်းပင် ပြန်ယိုင်ခွဲသွားရသည်။

“စိတ်မပူပါနဲ့မာမိရယ်...ဒီမှာလည်း အလုပ်တွေဖြစ်ထား ခဲ့ရတဲ့ဟာ နောက်ကြောင်းမအေးနိုင်ပါဘူး၊ ပြန်လာကြမှာပါ။

ခက်တာက သူရောက်နေတဲ့နေရာက ဖုန်းလိုင်းမမီဘူးထင်တယ်။ ဆက်လို့ကိုမရဘူးဖြစ်နေတာ”

“အေးလေကွယ်...ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ၊ သူတို့မိသားစု ပြန်လာတဲ့နေ့ကအထိ စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ပဲ စောင့်ရုံရှိတော့တာပေါ့။ လမ်းစက ဒီတစ်ခုတည်းရှိတာမဟုတ်လား”

“စိတ်မကောင်းပါဘူး မာမီရယ်၊ သားတာဝန်မကျေခဲ့ဘူး ဗျာ”

“မဟုတ်တာပဲသားရယ်၊ အခုလောက် ကြီးစားပမ်းစား ရှာပေးတာပဲ ကျေးဇူးတင်နေပါပြီ၊ ဘာပဲပြောပြော မာမီရဲ့မျိုးဆက် သွေး၊ တစ်ဦးတည်းသောမြေးမလေးရှိနေတယ်ဆိုတဲ့ အသိစိတ်ရှိ နေရတာလေးနဲ့တင် မာမီ စောင့်ရကျိုးနပ်နေပါပြီ၊ မာမီကိုနားလည် ပေးတဲ့အတွက်လည်း သားကိုရော သမီးခွာညှိပွင့်ကိုရော မာမီက ကျေးဇူးအရမ်းတင်နေပါပြီသားရယ်”

“မာမီကလည်း မဟုတ်တာ၊ ခွာညှိတို့က မာမီရဲ့အရိပ် မှာ မှီခိုနေကြတဲ့သူတွေပါ။ မာမီသာ အခွင့်အရေးမပေးရင် ခွာညှိတို့ ဒီလိုဘဝ မျိုး ရောက်ပါ့မလားမာမီ၊ ပြီးတော့ မြဘုန်းရှင်ဆိုတာ မာမီရဲ့မြေးအရင်းအချာလေ၊ သမီးတို့ တူမလေးပါပဲမာမီရယ်၊ သမီး တို့က နွေးနွေးထွေးထွေး လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့နဲ့ ကြိုဆိုပေးရမှာပေါ့ရှင်”

“အေးပါကွယ်...အေးပါ”

ဌေးမဖြစ်သူ ခွာညှိပွင့်စကားကြောင့် ဒေါ်သက်နှင်းရှင် ပိရှ်ပင် အားတက်သွားရပါသည်။

မြေးမလေးလာလျှင် အားလုံးက အေးအေးချမ်းချမ်းနှင့် ကြိုဆိုကြမည်ဆိုတော့ ပြောစရာမလိုတော့ဘူးပေါ့။

မြေးမလေးရယ် ဘယ်လိုအနေအထားမျိုးနဲ့ ဘဝကို ရုန်းကန် လှုပ်ရှားနေရသလဲကွယ်။ ဘွားနှင်း သိချင်လိုက်တာ။ ဘွားနှင်း တွေ့ချင်မြင်ချင်လိုက်တာကွယ်။ မြေးလေးရှိနေတဲ့နေရာ တို့သာ သိလိုကတော့ ဘွားနှင်းကိုယ်တိုင်လိုက်လာပြီး မြေးအရင်း ပါလို့ ရပ်တည်ပေးမှာ။

ဒါမှ မြေးလေးအနှိမ်မခံရမှာလေ။

မြေးလေးမှာ ကျွန်ုပ်တို့တက်ချမ်းသာတဲ့ ဘွားအေတစ်ယောက် ရှိတယ်ဆိုတာ မှတ်ထားစမ်းပါ မြဘုန်းရှင်ရယ်။

ဒေါ်ဝေဟင်ဆတ်တစ်ယောက်မှာတော့ ခြံထဲမောင်းဝင်လာ တဲ့ အပြာရောင်လေးဘီးကားစုတ်လေးကိုကြည့်ပြီး မျက်လုံးတွေ ပြူးနေရပြီလေ။

ဘယ်ကကားပါလိမ့်။ မနက်က တိုက်ထဲကို မြဘုန်းရှင် ဗလာလို့ သွားခေါ်ခိုင်းတော့ အိမ်တံခါးသော့ခတ်ထားကြတယ်တဲ့။

နှစ်ယောက်စလုံး မရှိကြဘူးတဲ့လေ။ စောစောစီးစီး အိမ်မှာ မနုတ်စာပြင်ဆင်ဖို့ စိတ်မကူးဘဲ ဘယ်ကိုထွက်သွားကြသလဲဆိုပြီး စောင့်ကြည့်နေတာပါ။

အခုတော့ လေးဘီးကားတစ်စီး ခြံထဲမောင်းဝင်လာတာတွေ့ရသည်။ သေချာတာက လရောင်ဆတ်နဲ့ မြဘုန်းရှင်တို့ လင်မယား အပြင်ကနေ ပြန်လာတယ်ဆိုတာပဲ။

ဒေါ်ဝေဟင်ဆတ် ခါးနှစ်ဖက်ကို လက်နှင့်ထောက်ကာ ဟန်ပါပါရပ်ပြီး ကားဆီ စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေလိုက်သည်။

ကားလေးက ဆင်ဝင်အောက်ကနေ ကျော်ကာ ခြံဆေးဘက် မောင်းဝင်သွား၏။ ကားနောက်ခန်းမှာ လရောင်ဆတ်နဲ့ မြဘုန်းရှင်ပါသွားသည်။ ကားထဲမှာလည်း ပစ္စည်းပစ္စယတွေနှင့် ပြည့်နေ၏။

ကားကိုလိုက်ကြည့်ပြီး နားမလည်နိုင်သလို ရှိနေစဉ် ကားလေးက ပျဉ်ထောင်အိမ်လေးရှေ့တွင် ထိုးရပ်သွားသည်။

ဒေါ်ဝေဟင်ဆတ်။

ထိုနေရာလေးသို့ ချက်ချင်းဆိုသလို ရောက်သွားရ၏။

“ဒါ...ဒါတွေက ဘာတွေလဲ လရောင်ဆတ်”

“အိုးခွက်ပန်းကန်တွေလေ မေမေ၊ သားတို့ ဒီအိမ်မှာပဲ ချက်စားတော့မယ်၊ အိမ်ထောင်ကွဲဖြစ်သွားပြီဆိုတော့ မေမေဆီမှာ တပ်စားပြီး ဒုက္ခမပေးချင်တော့ဘူးမေမေ၊ ဒါကြောင့် လိုအပ်တဲ့ ပစ္စည်း သွားဝယ်လာတာ”

“နေစမ်းပါဦး၊ မင်းကို ဘယ်သူက အဲဒီလိုလုပ်ခိုင်းလို့လဲ လရောင်ဆတ်”

“သားတို့ရဲ့ အလိုက်သိတတ်မှုကို မေမေကတောင် ဝမ်းသာရဦးမယ့်ဟာကို ဘာဖြစ်လို့ အခုလိုကြီးမေးရတာလဲ မေမေ”

သားအိမ်နှစ်ယောက် စာရင်းရှင်းနေချိန်တွင် မြဘုန်းရှင်နဲ့ ထားသမားကြီးကတော့ ပစ္စည်းတွေသယ်ချကာ အိမ်လေးပေါ်တင်နေလိုက်ကြသည်။

“လရောင်ဆတ်”

“ဗျာ”

“မင်း မေမေကို ဘာဖြစ်လို့ အနှောင့်အယှက်ပေးနေရတာလဲ၊ ပြောစမ်း၊ မင်း ဘယ်ကနေ ပိုက်ဆံတွေချေးပြီး ဒီပစ္စည်းတွေ ဝယ်လာရတာလဲ လရောင်ဆတ်၊ မင်းမိန်းမ သွေးထိုးတာနဲ့ မင်းက လိုက်လုပ်နေတယ်ပေါ့လေ ဟုတ်လား”

“မြဘုန်းနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး မေမေရာ၊ သားက အိုးခွဲစား

သင့်တယ်ထင်ပြီး ငွေရှာခဲ့တာပါ။ မေမေလည်း တာဝန်လျော့တာပေါ့။ သား ဘယ်ကမှ မချေးငှားခဲ့ဘူး မေမေ၊ ကိုယ့်ခွန်ကိုယ်အားနဲ့ ရှာခဲ့တာပါ။ အဲဒီအတွက် မေမေ စိတ်ပူစရာမလိုပါဘူးဗျာ

ကြည့်စမ်း...

သူ့ခွန်အားနဲ့ ငွေရှာခဲ့တာတဲ့။

ဘယ်တုန်းက ဒီလိုလုပ်ဖူးလို့လဲ။

အခုကျမှ...။

မြဘုန်းရှင်ကို ခိုင်းစေနေလို့ ဒင်း ငွေသွားရှာတာ။ မိမိ

လုံးဝ ငွေမပေးတော့ဘူးလေ။ လက်ထပ်ပေးပြီးကတည်းက မင်္ဂလာတောင် ဆောင်ပေးခဲ့တာမှမဟုတ်တာ။ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ပြန်လာရင် မင်္ဂလာပွဲလုပ်ပေးမယ်ဆိုပြီး မြဘုန်းရှင်ကို ဒီအတိုင်း ခေါ်ထားခဲ့တာ။

လုပ်မပေးပါဘူး။

ဂုဏ်ဖော်ဖို့အတွက် ပေးစားထားတာ မဟုတ်ဘူး။ အခုတောင် အသိုင်းအဝိုင်းတွေကြားမှာ သတင်းက ပြန့်ချင်နေလို့ လရောင်ဆတ် မိန်းမနေရပြီဆိုတာ ဟုတ်သလားတဲ့။

ဟုတ်တယ်လို့ မိမိပြောခဲ့ပေမယ့် ချွေးမကို လုံးဝသဘောမတူဘူးဟုတော့ သတင်းလွှင့်ခဲ့သည်။ ပြောထားတဲ့အတိုင်းလည်း

အသိုင်းအဝိုင်းကြား ခေါ်မသွင်းခဲ့ပါ။ အခိုင်းအစေသာသာ ဆက်ဆံခဲ့သည်။

ခုတော့...

လရောင်ဆတ်က မြဘုန်းရှင်ဘက်ကနေ မားမားမတ်မတ် ရပ်ကာ မိမိနဲ့အတိုက်အခံ လုပ်နေ၏။

“မြဘုန်းရှင်”

“ရှင်...မေမေဆတ်”

“ဒီကိုလာပါဦး”

“ဟုတ်”

မြဘုန်းရှင် ကားဆရာကြီးကို ကျသင့်ငွေရှင်းပေးပြီးတော့ ဒေါဝေဟင်ဆတ်ဆီ လျှောက်သွားလိုက်သည်။

“ညည်းက တော်တော်လေး ဟုတ်နေတယ်ပေါ့လေ”

“ရှင်”

“ယောက်ျားကို အပိုင်ကပ်ပြီး အိုးခွဲစားဖို့ ညည်းလုပ် ခိုက်တာမဟုတ်လား”

“အို...မဟုတ်ပါဘူး မေမေဆတ်ရယ်၊ လရောင်ဆတ်

သူ့ဘာသာ စီစဉ်တာပါ”

“ညည်း အပိုမပြောစမ်းပါနဲ့အေ၊ ကျုပ်ရဲ့တိုက်မှာ

အိမ်မှုကိစ္စ ဝိုင်းမလုပ်ချင်တာနဲ့ အခုလိုကြံစည်တာ”

“မေမေ”

“မင်း ပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်း လရောင်ဆတ်၊ မေမေ စကားပြောနေတာ မင်း ဝင်မပါနဲ့”

“မေမေ အထင်လွဲနေတာကို သားက ရှင်းပြနေတာ မေမေ၊ မြဘုန်းရှင် ဘာမှမသိဘူး၊ သားစိတ်ကူးနဲ့ သားလုပ်ခဲ့တာ ပြီးတော့ မေမေပေးစားထားတာဆိုပေမယ့် မြဘုန်းရှင်ကို သားချစ်လို့လက်ထပ်ခဲ့တာ၊ သူ အခုလိုပုံစံမျိုးနဲ့နေရတာ သား မကြည့်ရက်ဘူး မေမေ၊ သားရင်ထဲက နှလုံးသားတွေက တဆစ်ဆစ်နဲ့ နာကျင်ခံစားနေရတယ်ဗျ၊ အစွမ်းအစမရှိတဲ့ ယောက်ျားကစ်ယောက်ကို ယူမိလို့ မြဘုန်းရှင်ရဲ့ဘဝလေး အရောင်မှူးမှိန်သွားရတာနဲ့ လုံးဝမဖြစ်စေချင်ဘူး မေမေ၊ ဒါပေမဲ့ မေမေဆီက သား ဘာလို့မှ မတောင်းဆိုဘူး၊ သားရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်စွမ်းနဲ့ပဲ ရှာဖွေမှာပေါ့၊ ဒါက မှန်ကန်တဲ့လုပ်ရပ်တစ်ခုပဲလေ၊ ပြီးတော့ မြဘုန်းရှင်နဲ့ တက္ကသိုလ်ပြန်တက်စေချင်သေးတယ်လေ”

“ဘာ...ဘာပြောတယ်”

“သူ့ကို အဝေးသင် မပြောင်းစေချင်ဘူး မေမေ၊ ကျောင်းမှာ မြဘုန်းရဲ့ သူငယ်ချင်းမလေးတွေက ရှိပြီးသားဆိုတော့

day ပဲ တက်စေချင်တယ်၊ ဒါကြောင့် သား အပြင်အလုပ်လုပ် တော့မယ်”

“အမလေး...အမလေး...မင်းက အလုပ်ထွက်လုပ်ပြီး မိန်းမကို ကျောင်းထားဦးမယ်ပေါ့လေ၊ မလုပ်ရဘူး၊ မေမေ လုံးဝ ခွင့်မပြုဘူး လရောင်ဆတ်၊ ရူးနေလား၊ ဒီလိုမိန်းကလေးအတွက် မင်းက ပင်ပင်ပန်းပန်း အလုပ်ထွက်လုပ်ဦးမယ်ဆိုတာ ရူးနေတာ လား လရောင်ဆတ်၊ မေမေရင်နာအောင် မင်း တမင်လုပ်ပြနေ တာလားဟဲ့ ပြောစမ်း”

လရောင်ဆတ် မဖြေပါ။

မေမေ ဒေါသထွက်မှာပဲလေ။

မိဘလက်ထက်မှာ လရောင်ဆတ် ဘယ်လိုလုပ်နေခဲ့သလဲ ဆိုတာ မေမေက အသိဆုံးပဲကို။

“လရောင်ဆတ်”

“ဗျာ”

“မင်း လုံးဝမလုပ်ရဘူး၊ မေမေ လက်မခံဘူး လရောင် ဆတ်”

“မေမေ”

“ဘာလဲ”

“သားက အိမ်ထောင်ကျသွားပြီနော်”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ၊ မင်းကို ပေးစားခဲ့တယ်ဆိုတာ မေမေ့အတွက် အသုံးလိုလို့ကွ”

“ဗျာ”

“ဟုတ်တယ် လရောင်ဆတ်၊ ဒါကြောင့် သူ့မွေးစား မိဘတွေကို ဖိအားပေးပြီး မေမေက ရအောင် ချွေးမတော်ခဲ့တာ”

“ရှင်...မေမေဆတ်၊ ဘာပြောလိုက်တာလဲဟင်၊ မွေးစား မိဘတွေ ဟုတ်လား၊ ဘယ်သူ့ကိုပြောနေတာလဲဟင်”

မြဘုန်းရှင် ရင်တွေ တလုပ်လုပ်တုန်နေရပြီ။ ဒေါ်ဝေဟင် ဆတ် ပြောလိုက်တဲ့စကားတွေက သူမအတွက် ချောက်ချားစရာ ပဲ မဟုတ်လား။

“ညည်းကိုပြောနေတာလေ မြဘုန်းရှင်၊ ဦးဗေဒါမောင် နဲ့ ဒေါ်ပန်းဝတ်ရည်ဆိုတာ ညည်းကိုမွေးစားခဲ့ကြတဲ့ မိဘတွေပဲ၊ ညည်းမိဘတွေက သက်သက်ပဲ မြဘုန်းရှင်၊ ဒါကိုသိလို့ ကျုပ်က ညည်းကို ချွေးမဖြစ်အောင် တမင် သားနဲ့ပေးစားခဲ့တာ၊ ဒါက သိပ်ကို တရားမျှတတဲ့ အလျော်အစားပဲ မြဘုန်းရှင်၊ ညည်း ပြန်ပေး ဆပ်ရမယ်၊ ကျုပ်ခံစားခဲ့ရသမျှ ကျုပ်ငိုကြွေးခဲ့ရသမျှ ညည်းဆီက ပြန်ရအောင်ယူရမှာပဲ မြဘုန်းရှင်၊ ဒါကြောင့် ညည်းကို ရအောင်

ချွေးမတော်ခဲ့တာအေ”

“မေမေ”

လရောင်ဆတ်ရဲ့တားဆီးသံက နောက်ကျသွားခဲ့ပြီ။

ဒေါ်ဝေဟင်ဆတ်ရဲ့ စကားကြောင့် မြဘုန်းရှင်ရဲ့ ခန္ဓာ

ကိုယ်လေး နောက်သို့ ယိုင်နဲ့သွားရ၏။

ဘုရား...ဘုရား။

ဒီအကြောင်းအရာတွေက တကယ်ပဲဖြစ်ခဲ့တာလား။

မွေးစားသမီးတဲ့။

မြဘုန်းရှင်က ဖေဖေတို့ရဲ့ မွေးစားသမီးတဲ့။

အံ့ဩစရာကောင်းလိုက်တာ။

ဒေါ်ဝေဟင်ဆတ် ပြောတဲ့စကားတွေ။

မြဘုန်းရှင်က ပြန်ပြီးပေးဆပ်ရမယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းအရာ

တွေ...။

ဘာတွေလဲ။

အဲဒါတွေက ဘာတွေလဲ။

မြဘုန်း သိချင်တယ်။

အရမ်းသိချင်တယ်။



တွေက တငွေငွေတက်လာ၏။ မျက်လုံးတွေက စိမ်းတောက်သွားသည်။

သေချာတာကတော့ မေမေဆတ်ရဲ့အတိတ်မှာ အင်မတန်မှ ခါးသီးစက်ဆုပ်ဖွယ်ရာကောင်းတဲ့ နေ့ရက်တွေရှိခဲ့သလိုပါပဲ။

အဲဒါ..

ဘာကြောင့်လဲ။

မြဘုန်းရှင်ရဲ့ မိဘတွေနဲ့ မေမေဆတ်တို့ ဘယ်လိုပတ်သက်ခဲ့ကြတာလဲ။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ရင်ထဲမှာ ဒီကနေ့ ဒီအချိန်ထိ မေ့ဖျောက်လို့မရအောင် အမုန်းတရားတွေက အစိုင်အခဲတည်နေတယ်ဆိုတာ သာမန်ခံစားချက်တော့ မဟုတ်နိုင်ပါ။

“မေမေဆတ်”

မြဘုန်းရှင် တောင်းပန်သည့် အကြည့်လေးတွေနှင့်ကြည့်ကာ မေမေဆတ် နာမည်လေးကိုသာ ခေါ်မိသည်။

“ညည်းက သိပ်ပြီးသိချင်တယ်ဆိုတော့လည်း ပြောပြရတာပေါ့အေ၊ ဒီအဖြစ်အပျက်တွေက ကျုပ်ရဲ့အာရုံတွေထဲမှာ ဘယ်လိုမှဖျောက်ဖျက်လို့မရနိုင်အောင်ဘဲ ရှိခဲ့တာကို၊ အဲဒီလိုဖြစ်အောင် ဖန်တီးခဲ့တဲ့သူက ဒေါသက်နှင်းရှင်ဆိုတဲ့ ကျုပ်ရဲ့ယောက္ခမပဲ မြဘုန်းရှင်၊ တစ်နည်းအားဖြင့် ညည်းရဲ့ဘွားအေပေါ့အေ”

အားနီး (၁၉)

“မေမေဆတ်”

မြဘုန်းရှင် ခေါ်သံကြားတော့ ဒေါ်ဝေဟင်ဆတ်က ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်၏။ မြဘုန်းရှင် မေမေဆတ်ရှေ့တွင် ဒူးလေးထောက် ထိုင်ကာချလိုက်သည်။

“မြဘုန်းကို ပြောပြပါလားဟင်၊ မေမေဆတ် သိနေတယ်ဆိုရင် မြဘုန်းကို အားလုံးပြောပြပါ၊ မြဘုန်း မိဘတွေကက ဘယ်သူတွေလဲဟင် မေမေဆတ်၊ မြဘုန်း မိဘတွေနဲ့ မေမေဆတ် ဘယ်လိုပတ်သက်ခဲ့ကြတာလဲ၊ မြဘုန်းကို သိခွင့်ပေးပါ မေမေဆတ်ရယ်၊ မြဘုန်း တောင်းပန်ပါတယ်၊ မြဘုန်းကို ပြောပြပါနော်”

“ပြောပြရမယ် ဟုတ်လား၊ ညည်းကိုပြောပြရမယ်”

ဒေါ်ဝေဟင်ဆတ်ရဲ့ မျက်နှာပြင်ပေါ်မှာ နာကြည်းရိပ်

အို...

ဒေါသက်နှင်းရှင်တဲ့။

မြဘုန်းရှင်ရဲ့ ဘွားအေဆိုပါလား။

ဒါဆို...

မြဘုန်းရှင်မှာ အဘွားရှိသေးတယ်ပေါ့။

“တစ်ချိန်က ကျုပ်က ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ လက်တိုလက်တောင်းခိုင်းတဲ့ အလုပ်သမားတစ်ယောက်ပေါ့ မြဘုန်းရှင်၊ ပုံမှန်ဝန်ထမ်းမဟုတ်သေးတဲ့ အစမ်းခန့် အလုပ်သမားတစ်ယောက်ပေါ့၊ အဲဒီအချိန်မှာ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်သူဌေးသားဖြစ်တဲ့ သဲသက်ပိုင်ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ မထင်မှတ်ဘဲ ဆုံတွေ့ပြီး လူငယ်ချင်း ချစ်ခဲ့မိတယ်လေ၊ ကိုယ့်အခြေအနေက ဘာလဲဆိုတာသိလို့ နောက်ဆုတ်ခဲ့ပေမယ့် သဲသက်ပိုင်က ရှေ့ဇွတ်တိုးခဲ့တယ်၊ နောက်ဆုံး သူ့အဖေ ဒေါသက်နှင်းရှင် တားဆီးတာတောင် လက်မခံဘဲ ကျုပ်ကို လက်ထပ်ခဲ့တာပေါ့အေ၊ အဲဒီအချိန်ကစပြီး ဒေါသက်နှင်းရှင်ရဲ့ ချွေးမဘဝကို ကျုပ်ရောက်ခဲ့တာပေါ့”

အို...

ဒေါသက်နှင်းရှင်ရဲ့သား ဦးသဲသက်ပိုင်ရဲ့ဇနီးက ဒေါဝေဟင်ဆတ် ဆိုပါလား။

“ပိုက်ဆံချမ်းသာတယ်ဆိုပြီး ဂုဏ်မောက်နေတဲ့ ဒေါသက်နှင်းရှင်က သူ့သားနဲ့ မတူပတန်ဘူးဆိုပြီး ခွဲခဲ့တယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ သားက ပြောဆိုမရတော့လည်း မပစ်ပယ်နိုင်တာနဲ့ လက်ခံခဲ့တယ်၊ ကျုပ်တို့လင်မယားကို ဘယ်မှာထားခဲ့သလဲ သိလား မြဘုန်းရှင်၊ ဟောဒီလို ခြံထဲက သစ်သားအိမ်လေးမှာပဲ နေခိုင်းခဲ့တာ၊ ညည်းနဲ့တန်တဲ့နေရာက အဲဒါပဲတဲ့ မြဘုန်းရှင်၊ စဉ်းစားကြည့်စမ်း...ကျုပ်ရင်တွေ ဘယ်လောက်တောင် ခံရခက်ပြီး နာကျင်နေလိမ့်မလဲဆိုတာ ညည်းခံစားကြည့်စမ်း၊ သားဖြစ်သူကိုတော့ ထမင်းစားပိုင်းမှာ ထိုင်စားခိုင်းပြီး ကျုပ်ကိုတော့ အိမ်နောက်ပေးမီးဖိုခန်းထဲက အလုပ်သမားတွေစားတဲ့နေရာမှာပဲ ကျွေးခဲ့တာ”

ဘုရား...ဘုရား။

ဒါဟာ...

အခုချိန်မှာ ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းတွေ အများကြီး ပိုင်ဆိုင်နေတဲ့ ဒေါဝေဟင်ဆတ်ဆိုတဲ့ သူဌေးမကြီးရဲ့ အတိတ်က အရိပ်တွေတဲ့လား။

“တစ်နေ့တစ်နေ့ အိမ်အလုပ်တွေ သိမ်းကျုံးလုပ်ခိုင်းပြီး ချွေးမကို နှိမ်ချထားခဲ့တာလေ၊ သားရှိနေရင်တော့ တစ်မျိုးဆက်ဆံပြီး ကွယ်တာနဲ့ ရက်ရက်စက်စက်ပြောဆိုခဲ့တဲ့ ဒေါသက်နှင်းရှင်

ရဲ့ လုပ်ရပ်တွေ၊ သည်းခံခဲ့ပါတယ်၊ ကျုပ် အများကြီး သည်းခံ
ခဲ့ပါတယ်၊ ချစ်ခဲ့တာကို၊ ကျုပ်က သဲသက်ပိုင်ဆိုတဲ့ ယောက်ျား
တစ်ယောက်ကို ရင်ထဲ အသည်းထဲကနေ နှစ်နှစ်ကာကာကြီး
ချစ်ခဲ့တာကို၊ ဒါပေမဲ့ ညည်းရဲ့အတွားက သိပ်ပြီးရက်စက်လွန်း
တယ်အေ၊ ကျုပ်ကို အိပ်ဆေးတွေတိုက်ပြီး တခြားယောက်ျား
တစ်ယောက်နဲ့...”

အို...

မြဘုန်းရှင် ခန္ဓာကိုယ်လေး နောက်သို့ယိုင်နဲ့ကျသွားရပြီ။
ဒီလောက်ဆိုရင် မြဘုန်းရှင် တွေးကြည့်လို့ရပြီလေ။

“ကျုပ်ငြင်းခဲ့တယ် မြဘုန်းရှင်၊ မဟုတ်ပါဘူးလို့ ကျိန်ဆို
ခဲ့ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဓာတ်ပုံတွေက သက်သေဖြစ်ခဲ့တယ်လေး၊
သဲသက်ပိုင် ယုံကြည်လောက်အောင် ခိုင်လုံနေခဲ့တယ်လေ မြဘုန်း
ရှင်၊ ဖောက်ပြန်တဲ့ မိန်းမဆိုတဲ့ စွပ်စွဲချက်ကို ခံရတာလောက်
ရင်ထဲမှာတာ မရှိတော့ဘူး မြဘုန်းရှင်၊ အမှန်တရားက ပျောက်သွားခဲ့
တာကို၊ ခင်ပွန်းဖြစ်သူရဲ့ သံသယမျက်လုံးတွေအောက်မှာ နေစရာ
ဆိုတာ ဘယ်မှာရှာရမှန်းတောင် မသိတော့တဲ့အထိပဲ မြဘုန်းရှင်၊
ဒါကြောင့် သူက ကွာရှင်းခွင့်တောင်းတဲ့အချိန်မှာပဲ ကျုပ်က
ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး ကွာပေးခဲ့ရတာ”

မေမေဆတ်ရယ်...

မြဘုန်းရှင် နားလည်ပါပြီ။

ဒါကြောင့်...

မေမေဆတ် ခံစားခဲ့ရသလိုမျိုး မြဘုန်းကို ပြန်ပြီးခံစား
ခိုင်းတာပေါ့နော်။ ဒေါ်သက်နှင်းရှင်ရဲ့မြေးကို ပြန်ပြီးပေးဆပ်ခံစား
ခိုင်းတာပေါ့။

“ကျုပ်က သစ္စာပဲဆိုခဲ့တာ၊ ဒါကြောင့်လည်း သစ္စာရှိ
တဲ့လူနဲ့ ကျုပ် ဆုံတွေ့ခဲ့တာပေါ့ မြဘုန်းရှင်၊ ပတ္တမြားမှန်တော့
ခွံမနစ်ဘူးပေါ့အေ၊ ဒေါ်သက်နှင်းရှင်သာ အပူသောကတွေ တစ်ခု
ပြီးတစ်ခု လောင်မြိုက်ခဲ့တာ၊ သားဖြစ်တဲ့သူကလည်း အရက်သမား
ကြီးဖြစ်၊ သမီးဖြစ်တဲ့ သဲစုရှင်ကလည်း အိမ်က ကားဒရိုင်ဘာနဲ့
လိုက်ပြေးလို့ အပူမီးတွေ တဟုန်းဟုန်းနဲ့ လောင်ခံနေရတာလေ
မြဘုန်းရှင်၊ ဒါပေမဲ့ ညည်းအတွားက စံပြုထိုက်ပါတယ်၊ အဆင့်
အတန်းမရှိတဲ့ ဒရိုင်ဘာနဲ့ ခိုးရာလိုက်ပြေးလို့ဆိုပြီး ညည်းအမေကို
အမွေပြတ်သမီးအဖြစ် စွန့်လွှတ်ခဲ့တာလေ၊ သေတာတောင်
တစ်ချက်လေးမှ လှည့်မကြည့်ခဲ့တဲ့အထိ ဂုဏ်ပကာသနတွေနဲ့ မာန
တွေ ထောင်လွှားနေခဲ့တာ”

အို...

ဒါဆို

မြဘုန်းရှင်က..

ဒေါသက်နှင်းရှင်က သမီး သဲစုရှင်က မွေးခဲ့တာပေါ့။

မိဘတွေဆုံးသွားလို့ ဖေဖေနဲ့ မေမေတို့က မွေးစားခဲ့ကြတာပေါ့။

“အစကတော့ ညည်းကို သဲစုရှင်ရဲ့သမီးဆိုတာ ကျုပ်မသိခဲ့ဘူး မြဘုန်းရှင်၊ ကိုဗေဒါမောင်ဆိုတာ ကျုပ်လက်အောက်က အလုပ်သမားတစ်ယောက်ပဲ။ သူက ရိုးသားတယ်၊ ကြိုးစားတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လောင်းကစားကတော့ ဝါသနာ တအားပါတယ်အော့ နောက်တော့ အလုပ်လေးဖြစ်လာတော့ ကျုပ်ပဲ သူ့ကို ငွေကြေးထောက်ပံ့ပြီး လုပ်ငန်းတစ်ခုထောင်ပေးခဲ့တာ၊ အဲဒီမှာတင် ညည်းနဲ့ ပတ်သက်တဲ့အကြောင်းတွေ သိခဲ့ရတာပဲ”

“ဒါကြောင့် ဖေဖေကိုချုပ်ကိုင်နိုင်အောင် ကြိုးစားခဲ့တာလား မေမေဆတ်၊ ဒုက္ခအကျဉ်းအကြပ်ထဲရောက်သွားအောင် တွန်းပို့ခဲ့တာလား”

“ကျုပ် အဲဒီလောက် မယုတ်မာဘူး မြဘုန်းရှင်၊ ညည်းကို လက်စားချေချင်ရုံသက်သက်နဲ့တော့ တစ်ဖက်သား ဘဝပျက်အောင် ကျုပ်မလုပ်ဘူး။ အစကတည်းက လောင်းကစားနဲ့ပတ်သက်

ပြီး ဝါသနာထုံတဲ့ ကိုဗေဒါမောင်က သူ့ရဲ့မိုက်ပြစ်ကို သူခံရတာ”

မြဘုန်းရှင်...

ဒေါ်ဝေဟင်ဆတ်ရဲ့ မျက်နှာဆီ ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။ မျက်လုံးတွေ ပကတိကြည်စင်နေ၏။ ဒါဟာ ဟန်ဆောင်လိမ်ညာနေခြင်းမဟုတ်ဘူးဆိုတာကို အကောင်းဆုံး သက်သေပြနေတာပဲ မဟုတ်ပါလား။

“ကျုပ် ညည်းကို ချွေးမတော်ချင်တာတစ်ခုကလွဲပြီး ကျန်တာ ဘာမှ ခေါင်းထဲမှာမရှိဘူး မြဘုန်းရှင်၊ ဒါကြောင့် ညည်းမိဘတွေရဲ့ ခြံနဲ့တိုက်ကို ကျုပ် ကြည်ကြည်ဖြူဖြူပဲ ပြန်ပေးခဲ့တာပေါ့”

မြဘုန်းရှင် ခေါင်းလေးငုံကျသွားရပြီ။

အဖြစ်အပျက်တွေက မယုံနိုင်စရာတွေချည်းပဲ မဟုတ်လား။ မြဘုန်းရှင် ကိုယ်တွေ့ကြုံလို့ ယုံရတာပါ။

“ကျုပ်ရဲ့လုပ်ရပ်တွေက ညည်းအတွက် အရမ်းကို ခံရခက်ပြီး ခါးသီးတယ်မဟုတ်လား မြဘုန်းရှင်၊ အဲဒီလိုခံစားရတယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒါဆိုရင် တစ်ချိန်က အလုပ်သမားလေး ဝေဟင်ဆတ် ဘယ်လောက်နာကျင်ခံစားခဲ့ရသလဲဆိုတာ ညည်း ကိုယ်ချင်းစာလိုက်စမ်းပါအေ”

မေမေဆတ်ရယ်။

မြဘုန်း နားလည်ပါပြီ။

ကိုယ်ချင်းလည်း စာနိုင်ပါတယ် မေမေဆတ်ရယ်။

ဒါကြောင့်လည်း မြဘုန်း သေချာဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်တာပါ။ မေမေဆတ်အပေါ်မှာ မြဘုန်းရဲ့ဘွားဘွား ဒေါ်သက်နှင်းရှင် ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ အမှားတွေအားလုံး ကျေနပ်တဲ့အထိ ပြန်ပြီးပေးဆပ်ပါ့မယ်လို့ မြဘုန်း ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါပြီ မေမေဆတ်ရယ်။

“ဒါပေမဲ့ ညည်းကံကောင်းပါတယ် မြဘုန်းရှင်၊ ကျုပ်သား လရောင်ဆတ်က ညည်းကို အရမ်းချစ်တယ်လေ၊ ကျုပ်ညည်းကို ဘယ်လောက်ပဲ ဖိနှိမ်ထားထား၊ သားက ညည်းရှေ့ကနေ မားမားမတ်မတ် ရပ်ပေးခဲ့တာ၊ သားကြောင့် ကျုပ်ဘယ်လောက် တောင် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ခဲ့ရသလဲဆိုတာ ညည်းသိလားဟင် မြဘုန်းရှင်၊ ညည်းကိုထိဖို့ ကြိုးစားလိုက်တာနဲ့တင် သားမျက်နှာချင်းဆိုင်နေရပြီအေ”

ဒေါ်ဝေဟင်ဆတ်ရဲ့အသံက မခံချင်စိတ်တွေ အပြည့်နှင့်ပါ။ လရောင်ဆတ်က တကယ်လည်း မြဘုန်းရှေ့မှာ ရပ်တည်ပေးခဲ့တာပဲလေ။ မအေနဲ့ အတိုက်အခံလုပ်ပြီးတော့ကို မြဘုန်းရှင်အတွက်ပဲ အမြဲတမ်း ခေါင်းထဲထည့်စဉ်းစားနေတတ်တဲ့သူပါ။

မြဘုန်းက သူ့ကို အထင်တွေလွဲမှားနေခဲ့တာ။

တကယ်တော့...

ဒီအကြောင်းတွေကို လရောင်ဆတ် ဘာတစ်ခုမှမသိခဲ့

ပါချေ။

“မြဘုန်းရှင်”

“ရှင်...မေမေဆတ်”

“ညည်းက သိပြီးပြီဆိုတော့ ဘယ်နှယ့်လဲ၊ ကျုပ်ကို နာကြည်းမသွားဘူးလား၊ ဘာမှမသက်ဆိုင်ဘဲ ညည်းကို အငြိုးတကြီးနဲ့ လက်စားချေနေလို့လေ”

“ဟင့်အင်း...မြဘုန်း မနာကြည်းပါဘူး မေမေဆတ်”

“ဟင်”

ဒေါ်ဝေဟင်ဆတ် မျက်ခုံးလေးတွေ တွန့်ကျံသွားရသည်။

“မြဘုန်း ကိုယ်ချင်းစာနိုင်ပါတယ်၊ မြဘုန်းဆိုရင်လည်း မေမေဆတ်လိုပဲ လက်စားချေမိမှာပဲလေ”

ဟယ်...

ဒီတစ်ခါတော့..

မျက်လုံးကြီးတွေ ပြူးပိုင်းသွားရသည်အထိ နံ့ဩမှင်တက်သွားရသူက ဒေါ်ဝေဟင်ဆတ်ရယ်ပါ။

မြဘုန်းရှင်ဟာ ဒီအကြောင်းတွေသိပြီး မဆီမဆိုင်
သူမကိုမှ ပစ်မှတ်ထားရသလားဆိုပြီး ပေါက်ကွဲမယ်ထင်ထားတာ
အခုတော့ မိမိရဲ့ခံစားချက်ကို နားလည်နိုင်တယ်တဲ့လေ။

“မြဘုန်း ကျေနပ်ပါတယ် မေမေဆတ်၊ မေမေဆတ်
ကြိုက်သလို လက်စားချေပါ၊ မြဘုန်း ခံယူပါ့မယ်”

မြဘုန်းရှင်ရယ်...
ညည်း ဘယ်သူနဲ့တူတာလဲ။
ညည်းမှာ မာနတွေမရှိဘူးလား။

ဒေါသက်နှင်းရှင်ရဲ့ နောက်ဆုံးမျိုးဆက်ဖြစ်တဲ့ ညည်းဇာ
သူတို့မိသားစုတွေနဲ့ လုံးဝမတူအောင်ဘဲ ခြားနားနေတာလေ။

ကျုပ် ယုံတောင်မယုံဘူး မြဘုန်းရှင်။

“မြဘုန်း ထွက်မသွားပါဘူး မေမေဆတ်၊ မေမေဆတ်နဲ့
အရိပ်အောက်က ဘယ်လိုအကြောင်းမျိုးနဲ့မှ မြဘုန်း ထွက်မသွား
ဘူး၊ အဲဒါကို စိတ်ချလိုက်ပါ မေမေဆတ်ရယ်”

မြဘုန်းရှင်
ရှင်ထဲက စကားလေးတွေကိုသာ ပြောမိခြင်းဖြစ်ပါသည်။
ပေးဆပ်မယ်လေ။
အမုန်းအငြိုးတွေ ရပ်တန့်သွားတဲ့တစ်နေ့အထိ မြဘုန်း

ပြန်ပြီး ပေးဆပ်မှာပါ။

ဒါဟာ...

ဒေါသက်နှင်းရှင်ရဲ့ မျိုးဆက်ဖြစ်တဲ့ မြဘုန်းရှင်ရဲ့ ဆန္ဒပါပဲ

ရှင်။

ခက်ထန်တင်းမာနေသော ဒေါဝေဟင်ဆတ် မျက်နှာလေး
ကို မော့ကြည့်ပြီး ရင်ထဲကနေသာ တီးတိုးလေး မြဘုန်းရှင် ပြောနေ
မိတော့သည်။



လရောင်ဆတ်တစ်ယောက် ကြမ်းပြင်လေးတွေ လိုက်
ပွတ်တိုက်နေတဲ့ မြဘုန်းရှင်ကို မကြည့်ရက်တော့စွာပင် ဧည့်ခန်း
လေးထဲကနေ ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။

မြဘုန်းရှင်...

တိုက်ထဲကနေ ပြန်ထွက်သွားတဲ့ လရောင်ဆတ်ကို
စောင်းငဲ့ကြည့်ပြီး သက်ပြင်းလေးကို ကြိတ်ချမိသည်။

သိနေတယ်လေ။

လရောင်ဆတ်ရဲ့ ရင်ထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်နေသလဲဆိုတာ
သူမ မသိဘဲနေပါ့မလား။ မြဘုန်း အခုလိုနေနေရတာ မကြည့်
ရက်လွန်းလို့ သူ ဘယ်လိုလွတ်မြောက်အောင် ကြိုးစားရမလဲဘဲ
ဧည့်ခန်းထဲမှာပဲ နေခဲ့တာလေ။ မြဘုန်းကို ထမင်းအိုးခွဲစားကြမည်ဆိုပြီး
အိုးခွက်ပန်းကန်တွေ ဝယ်လာခဲ့သည်။

တက္ကသိုလ်ပြန်တက်ဖို့အတွက် ပိုက်ဆံရှာမှဖြစ်မည် ဆိုပြီး
အသိမိတ်ဆွေရဲ့ တက္ကစီမောင်းဖို့တောင် သွားပြောထား ခဲ့သည်။
ပိုက်ဆံလေးရလာလျှင်လည်း သူမလက်ထဲ အပ်တော့ တာပါပဲ။

လရောင်ဆတ်ရယ်။

မြဘုန်း ရှင်ကို ယုံကြည်သွားပါပြီ။

မြဘုန်းကို ရှင်ချစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာကိုပေါ့။

ဘုန်း (၂၀)

မြဘုန်းရယ်...

မင်း ဘာကြောင့် အခုလိုတွေလုပ်ရတာလဲကွာ။

မင်းရွေးချယ်ခဲ့တဲ့လမ်းက သိပ်ကို ကြမ်းတမ်းနေတယ်ဆို
တာ သိသိကြီးနဲ့ လျှောက်ခဲ့တာ ကိုယ် အံ့ဩလို့ကို မဆုံးဘူးဏှာ
မေမေက မင်းကို ဘာကြောင့်အလိုရှိနေခဲ့သလဲဆိုတာ သိနေပါလို့
နဲ့ မေမေအနားမှာ ဇွတ်နေခဲ့တာလေ။

မင်း အရမ်းပင်ပန်းနေပြီ မြဘုန်းရှင်။

ကိုယ် လုံးဝမကြည့်ရက်ဘူးကွာ။

သနားလိုက်တာ မြဘုန်းရှင်။

ကိုယ် မင်းကို သနားလိုက်တာကွာ။

ဒါကြောင့်...

မြဘုန်း စိတ်တွေလည်း အရင်ကလို တင်းမာမနေတော့ပါဘူးရှင်။ ဒါကို ရှင်သိအောင်တော့ မြဘုန်း ဖွင့်မပြောချင်ပါဘူး။ ကိုယ်လက်ထပ်ယူထားတဲ့ ဇနီးမယားတစ်ယောက်ဆိုပေမယ့် မြဘုန်းကို အနိုင်မကျင့်ဘဲ တကယ့်ကို ဖြူဖြူစင်စင်နဲ့ စောင့်ရှောက်တဲ့ ရှင်ရဲ့လေးစားစရာကောင်းတဲ့ အမူအကျင့်လေး ကို တန်ဖိုးထားလေးစားရကောင်းမှန်း မြဘုန်း နားလည်လာခဲ့ ပါပြီလရောင်ဆတ်ရယ်။

“မြဘုန်းရှင်”

“ရှင်...မေမေဆတ်”

“ကြမ်းတွေတိုက်ပြီးရင် လမ်းထိပ်ကို ခဏသွားပေးဦးအေ၊ ကော်ဖီဖျော်ဖို့ နို့ဆီကုန်နေလို့ လမ်းထိပ်က စတိုးဆိုင်မှာပဲ သွားဝယ်လိုက်တော့ ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့...မေမေဆတ်”

မိဝေကို ဘာလို့သွားမဝယ်ခိုင်းရတာလဲဟု မြဘုန်း မမေးတော့ဘူး။ မြဘုန်း သွားဝယ်ဆိုတော့လည်း သွားဝယ်ပေးလိုက်ရုံပဲပေါ့။

“ရှေ့...မြဘုန်း ပိုက်ဆံယူထား”

“ဟုတ်ကဲ့...မေမေဆတ်”

မေမေဆတ် ကမ်းပေးတဲ့ ပိုက်ဆံထောင်တန်လေးကို ဘာရိတသေပင် လှမ်းယူလိုက်သည်။ ပြီးနောက် ရှေ့အင်္ကျီရင် ဘတ်အိတ်ကပ်လေးထဲ ထိုးထည့်ထားလိုက်၏။

ကြမ်းပြင်တွေက အစကတည်းက ပြောင်လက်နေပြီး သားပါ။ သို့ပေမယ့် မေမေဆတ်က တစ်နေ့တစ်နေ့ ရက်မပြတ် ဆိုက်ခိုင်းတတ်၏။ အသန့်အပြန့်ကို မေမေဆတ်ကိုယ်တိုင်က စည်း ကြိုက်တာဆို အပေါ်ထပ် ဘုရားခန်း ဝေယျာဝစ္စလုပ်တာတို့ အခန်းသန့်ရှင်းရေးလုပ်တာတို့ ဦးဆောင်ကာ လုပ်ကိုင်၏။

အကြမ်းပတမ်း လုပ်ရတာက မြဘုန်းနဲ့ မိဝေပေါ့။ မေမေဆတ် အပေါ်ယံကြောလေး လုပ်သွားတာကို လက်စသတ် သွားအောင် လုပ်ရသူက သူမတို့ပဲဖြစ်သည်။

အဝတ်ခြောက်လေးနဲ့ ကြမ်းတိုက်နေတဲ့ မြဘုန်းရှင်ကို မကြည့်ရက်လွန်းလို့ တိုက်ထဲကနေ ထွက်လာခဲ့တဲ့ လရောင်ဆတ်။

ခြံထဲရောက်တော့ ဘယ်သွားလို့ ဘာလုပ်ရမှန်းလည်း မသိပါ။

တကယ်ဆို သူ မမြင်တွေ့ချင်ဆုံးပုံစံက မြဘုန်းရှင်ရဲ့ နိမ့်ကျနေတဲ့ အခုလိုပုံစံလေးပါပဲ။ ဒီလိုမဖြစ်အောင် မေမေနဲ့ သူ

အတိုက်အခံလုပ်ခဲ့တာလေ။ မြဘုန်းကို ဘယ်တုန်းက အပြုံးအတေး
တွေနဲ့ လက်စားချေနေမှန်းမသိတဲ့ မေမေ့လုပ်ရပ်တွေကြောင့် မြဘုန်း
ကိုသနားပြီး ဘယ်လိုဖေးမကူညီရမလဲဆိုတာပဲ လရောင်ဆတ်က
စဉ်းစားတွေးတောနေခဲ့တာလေ။

ခုတော့...

သူ့စေတနာတွေက အလကား ဖြစ်ကုန်ပြီ။

မြဘုန်းက မေမေ့သဘောဆန္ဒအတိုင်း ဖြည့်ဆည်းပြီးတော့
ကို ကပ်နေတော့တာပါပဲ။ တစ်နေ့ကုန် တစ်နေ့ခန်း အိမ်အလုပ်
တွေ လုပ်ပေးရရုံမက ညဆိုလျှင် သူမက မေမေ့ကို ဆေးလူးဖေး
ကာ သွားနှိပ်ပေးတတ်သေး၏။

မြဘုန်းကိုကြည့်ပြီး လရောင်ဆတ် သနားလာမိသည်။
ဖြစ်နိုင်လျှင်...

ဒီတိုက်ကြီးထဲကနေ အဝေးဆုံးအထိ ခေါ်ထုတ်သွား
လိုက်ချင်မိ၏။

တစ်ဖက်ကကြည့်တော့လည်း မိခင်လေ။

ကိုယ့်အမေဆိုတော့ လရောင်ဆတ် ဘာမှမတတ်နိုင်ဘဲ
ပါချေ။ ဒီအတိုင်းသာ စိတ်လျှော့ပြီး နေနေရတော့သည်။

“တိ...တိ”



“တိ”

ကားဟွန်းသံကြောင့် လရောင်ဆတ် မျက်ဝန်းတွေ ခြံ
ပေါက်ဝဆီ ရောက်သွားရ၏။

ခြံစောင့်ဘကြီးက ခြံတံခါးဖွင့်ပေးနေတာ တွေ့ရသည်။
လရောင်ဆတ်...

ခြံရှေ့မှာရပ်ထားတဲ့ ဆာဖိကားကြီးဆီ လှမ်းကြည့်နေ
မိသည်။ ဘယ်သူများပါလိမ့်။ မေမေ့ရဲ့ ဧည့်သည်တွေများ အိမ်
ကို အလည်လာတာလား။ သူ့ကြည့်နေစဉ်မှာပဲ ကားကြီးက ခြံထဲ
မောင်းဝင်လာချေပြီ။

လရောင်ဆတ် ရပ်နေတဲ့ တိုက်ဝရှေ့ရောက်တော့ ကား
ကြီးက ထိုးရပ်သွား၏။

“လရောင်ဆတ်”

“ဟာ...သလင်း”

“မြဘုန်းရော လရောင်ဆတ်”

“ဟို...”

သလင်းကြည့်အမေးကို လရောင်ဆတ် ချက်ချင်း ပြန်ဖြေ
ရ ခက်သွားရသည်။

“မြဘုန်း အခုဘယ်မှာလဲ လရောင်ဆတ်”



သလင်းရဲ့မေးသံက မာဆတ်ဆတ်။

ဟိုတစ်ခါ...

သလင်းနဲ့ နီမြန်းတို့ အိမ်ကိုအလည်လာပြီးကတည်းက မြဘုန်း ဘယ်လိုအနေအထားမျိုးနဲ့ နေနေရသလဲဆိုတာ သိသွားကြတာလေ။ သူတို့ရဲ့သူငယ်ချင်းမလေး အနှိမ်ခံဘဝနဲ့နေရတာကို မြင်ရတော့ ဒေါသတွေ အကြီးအကျယ် ထွက်သွားတော့မပေါ့။

မေမေကလည်း မတူမတန်သလို နှိမ်ချထားတာမဟုတ်လား။ သလင်းတို့ ပေါက်ကွဲမယ်ဆိုလည်း ပေါက်ကွဲချင်စရာပါ။

“ပြောလေ လရောင်ဆတ်၊ မြဘုန်းက ခြံထဲက သစ်အိမ်လေးမှာလား။”

“ဟို...ဟို...တိုက်ထဲမှာ”

လရောင်ဆတ်တစ်ယောက် သလင်းကြည့်နဲ့ အတူပါလာကြသော လူကြီးတွေရဲ့မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး နားမလည်နိုင်သလို ဖြစ်နေရသည်။

“သလင်း”

“ဘာလဲ လရောင်ဆတ်”

“ဒီကအဘွားနဲ့ အန်ကယ်နဲ့အန်တီက...”

“မြဘုန်းရှင်ရဲ့ အဘွားနဲ့ ဆွေမျိုးတွေလေ”

“ဟင်”

“ဒါ မြဘုန်းရှင်ရဲ့အဘွား ဒေါသက်နှင်းရှင်ပဲ လရောင်ဆတ်၊ ဟောဒီ မြန်မာနိုင်ငံမှာရှိတဲ့ အချမ်းသာအကြွယ်ဝဆုံး သူဌေးမကြီးပေါ့ လရောင်ဆတ်၊ ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းတွေ၊ ဘုန်းထုတ်လုပ်မှုလုပ်ငန်းတွေ၊ ခရီးသွားပို့ဆောင်ရေးလုပ်ငန်းတွေ၊ ကုန်တိုက်ကြီးတွေနဲ့ ကျိုကျိတက်ချမ်းသာတဲ့ သူဌေးမကြီး ဒေါသက်နှင်းရှင်ဆိုတာ ဟောဒီက ဘွားဘွားပဲ”

ဟာ...

လရောင်ဆတ် မျက်လုံးကြီးတွေ ပြူးသွားရပြီ။

ဒေါသက်နှင်းရှင်ဆိုတဲ့ အဘွားကြီး ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး စိန်ထည်တွေနဲ့ ပြည့်နှက်နေတာ ဒါကြောင့်ကိုး။

စိန်နားကပ်ကြီးတွေ၊ စိန်ဘယက်ကြီးတွေ၊ စိန်လက်ကောက် တစ်တန်းကွင်းတွေက အထပ်လိုက်နဲ့၊ လက်ခလယ်မှာ ဝတ်ထားတဲ့ စိန်လက်စွပ်ကြီးဆိုတာကလည်း ပြူးပြဲလို့။

ဒါ မြဘုန်းရှင်ရဲ့ ဘွားအေတဲ့လေ။

မြဘုန်းရှင်ဟာ ဦးဗေဒါမောင်တို့ရဲ့ မွေးစားသမီးလေးဆိုတာတော့ လရောင်ဆတ် သိပြီးပါပြီ။ သို့သော် မြဘုန်းရှင်ရဲ့

မိဘ အရင်းအချာတွေက ဒီလောက်ကြီးမြတ်သော အသိုင်းအဝိုင်း တောင့်တင်းသောသူတွေ ဖြစ်နေကြလိမ့်မည်ဆိုတာတော့ လရောင် ဆတ် ထင်ကိုထင်မထားတာပါ။

“ဘွားနှင်း...ဒါ မြဘုန်းရဲ့ယောက်ျားလေ၊ လရောင် ဆတ် တဲ့”

“ဪ”

အဘွားကြီး ဒေါသက်နှင်းရှင်ရဲ့မျက်နှာမှာ သာမန် အသိအမှတ်ပြုရုံသာ။ သလင်း ပြောပြထားလို့ မြဘုန်းရှင်အကြောင်း သိထားလို့များလားမသိ၊ သူဌေးမကြီး ဒေါသက်နှင်းရှင် မျက်နှာ ထားက တင်းကာ ခေါင်းလေးမော့ ရင်လေးကော့နေ၏။

လရောင်ဆတ်တို့ ချမ်းသာတယ်ဆိုတာ ရယ်စရာ ဟာသ တစ်ခုလောက်ပဲ သတ်မှတ်ထားပုံရသည်။ တစ်စက်လေးမှကို ဘွားသက်နှင်းရှင်က အထင်မကြီးတာပါ။

“လာ...ဘွား၊ တိုက်ထဲဝင်ရအောင်”

“အေး”

သလင်းကြည်က ရှေ့ကနေဦးဆောင်ကာ ဒေါသက်နှင်း ရှင်ကို ပေးမတွဲကူပြီး တိုက်ထဲဝင်လိုက်သည်။

“ဟယ်...မြဘုန်း၊ ရှင်..ရှင်..ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ၊

ကြမ်းတွေတိုက်နေတယ်၊ ဟုတ်လား မြဘုန်း”

“သလင်း”

“အမလေး...မြဘုန်းရယ်၊ သူငယ်ချင်းရယ် ဖြစ်မှဖြစ်ရ လေဟယ်၊ မြင်ရတွေ့ရတာ ရင်နင့်စရာကောင်းလိုက်တာ”

ရုတ်တရက်...

မြဘုန်းကို ကြမ်းပြင်တွေတိုက်နေတာ မြင်လိုက်ရတဲ့ သလင်းကြည်တစ်ယောက် ရင်ကလေးဆို့ကာ မျက်ရည်လေးပင် ချက်ချင်းဝဲတက်သွားရပါသည်။

“သလင်း...ရှင် ဘယ်ကနေလှည့်လာတာလဲ၊ မြဘုန်း ဆီကို အလည်လာတာလားဟင်”

“လှည့်လာတာမဟုတ်ဘူး၊ ရှင့်ဆီ တမင်လာခဲ့တာ၊ ဒီမှာလေ ဒါက ဘွားဘွားဒေါသက်နှင်းရှင်တဲ့၊ ရှင့်ဆီလိုက်ပို့ ပေးပါဆိုလို့ လိုက်ပို့တာ”

“ဟင်”

ဒေါသက်နှင်းရှင်တဲ့။

ဒါဆို မြဘုန်းရှင်ရဲ့ အဘွားပေါ့။

မေမေ သဲစုရှင်ရဲ့ မိခင် ဒေါသက်နှင်းရှင် ဆိုတာပေါ့

လေ။

အသားဖြူဖြူ အရပ်မြင့်မြင့် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း
နှင့် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်။ အသက်အရွယ်ကြီးပေမယ့်
မျက်ဝန်းတစ်စုံကတော့ စူးရှထက်မြက်နေဆဲပင်။ သူမကို ငေးမော
ကြည့်နေတဲ့ မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ အရောင်တစ်မျိုး ပျော်ဝင်နေသည်။

ဝတ်ထားတဲ့ လက်ဝတ်လက်စားတွေအားလုံးကလည်း
စိန်ထည်တွေချည်းပဲ။ မြဘုန်းသိပြီးပါပြီ။ ဒေါ်ဝေဟင်ဆတ် ပြောပြ
လို့ ဒေါ်သက်နှင်းရှင်ဆိုတဲ့ မြဘုန်းရှင်ရဲ့ ဘွားအေ ဘယ်လောက်
တောင် ကြွယ်ဝချမ်းသာနေသလဲဆိုတာ သိပြီးပြီလေ။

ဘွား...

ဘွားရယ်။

မြဘုန်းရှင်တစ်ယောက် ဘွား ဒေါ်သက်နှင်းရှင်ကို ကြည့်
ပြီး ရင်ထဲကနေ တောင့်တောင့်တတလေး ခေါ်နေမိတော့သည်။

“မြဘုန်းရှင်...ဘယ်သူတွေရောက်နေတာလဲ”

“ဟင်...မေမေဆတ်”

အနောက်ဘက်ဆီမှ လှမ်းလျှောက်လာသော ခြေသံနှင့်
အတူ အနီးကိုရောက်လာတာက ဒေါ်ဝေဟင်ဆတ်။

တစ်နည်းအားဖြင့်...

မြဘုန်းရှင်ရဲ့ ယောက္ခမလေ။

“ဪ...ဘယ်သူများလဲလို့၊ ဒေါ်သက်နှင်းရှင် ရောက်
လာတာကို”

“ဟင်...ညည်း...ညည်းက”

“ဝေဟင်ဆတ်လေ...ဒေါ်ဝေဟင်ဆတ်ပါ ဒေါ်သက်နှင်း
ရှင်၊ မြဘုန်းရှင်ရဲ့ ယောက္ခမပေါ့”

“ဘာ...ညည်း...ညည်းက...”

“ဟင်း...ဟင်း...ဘာလဲ အံ့ဩသွားတာလား ဒေါ်သက်
နှင်းရှင်၊ ထိုင်ပါ၊ ဧည့်ခန်းထဲမှာထိုင်ကြပါ၊ ကျွန်မက လူကြီး
လူကောင်းဆိုရင် ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဧည့်ခံတတ်ပါတယ်ရှင်
ဟင်း...ဟင်း”

“အမလေး”

“ဟာ...မေမေ”

“ဘွားနှင်း”

ဒေါ်သက်နှင်းရှင် တစ်ယောက် မျက်လုံးကြီးတွေ ပြူး
ကာ ခန္ဓာကိုယ်ကြီး ယိုင်နဲ့သွားရချေပြီ။



ကန်း (၂)

“ဒါ သက်သက်မဲ့ ညည်း လက်စားပြန်ချေတာပေါ့ဗေ။
ဟုတ်လား ဝေဟင်ဆတ်၊ မြဘုန်းရှင်ဟာ ကျုပ်ရဲ့တစ်ဦးတည်းသော
မြေးမလေးဆိုတာသိလို့ ညည်း တမင် ချွေးမတော်ပစ်လိုက်တာ
မဟုတ်လား ဝေဟင်ဆတ်”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ ဒေါသက်နှင်းရှင်ရယ်၊ ဟုတ်တာ
ပေါ့ရှင်၊ သိပ်ပြီးမှန်တာပေါ့”

“ညည်း...ညည်း”

“တွေ့သလား ဒေါသက်နှင်းရှင်၊ မြဘုန်းရှင်ဆိုတဲ့ ကျွန်
ချွေးမကို ဘယ်လိုအောက်သက်ကျေအောင် ထားတယ်ဆိုတာ
ဒေါသက်နှင်းရှင်ကိုယ်တိုင် တွေ့မြင်လိုက်ပြီမဟုတ်လား”

“ညည်း...ညည်း...တော်တော်အငြိုးကြီးပါလား
ဝေဟင်ဆတ်၊ ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ ကျုပ်မြေးလေး မြဘုန်းရှင်မှာ အပြစ်
မှမရှိတာ၊ ညည်း မကျေနှပ်ဘူးဆိုရင် ကျုပ်နဲ့ ပခုံးချင်းလာယှဉ်
ပါလား ဝေဟင်ဆတ်၊ အခုတော့ ကျုပ်မြေးလေးကိုအေ...”

ဒေါသက်နှင်းရှင် ရင်နာရချေပြီ။

မြဘုန်းရှင်က ဝေဟင်ဆတ်ဆိုတဲ့ မိန်းမရဲ့ ချွေးမဖြစ်နေ
တာကို။

ဒါ ဝေဟင်ဆတ် သက်သက်မဲ့ အကြံအစည်ကြီးကြီးနဲ့
မြဘုန်းရှင်ကို အနားမှာခေါ်ထားလိုက်တာလေ။ မြဘုန်းရှင်ကိုထား
တဲ့အိမ်ကမြဲထဲက သစ်သားပျဉ်ထောင်အိမ်လေး။

မိမိတုန်းကလည်း ဝေဟင်ဆတ်ကို အဲဒီလိုပဲ နေခိုင်းခဲ့
တာကို။ အလုပ်သမားတန်းလျားမှာနေခိုင်းပြီး မင်္ဂလာလည်း လုံးဝ
ဆောင်မပေးခဲ့ချေ။ ချွေးမက အဆင့်အတန်းမရှိတဲ့ အလုပ်သမ
တစ်ယောက်ဆိုပြီး အခိုင်းအစေသာသာပဲ အိမ်မှာခိုင်းထားခဲ့တာ။

အခုတော့...

မိမိ ဝဋ်အကြီးအကျယ် လည်ပြီလေ။

ဝေဟင်ဆတ်က မိမိရင်ထဲက နှလုံးသားတွေ တဆတ်
ဆတ်တုန်ပြီး နာကျင်ရအောင် ကိုင်ဆုပ်ထားချေပြီ။

မြေးမလေး။

မိမိရဲ့နောက်ဆုံးမျိုးဆက် မြေးမလေး မြဘုန်းရှင်ကို မိမိ
လက်ထက်တုန်းက ထားခဲ့သည့်အတိုင်းပင် ပြန်ထားခဲ့သည်။

သနားစရာကောင်းလိုက်တဲ့ မြေးမလေး။

မိဘတွေကလည်း ဆုံးပါးပြီး မွေးစားမိဘတွေလက်ထဲ
မှာ ကြီးပြင်းခဲ့ရသည်။ တကယ်ဆို မြေးမလေးက မိမိအရှိန်အထိ
တွေနဲ့ ဒီထက်မက တင့်တင့်တယ်တယ်ကို နေရမှာ။

ခုတော့...

ယောက္ခမရဲ့ ခိုင်းဖက်တစ်ယောက်အဖြစ် မျက်နှာငယ်နွဲ့
ရပ်တည်ရှင်သန်နေရသည်ပဲလေ။

“ဘယ်နှယ့်လဲ ဒေါသက်နှင်းရှင်၊ ကိုယ့်သွေးသားထံ
ထိတော့ မချီအောင် နာတတ်နေပြီမဟုတ်လား၊ အဲဒီလိုပဲလေ
ဝေဟင်ဆတ်ဆိုတဲ့ ကျွန်မလည်း ရင်ထဲ ဆစ်ဆစ်နာအောင် ခံစား
ခဲ့ရဖူးတာပါ။ ကျွန်မ ဝန်ခံတယ် ဒေါသက်နှင်းရှင်၊ မြဘုန်းရှင်ထံ
အငြိုးအတေးကြီးကြီးနဲ့ ပြန်ပေးဆပ်စေချင်လို့ ကျွန်မအနာအရာ
မရရအောင်ကြံစည်ပြီး ခေါ်ထားခဲ့တာ၊ အဟင်း...ဟင်း...ကြီး
စမ်းပါဦး ဒေါသက်နှင်းရှင်၊ ကျွန်မချွေးမ ဘယ်လောက်တော့
အပိုးကျိုးသလဲဆိုတာ ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ကျွန်မ လက်ထက်တုန်းက

ထက်တောင် ပိုပြီး အစွမ်းထက်နေသေးတယ် ဒေါသက်နှင်းရှင်
ရဲ့ အဟင်း...ဟင်း”

“တိတ်စမ်း...ညည်းပါးစပ်ကို ပိတ်ထားလိုက်၊ မထား
ဘူး၊ ညည်းလက်ထဲမှာ ကျုပ်မြေးလေးကို လုံးဝဆက်မထားဘူး၊
ပြန်ခေါ်သွားမှာ၊ ကျုပ် ပြန်ခေါ်သွားမှာ၊ အဲဒီအတွက် ကျုပ် ဘာကို
ပဲ ရင်းရရင်းရ ရင်းပစ်မှာပဲ ဝေဟင်ဆတ်”

“ဟား...ဟား”

ဒေါဝေဟင်ဆတ် တစ်ယောက် သဘောတွေ အကျကြီး
ကျကာ ဝါးလုံးကွဲမတတ် တဟားဟား အော်ရယ်လိုက်မိတော့
သည်။

အပြောကောင်းလိုက်တဲ့ ဒေါသက်နှင်းရှင်ပဲ။

သွေးသားထိတော့ နာတတ်လိုက်တာ။

ဘာကိုပဲရင်းရ ရင်းရတဲ့။

သိပ်ရယ်စရာကောင်းတဲ့ ဒေါသက်နှင်းရှင်ပါပဲ။ ရမလား
ဒေါသက်နှင်းရှင်။ ရှင်ကြီး လုပ်ချင်တိုင်းလုပ်လို့ရမယ်တဲ့လား။
ရှင်ကြီးသိထားဖို့က အခုအချိန်မှာ ဘယ်လောက်ပဲ အရှိန်အဝါတွေ
ရှိနေနေ မြဘုန်းရှင်ကို ရှင်မပိုင်တော့ဘူးရှင်။

“ညည်းဘာရယ်တာလဲ ဝေဟင်ဆတ်၊ ကျုပ်ကို ညည်း

လှောင်စရာမလိုပါဘူး”

“ကျွန်မ မလှောင်ပါဘူး ဒေါသက်နှင်းရှင်၊ ရယ်စရာ သိပ်ကောင်းနေလို့ ရယ်တာပါ။ ဒါကိုလှောင်တယ်ထင်ရင်တော့ ဒေါသက်နှင်းရှင်ရဲ့ သဘောပဲပေါ့ရှင်၊ ဒါပေမဲ့ မြဘုန်းရှင်ကိုတော့ ဘယ်တော့မှ ပြန်ထည့်လိမ့်မယ်မထင်နဲ့ ဒေါသက်နှင်းရှင်၊ မြဘုန်းရှင် ဟာ ဒေါသက်နှင်းရှင်ရဲ့မြေး ဆိုပေမယ့် အခုချိန်မှာ ကျွန်မရဲ့သား လရောင်ဆတ်ရဲ့ တရားဝင်ဇနီးမယား ဖြစ်နေပြီရှင်၊ ကျွန်မချွေးကို ခေါ်ချင်တိုင်းခေါ်သွားလို့ ရမယ်ထင်သလား ဒေါသက်နှင်းရှင်”

“ရတယ် ဝေဟင်ဆတ်...ရတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ မရဏှာလဲ၊ ညည်း မကျေနပ်ရင် ကြိုက်တဲ့ပုံစံမျိုးနဲ့ တားဆီးစမ်းအေး ကျပ်ကတော့ ကျုပ်ရဲ့မြေးမလေး မြဘုန်းရှင်ကို ပြန်ခေါ်သွားမှာပဲ ကဲ...မြေးလေး ဘွားနှင်းတို့နဲ့လိုက်ခဲ့၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ ကြောက်စရာ မလိုဘူး၊ မြေးလေးရှေ့မှာ ဘွားနှင်းတစ်ယောက်လုံး ရှိတယ် ဘွားနှင်းတို့နဲ့ လိုက်ခဲ့ မြေးလေး”

ဒေါဝေဟင်ဆတ်ကိုလည်း ဖက်ပြိုင်ပြောပြီး မြဘုန်းရှင် ဘက်ကိုလည်း လှည့်ကာ ဘွားနှင်းက ခေါ်နေသည်။
သွားသက်နှင်းရှင်။

ခုချိန်ထိ...

မာနတွေက မိုးထိအောင် လွင့်နေတုန်းပါပဲလား။
အင်းပေါ့လေ။

ဘွားက ဂုဏ်ရှိန်ရှိပြီး ကျိုကျိုတက် ချမ်းသာနေဆဲပဲကို။
ဒီတော့လည်း ခေါင်းမော ရင်ကော့နေတုန်းပေါ့။

“မြေးလေး”

မြဘုန်းရှင် မျက်ရည်လေးတွေ တပေါက်ပေါက်စီးကျနေရပြီ။ တွေ့ချင်နေတာလေ။ ဦးဗေဒါမောင်နဲ့ ဒေါ်ပန်းဝတ်ရည်တို့ရဲ့ မွေးစားသမီးဆိုတာ သိခဲ့ရပြီးနောက်ပိုင်း မြဘုန်းရှင်ရဲ့ သွေးသား အရင်းအချာတွေဟာ ဘယ်သူတွေများလဲဆိုပြီး သိချင်လို့ ဒေါဝေဟင်ဆတ်ကို မေးကြည့်ခဲ့တာပါ။

သိခဲ့ရပြီးနောက်ပိုင်းမှာလည်း...

မြဘုန်းရှင် တွေ့ချင် မြင်ချင်ခဲ့တာပါပဲ။

မြဘုန်းရှင်မှာ ဘွားအေ ရှိနေတယ်ဆိုတာ သိရတော့ ဘွားဘွားကို မြဘုန်းရှင် သေလောက်အောင်ပဲ တွေ့ချင်ခဲ့တာပါပဲလေ။

သို့ပေမယ့်...

မြဘုန်းရှင် မရှာခဲ့ပါဘူး။

မစုံစမ်းခဲ့ပါဘူး။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့...

မြဘုန်းရှင်ရဲ့ ဘွားဘွား ဒေါ်သက်နှင်းရှင်နဲ့ ဘာကြီး သဲသက်ပိုင်တို့ရဲ့ ပယောဂ မကင်းမှုကြောင့် လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝက အမှောင်ချောက်ထဲ ထိုးကျခဲ့ရတာမဟုတ်လား။

နာကျင်စရာနေ့ရက်တွေကို ခါးသီးစွာ ဖြတ်ကျော်ပြီး ငိုညည်းခဲ့ရတာမဟုတ်လား။

ဒါတွေကို...

မြဘုန်းရှင် သိခဲ့ရတော့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပစ်ပယ်ထားခဲ့ ရက်တော့မလဲလေ။

“မြဘုန်းရှင်”

“ရှင်...ဘွားနှင်း”

“ဘွားနှင်းတို့နဲ့ ပြန်လိုက်ခဲ့နော် မြေးလေး”

ဘွား ဒေါ်သက်နှင်းရှင်က ချော့မော့ကာ ပြန်ခေါ်နေ သည်။ မြဘုန်းရှင် ခေါင်းမခါမိသလို ခေါင်းလည်း မညိတ်မိပါ။ ဘွားဒေါ်သက်နှင်းရှင်ရဲ့ မျက်နှာလေးကိုသာ ငေးမောကြည့်နေ လိုက်သည်။

မျက်ရည်တွေကတော့ ပါးပြင်လေးနှစ်ဖက်မှာ ရွဲရွဲနစ်

လို့...။

“မြေးလေး”

မြဘုန်းရှင်တစ်ယောက် သူမ နံဘေးတွင်ရှိနေသော လရောင်ဆတ်ဆီ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

အို...

မျက်ဝန်းလေးတွေက ရီဝေစို့စွတ်လို့ပါလား။

မြဘုန်းရှင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဝေခွဲရခက်သလို ရှိနေတဲ့ လရောင်ဆတ်ရဲ့ မျက်နှာညှိုးငယ်ငယ်လေး...။

ရှင်သိပ်စိုးရိမ်နေတယ် မဟုတ်လားဟင် လရောင်ဆတ်။

ဘွားသက်နှင်းရှင်ရဲ့ မြေးအရင်းဆိုတာ သိပြီး ရှင်အရမ်း ကိုပဲ အံ့ဩမယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်သွားခဲ့တာ မဟုတ် လား။

မြဖုန်းရှင်ဆီမှာ...

ဒီလိုအစွမ်းအစရှိတဲ့ ဘွားအေတစ်ယောက် ရှိနေတာပါ လား ဆိုတဲ့အသိနဲ့ ရှင်သိပ်ကိုအားငယ်သွားတာမဟုတ်လား လရောင်ဆတ်ရယ်။ မြဘုန်းရှင်သိပါတယ်။ ရှင်အရမ်းခံစားသွား ရတယ်ဆိုတာ မြဘုန်းရှင် သိပါတယ်ရှင်။

“ဘာလဲ...မြေးလေး၊ မောင်လရောင်ဆတ်ကို မပြတ်

နိုင်ဘူးလား၊ အဲဒီကောင်လေးက မြေးလေးအခုလို အချိုးအနှိမ်ခံ ဘဝလေးရောက်အောင် ခေါ်သွင်းခဲ့တဲ့ ကောင်လေးလေး မြေးလေး၊ လရောင်ဆတ်ကြောင့် ဝေဟင်ဆတ်ဆိုတဲ့ မိန်းမက အပြီးတကြီးနဲ့ မြေးလေးကို လက်စားချေခွင့်ရသွားတာ၊ မုန်းပစ်လိုက်စမ်းပါ စိတ်နာပစ်လိုက်စမ်းပါ မြေးလေးရယ်၊ သူက မြေးလေးရဲ့ အနာဂတ်မှာ လုံးဝကို လက်မတွဲသင့်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲ မြေးလေး၊ ဘွားစကားကို နားထောင်ပါကွယ် ဘွားနှင်းတို့နဲ့ ပြန်လိုက်ခဲ့ပါ”

“ဘွားနှင်း”

“ပြော...မြေးလေး...ပြော...ဘွားနှင်းကို ဘာပြောချင်လို့လဲ”

“ကျေနပ်ပါတော့...ဘွားနှင်းရယ်”

“ဘယ်လို မြေးလေး”

“လူတွေရဲ့ နှလုံးသားတွေကို ဒီလောက်နာကျင်မှုတွေ ပေးရရင်ပဲ ဘွားနှင်းကျေနပ်ပါတော့၊ ဘွားနှင်းရဲ့ မာနတွေ၊ မခံနိုင်စိတ်တွေ၊ အတ္တတွေကြောင့် ဘာဘကြီးသဲသက်ပိုင်ရဲ့ အိမ်ထောင်နေပြီကွဲပြီး ရင်နဲ့မချီအောင် ခံစားခဲ့ရပြီးပြီလေ။ ပြီးတော့ အဆင့်အတန်းခွဲခြားလွန်းတဲ့ ဘွားနှင်းကို ကြောက်လို့ လွတ်ရာကို ရှောင်

ပြေးရာကနေ ကားမှောက်ပြီး အသက်ဆုံးရှုံးရတဲ့အထိ ခံစားရပြီးပါပြီ။ အခုလည်း မြေးရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကို ထပ်ပြီးဖြိုခွဲပြီး နာကြည်းမှုတွေနဲ့ ရှင်သန်ခိုင်းဦးမလို့လား၊ ဘွားနှင်းရယ်”

“အို...မြေးလေး”

“မြဘုန်း...ရှင်ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ ရှင် လရောင်ကို မချစ်ဘူးဆိုတာ သလင်းတို့ အသိပဲလေ၊ ရှင်မိဘတွေကြောင့်သာ သူနဲ့ လက်ထပ်ခဲ့ရတာ မဟုတ်လား”

သလင်းကြည်ကပါ မြဘုန်းရှင်ဘက်က မခံမရပ်နိုင်စွာပင် ဝေငြောသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်...သလင်း၊ မြဘုန်း သူ့ကို မိဘတွေကောင်းကြောင့် လက်ထပ်ခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုအကြောင်း ခွဲပဲဖြစ်ဖြစ် မြဘုန်းရှင်ဟာ လရောင်ဆတ်ရဲ့ ယောက္ခမပါပဲ၊ အဲဒီအမှန်တရားကို မြဘုန်းရှင်လက်ခံပါရစေ။ မြဘုန်းရှင်ကို နားလည်သောအားဖြင့် အားလုံးက လက်ခံခွင့်ပြုပေးကြပါနော်၊ ဒါကြောင့် အားလုံး အေးအေးချမ်းချမ်းနဲ့ပဲ ပြန်ပေးကြပါ၊ မြဘုန်းတောင်းပန်မိတယ်၊ အမှန်းတရားတွေ၊ အပြီးအတေးတွေရှိနေကြသေးတယ် ညီရင်လဲ မြဘုန်းတို့လက်ထက်မှာပဲ ကျေနပ်ကြပါတော့လို့ မြဘုန်းပြောပါရစေ၊ ပြန်ပါတော့...ဘွားနှင်းရယ်...မြဘုန်း ဒီမှာပဲ နေခဲ့

ပါရစေတော့ရှင်၊ ဒါဟာ မြဘုန်းရှင်ရဲ့ နောက်ဆုံး ဆုံးဖြတ်ချက် ပါပဲ”

မြဘုန်းရှင်ပြောပြီး တိုက်ထဲကနေ အားလုံးကို ချန်ရစ်ထား ခဲ့ကာ ပြေးထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။
သူမ ခြေလှမ်းတွေက...
သူမ နေဖို့ပေးထားတဲ့ ခြံထဲက သစ်သားအိမ်လေးဆီသို့



အနား (၂၂)

မြဘုန်းရှင်ရယ်....
ကိုယ့်ကို လုံးဝမချစ်ပဲ မင်းလက်ထပ်ခဲ့တယ်နော်။
ဟုတ်ပါတယ်။
ဒါက တကယ့်အမှန်တရားပဲလေ။
မင်းမိဘတွေ နေစရာမရှိမှာစိုးလို့ ခြံနဲ့တိုက် အပေါင်
စာရွက်ကို ပြန်လိုချင်စိတ်တစ်ခုတည်းနဲ့ လရောင်ဆတ်ဆိုတဲ့ ကိုယ့်
တို့ မင်း လက်ထပ်ခဲ့တာပါ။
ဒါပေမဲ့...
ကိုယ် အရမ်းကိုကြည်နူးခဲ့ပါတယ် မြဖုန်းရှင်ရယ်။
ဘယ်လိုရယူမှုတွေနဲ့ပဲ ကိုယ့်အနားကို မင်းရောက်လာ

ရောက်လာ ကိုယ့်အနီးနားမှာ မင်းရှိနေပါလားဆိုတဲ့ အသိစိတ်လေး တစ်ခုတည်းနဲ့ပဲ ရောင့်ရဲကျေနပ်နေတဲ့သူပါ။

မင်း ကိုယ့်ကိုမချစ်ပေမယ့် ကိုယ်က မင်းကို အရမ်းချစ် တယ်လေ။ ကိုယ့်အချစ်တွေနဲ့ အရာအားလုံးကို အကောင်းဆုံး ဖြစ်အောင် ဖန်တီးယူမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့တာ။

ဒါပေမဲ့လည်း မြဘုန်းရှင်ရယ်။

ကိုယ့်ကြောင့် မင်းရရှိခဲ့တဲ့ အနာဂတ်နေ့ရက်တွေတိုင်းက အရပ်ဆိုးအကျည်းတန်ခဲ့တာပါ။ ကိုယ် ဘယ်လောက်တောင် မင်းအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ခဲ့ရသလဲဆိုတာ မင်းသိရဲ့လားဟင်။ ကိုယ့်ရင်ထဲက နှလုံးသားတွေ တဆစ်ဆစ်နဲ့ နာကျင်နေခဲ့ရတာပါ မြဘုန်းရှင်ရယ်။

ကိုယ်လေ...

နောင်တတွေ အကြီးအကျယ် ရနေခဲ့ပါတယ်။

ချစ်သူတိုင်းဟာ ကိုယ်သိပ်ချစ်တဲ့သူ နာကျင်ခံစားနေရ တာကို ဘယ်သူကမှ မလိုလားတတ်ကြတာပါ မြဘုန်းရှင်။

ဒါပေမဲ့...

ကိုယ်ကတော့ ကြည့်နေခဲ့ရတယ်လေ။

မေမေရဲ့ အပြုံးတကြီး လက်စားချေမှုအောက်မှာ ငြိမ်မိ

နေရတဲ့ မင်းကို ကိုယ် ဒီအတိုင်းကြည့်နေရတယ်။

မင်းစဉ်းစားကြည့်စမ်း မြဘုန်းရှင်။

ကိုယ် ဘယ်လောက်တောင် ရူးသွပ်မတတ် ခံစားနေရ မလဲဆိုတာ မင်း မြင်ကြည့်လိုက်စမ်းပါကွာ။

ဒါကြောင့်...

မင်းဘဝလေးကို ဘယ်လိုအေးချမ်းပျော်ရွှင် သာယာနိုင် မလဲဆိုပြီး ကိုယ် အချိန်တိုင်း လွတ်မြောက်ရာလမ်းစကိုပဲ ရှာဖွေ နေခဲ့တာပါ။

ချစ်တယ် မြဘုန်းရှင်။

မင်းမုန်းပေမယ့် ကိုယ်ချစ်တယ်။

ဒါကြောင့်လည်း...

မင်းရဲ့အနာဂတ်လေး လှပအောင် ဖန်တီးနိုင်ဖို့ တစ်ခု တည်းကိုပဲကြည့်ပြီး ကိုယ် စဉ်းစားနေရတာပေါ့ကွာ။

ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်ထားနေသ၍ မင်းအတွက် ကံကောင်းတဲ့ နေ့ရက်လေးတွေဆိုတာ ဘယ်သောအခါမှ ဖြစ်ပေါ်လာမှာမဟုတ် ဘူး မြဘုန်းရှင်။ အဲဒီအချက်ကို ကိုယ် ကောင်းကောင်းသိသွားပြီ။

မြဘုန်းရှင်မှာ အရမ်းကို ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့ ဘွားအေ တစ်ယောက်ရှိနေတယ်ဆိုတာ သိလိုက်ရတဲ့အချိန်မှာ ကိုယ် ဘယ်

လောက်တောင် ဝမ်းသာပီတိဖြစ်ခဲ့ရသလဲဆိုတာ မင်းသိလား
မြဘုန်းရှင်။

ဘာပဲပြောပြော...

ကိုယ်ဖန်တီးပေးနိုင်တဲ့ ဘဝမျိုးထက် အဆတစ်ရာ
လောက် ကွာဟတဲ့ အခြေအနေမျိုးလေးကို မင်းပြောင်းလဲသွား
မှာလေ။ ကိုယ်က ကိုမုမမက်မောဘူး မြဘုန်းရှင်။ မင်းဘဝလေး
သာယာအေးချမ်းရမယ်ဆိုရင်ပဲ ကိုယ်က အပြုံးလေးတွေနဲ့ ထိုင်
ကြည့်ပြီး ဝမ်းမြောက်နေနိုင်တဲ့သူပါ။

ဒါကြောင့်...

မင်းသာ ပြန်လိုက်သွားမယ်ဆိုရင်တောင် ကိုယ့်ကို ထား
ရစ်ခဲ့တဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်အတွက် ကိုယ်က ကျေကျေနပ်နပ်နဲ့ ခံယူ
ပေးဖို့ စဉ်းစားထားပြီးသားပါ မြဘုန်းရှင်ရယ်။

ဒါပေမဲ့ မင်းသိပ်အတယ် မြဘုန်းရှင်ရယ်။

ကြောင်စီစီအတွေးတွေကို မင်းမို့ ခေါင်းထဲထည့်ပြီး
စဉ်းစားရက်တယ်ကွာ။ မင်းအတွက် လွတ်မြောက်ရာလမ်းစေ့
တွေ့တာတောင် ပြေးထွက်မသွားခဲ့ဘူးနော်။

မင်း သိပ်ပြီး ရူးနှမ်းတာပဲ မြဘုန်းရှင်ရယ်။

မင်း အခုလို ဆုံးဖြတ်လိုက်တာ ဘယ်သူ့အတွက်လဲ

မြဘုန်းရှင်။ သေချာတာကတော့ ကိုယ့်အတွက်မဟုတ်လောက်ဘူး
ဆိုတာ ကိုယ်သိတယ်။

မင်း ကိုယ့်ကို လုံးဝမချစ်ဘူးလေ။

မင်း မနေချင်ဆုံး လူတစ်ယောက်ရဲ့အနားမှာနေဖို့ ဆုံး
ဖြတ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ မင်းပေးဆပ်ချင်ရုံသက်သက်ကြောင့်ပဲ။ ဝဋ်
ကြွေးတစ်ခုလို သဘောထားပြီး ကြေအောင်ဆပ်မယ်လို့ စိတ်ထဲ
စွဲထားတာ။

ခံစားရတယ်ကွာ။

ကိုယ် အရမ်းခံစားရတယ် မြဘုန်းရှင်ရယ်။

“လရောင်ဆတ်”

ခေါ်သံက ညင်းသွဲ့သွဲ့။

“ရှင် မအိပ်သေးဘူးလား”

အိမ်ရှေ့ကပြင်လေးမှာ ထွက်ထိုင်ပြီး ကောင်းကင်ပြာ
ကြီးကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ငေးမောကြည့်ပြီး အတွေးနယ်လွန်နေတဲ့
လရောင်ဆတ် နံနားမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း မြဘုန်းရှင်က မေးလာသည်။

“အိပ်မပျော်လို့”

သူ ခပ်တိုတိုတုတ်တုတ်ပဲ ဖြေလိုက်၏။

အိမ်လေးပေါ်က ခြေသံဖွဖွလေး ကြားကတည်းက

မြဘုန်းရှင်လည်း မအိပ်သေးဘူးဆိုတာ သူသိနေတယ်လေ။

ဒါပေမဲ့...

အခုလိုထွက်လာပြီး သူ့နံဘေးမှာ လာထိုင်လိမ့်မယ်လို့ တော့ တွေးမထားပါ။ မြဘုန်းရှင်က သူ့နဲ့ ခပ်ကင်းကင်းနေချင်တဲ့ သူ မဟုတ်ပါလား။ သူ အနားကပ်လာရင်တောင် ရန်သူ တစ်ယောက်လို စိမ်းစိမ်းကားကား စောင့်ကြည့်နေတတ်တဲ့သူပါ။

ခုတော့...

မြဘုန်းရှင် ဘာစိတ်ကူးတွေ ပေါက်သွားပါလိမ့်။

“လရောင်ဆတ်”

“ပြော...မြဘုန်း”

“ရှင်မိတ်ဆွေဆီက တက္ကစီအငှားမောင်းဖို့ သွားတောင် ခဲ့တယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘာလဲ...အဲဒီကရှာလို့ရတဲ့ငွေနဲ့ မြဘုန်းကို တက္ကသိုလ် ဆက်တက်ခိုင်းမလို့လား လရောင်ဆတ်”

“အင်း”

“အခုရော အဲဒီအစီအစဉ်က ပျက်သွားပြီလား”

မြဘုန်းရှင်အမေးကြောင့် လရောင်ဆတ် မျက်ဝန်း

တွေက သူမမျက်နှာလှလှလေးဆီ ဆက်ခနဲ ရောက်သွား၏။

ဘာကြောင့် ဒီမေးခွန်းကိုမေးတာလဲ။

လိုမှမလိုအပ်တော့တာ။

မြဘုန်းရှင်ဟာ မိမ့်ဘမဲ့ တစ်ကောင်ကြွက်မှမဟုတ်တာ။ သိပ်ချမ်းသာတဲ့ ဘွားအေတစ်ယောက်ရှိသည်။ အသိုင်းအဝိုင်းကြား မှာ ခေါင်းမော့ ရင်ကော့နေနိုင်အောင် ဖန်တီးပေးနိုင်သည့် အရမ်း ကို ကြွယ်ဝချမ်းသာတဲ့ ဘွားအေတစ်ယောက် ရှိနေပြီလေ။

တက္ကစီဆွဲပြီး ရှာလာသမျှ ငွေလေးနဲ့ ချွေချွေတာတာ တက္ကသိုလ်တက်ရမယ့် သူမျိုးမှ မဟုတ်တော့တာ။

“ပြောလေ လရောင်ဆတ်”

“ဘာဖြစ်လို့မေးနေတာလဲ မြဘုန်းရှင်၊ မင်းဘဝမှာ ကိုယ် ရှာဖွေပေးနိုင်တဲ့ငွေထက် အဆပေါင်း မရေမတွက်နိုင်အောင် ဖြည့် ဆည်းပေးနိုင်တဲ့ ဘွားအေတစ်ယောက် ရှိနေပြီပဲဟာ၊ လိုသေးလို့ လားကွာ”

“သိပ်လိုတာပေါ့ လရောင်ဆတ်၊ ဘာပဲပြောပြော ရှင်က ကျွန်မရဲ့ခင်ပွန်းပဲလေ၊ အိမ်ထောင်ဦးစီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ ရှင်ယူ ထားတဲ့ ဇနီးရဲ့ အနာဂတ်အတွက် တာဝန်ကျေဖို့တော့ လိုသေး တာပေါ့”

ဟင်...

မြဘုန်းရှင် ဘာတွေပြောနေတာလဲ။

အိမ်ထောင်ဦးစီး တစ်ယောက်တဲ့လား။

အဲဒီလို မြဘုန်းရှင်က သူ့ကို သတ်မှတ်ထားတာတဲ့လား။

“ကျွန်မပြောတာ မမှန်ဘူးလား လရောင်ဆတ်”

“မှန်ပါတယ်”

“ဒါဆို မနက်ဖြန်ကစပြီး ရှင် အလုပ်ထွက်ရှာတော့မယ်။ ရှင်ရှာပေးတဲ့ပိုက်ဆံနဲ့ ကျွန်မတို့ ဒီအိမ်လေးထဲမှာပဲ အိုးခွဲစားမယ်။ တက္ကသိုလ်ကိုလည်း ကျောင်းဖယ်ရုံစီးပြီး ကျွန်မ ပြန်တက်မယ်။ ရှင်ရစေချင်တဲ့ ဘွဲ့တစ်ခုရအောင်ပေါ့”

“မြဘုန်းရှင်”

“ပြော”

“မင်း ကိုယ့်ကို ခန့်နေတာလား”

“ရှင်”

“ကိုယ့်ကို လှောင်ပြောင်သရော်နေတာလား မြဘုန်းရှင်”

“အို...မဟုတ်တာ၊ ရှင် ဘာကြောင့် အဲဒီလိုထင်လဲ။

လဲ၊ မြဘုန်း စကားထဲမှာ အဲဒီလို အဓိပ္ပာယ်သက်ရောက်တဲ့ စကားတစ်ခွန်းမှမပါဘူး လရောင်ဆတ်”

မြဘုန်း မျက်လုံးပြူးလေးနှင့် ငြင်းမိသည်။

မြဘုန်းက စိတ်ရင်းအမှန်နဲ့ ပြောနေတာပါ။ သူ မြဘုန်း အပေါ်မှာထားခဲ့တဲ့ စေတနာ မေတ္တာတွေကို လေးစားလို့ အသိအမှတ်ပြုတဲ့သဘောနဲ့ လိုက်နာတော့မလို့လေ။

ဒါကို...

သူ ဘာကြောင့် အထင်တွေလွဲရတာလဲ။

ဒေါ်ဝေဟင်ဆတ်က ဘွား ဒေါ်သက်နှင်းရှင်နဲ့ အတိတ်မှာ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ နာကြည်းချက်တွေနဲ့ မြဘုန်းရှင်ကို လက်စားချေခဲ့တယ်ဆိုပေမယ့် ဒေါ်ဝေဟင်ဆတ် အခုလို လက်စားချေနိုင်အောင် သူ ကြိုးစားခဲ့တာမှမဟုတ်တာ။

မြဘုန်းရှင်က သူ့ကြောင့်သာ အခုလို မြဘုန်းရှင် ပေးဆပ်ရတာဆိုပြီး တစ်ဖက်သတ်အတွေးနဲ့ မှန်းတီးနာကြည်းခဲ့ပေမယ့် ဖြူစင်သန့်ရှင်းတဲ့ သူ့ရဲ့ချစ်ခြင်းမေတ္တာက မြဘုန်းရဲ့ သံသယရိပ်တွေကို ကင်းစင်လွင့်ပျောက်သွားစေခဲ့သည်။

ချစ်မိနေပြီ။

ရှင်ကို မြဘုန်း ချစ်မိနေပြီ လရောင်ဆတ်။

ဒါကြောင့်လည်း...

ရှင် ဖန်တီးပေးနိုင်တဲ့ ဘဝလေးထဲမှာပဲ ပျော်ပျော်ကြီး

နေတော့မယ်ဆိုပြီး မြဘုန်းက ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာပေါ့။
ရှင်ဟာလေ...
တကယ့် အရိပ်သုံးပါးကို နားမလည်တဲ့သူပဲ။
မြဘုန်းရဲ့ မျက်ဝန်းတွေထဲက အရိပ်အငွေ့တွေကို နှုတ်
မမြင်သေးဘူးလား လရောင်ဆတ်။
ရှင်ကိုသိပ်ချစ်နေတဲ့ အချစ်ရိပ်တွေနဲ့ ပြည့်နှက်နေပြီ
တာလေ။

“မြဘုန်းရှင်”
“ပြော”
“မင်း ဘာကြောင့်နေခဲ့တာလဲ မြဘုန်းရှင်”
ရှင်နဲ့မခွဲနိုင်လို့ပေါ့ လရောင်ဆတ်ရယ်။
ထိုအဖြေလေးက မြဘုန်းရှင်ရဲ့ ရင်ထဲကသာ ထွက်လာ
လာခြင်းပဲဖြစ်သည်။ လှပတဲ့ နှုတ်ခမ်းလေးတွေကတော့ တင်းတင်း
လေး နေပိတ်လို့။

“ကိုယ်သိပါတယ် မြဘုန်းရှင်၊ မင်း မဖြေပေမယ့် ကိုယ်
သိနေပါတယ်”
“ဘာကိုသိနေတာလဲ လရောင်ဆတ်”
“မေ့မှုကို ဖေးခွဲတဲ့ ကတိကြောင့်မဟုတ်လား မြဘုန်းရှင်”

ဘယ်လိုအကြောင်းမျိုးတွေပဲရှိရှိ ဒီအမိုးအရိပ်အောက်ကနေ ထွက်
မသွားပါဘူးဆိုတဲ့ ကတိသစ္စာကို တည်နေချင်လို့ ဘွားနှင်းခေါ်
တာကို မင်း လိုက်မသွားတာမဟုတ်လား မြဘုန်းရှင်”
အို...
လရောင်ဆတ် စကားလေးကြောင့် မြဘုန်းရှင်ရဲ့ မျက်နှာ
ဝန်းလေးတွေထဲမှာ အံ့ဩထိတ်လန့်မှုတို့က အနန္တ။

“မင်း မငြင်းနဲ့ မြဘုန်းရှင်၊ ဒါကြောင့် မင်းနေရစ်ခဲ့တာ”
ဟင့်အင်း...
မဟုတ်ဘူး လရောင်ဆတ်။
ရှင်ထင်တာတွေ လွဲနေပြီ။
ဒေါ်ဝေဟင်ဆတ်နဲ့ မြဘုန်းရှင်တို့ကြားမှာ အပေးအယူက
တစ်ခုတည်းပဲရှိခဲ့တာ။ ဖေဖေတို့ပိုင်ဆိုင်တဲ့ မြို့နဲ့တိုက်ကိုပေးရင်
ဒေါ်ဝေဟင်ဆတ် ဖြစ်စေချင်သလို ဒေါ်ဝေဟင်ဆတ်ရဲ့ အမိုးအရိပ်
အောက်ကနေ ဘယ်လိုအကြောင်းမျိုးနဲ့မှ ထွက်မသွားပါဘူးဆိုတဲ့
အပေးအယူလေ။

ဒီမြို့နဲ့တိုက်ကို ကျွန်မ ပြန်ပေးလိုက်ရင် အဲဒီကတိကို
တည်စရာမလိုတော့ဘူး လရောင်ဆတ်။ ကျွန်မမှာ သိပ်ချမ်းသာ
တဲ့ ဘွားအေတစ်ယောက် ရှိနေပြီပဲဟာ။ ဖေဖေနဲ့မေမေအတွက်

ဒီထက်အဆင့်မြင့်တဲ့ နေရာတစ်ခုကို ကျွန်မ အချိန်မရွေး ဖန်တီးပေးနိုင်နေပြီ။

ကျွန်မနေခဲ့တာ ရှင်ကြောင့်ပါ။

ရှင်ကို ချစ်မိသွားလို့ ခွဲမသွားရက်တော့တာပါလရောင် ဆတ်။

“မင်းပေးခဲ့တဲ့ကတိကို တည်အောင်ကြိုးစားတာ ကိုယ့်အတွက်မှမဟုတ်တာ၊ မင်း ကိုယ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘယ်တုန်းကမှ ခံစားချက်မထားခဲ့တဲ့သူပဲ မြဘုန်းရှင်၊ မင်းမနေချင်ဆုံးက ကိုယ့်အနားမှာဆိုတာကို ကိုယ်သိပါတယ်ကွာ”

အို...

လရောင်ဆတ်ရယ်။

“ကိုယ် သွားအိပ်တော့မယ်”

ပြောပြီးတာနဲ့ ဆတ်ခနဲနေအောင်ထပြီး အိမ်လေးပေါ်တက်သွားတဲ့ လရောင်ဆတ်။

မြဘုန်းရှင် ဘယ်လိုတားဆီးရတော့မလဲကွယ်။



အနား (၂)

“ဒါ...ဒါက ဘာလဲ လရောင်ဆတ်”

သူမရှေ့ ချပေးလာသော စာရွက်လေးကိုကြည့်ပြီး ချက်လုံးလေးတွေ ပြူးဝိုင်းသွားရတာက မြဘုန်းရှင်ပါ။

“ကွာရှင်းစာချုပ်လေ မြဘုန်းရှင်၊ မင်းနဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ ကွာရှင်းစာချုပ်၊ လက်မှတ်ထိုးပြီး ဘွားနှင်းတို့နဲ့ မင်း ပြန်လိုက်သွားတော့၊ မင်းကိုလာခေါ်ဖို့ ဘွားနှင်းကို ကိုယ်အကြောင်းကြားထားပြီးပြီ မြဘုန်းရှင်၊ သူတို့ အခုချက်ချင်းပဲ ထွက်လာနေပြီတဲ့၊ သိပ်မကြာခင် ရောက်လာမှာပဲ မြဘုန်းရှင်”

“ရှင်...ရှင်...ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတာလဲ လရောင်

ဆတ်**

မြဘုန်းရှင်တစ်ယောက် လရောင်ဆတ်ရဲ့ လုပ်ရပ်တွေကို ဘာတစ်ခုမှ နားမလည်တော့သလို ပါးစပ်အဟောင်းသားလေး ဖြစ်ကာပင် နေရသည်။

ကွာရှင်းမယ်တဲ့။

ဘယ်သူက သဘောတူကြည်ဖြူပြီး ကွာရှင်းကြရအောင် လို့ တောင်းဆိုခဲ့လို့လဲ။ ဘွားနှင်းဆီ ပြန်ပါစေတော့လို့ ခွင့်တောင်း ခဲ့လို့ သူက လာခေါ်ဖို့ ဖုန်းဆက်အကြောင်းကြားခဲ့ရတာလဲ။

လရောင်ဆတ်...

ရှင် ရူးနေပြီလား။

ရှင် ကျွန်မကို ဘယ်လောက်အလိုရှိနေသလဲဆိုတာ ကျွန်မ အသိဆုံးပဲလေ။ ရှင့်အနားကနေ ကျွန်မ ထွက်ခွာသွားမှာကို ရှင် အကြောက်ဆုံးပဲမဟုတ်လား လရောင်ဆတ်။

ဒါနဲ့များတောင်...

ရှင် ရင်တွေအကွဲခံပြီး ဘာကြောင့် နှင်ထုတ်ဖို့ ကြိုးစား ခဲ့ရတာလဲ လရောင်ဆတ်။

ပြောစမ်းပါ။ ကျွန်မသိအောင် ပြောပြစမ်းပါ။

ဘာလဲ...

ကျွန်မဘဝလေး ကောင်းစားအောင်လား။

အဘွား ဒေါ်သက်နှင်းရှင်ရဲ့ လက်ထဲမှာ ပြီးပြည့်စုံတဲ့ ကြွယ်ဝချမ်းသာမှုတွေ ခံစားရအောင်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ကျွန်မ ကို ကွာရှင်းပေးဖို့ ရှင် ဆုံးဖြတ်လိုက်တာလားဟင် လရောင်ဆတ်။

“ရှေ့...ဘောလုပ်(နဲ့)၊ မင်းဇာနည်ထိုးဖို့ပဲ ကျန် တော့တယ် မြဘုန်းရှင်”

သူက စာရွက်လေးပေါ် တင်ပေးကာ မျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့ လှည့်သွားသည်။

ဒါဟာ လုံးဝကျောခိုင်းပါထော့မယ်ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့။

ဟုတ်လားဟင်။

ကျွန်မ ထင်သလို ဟုတ်လားဟင် လရောင်ဆတ်။

“ဟော...ခြံထဲ ကားဝင်လာတဲ့အသံ ကြားတယ် မြဘုန်းရှင်၊ ဘွားနှင်းတို့ကားနဲ့တူတယ်၊ သူတို့ မင်းကို လာခေါ် ကြတာ မြဘုန်းရှင်”

ကြားပါသည်။

ခြံထဲ ကားတစ်စီးမောင်းဝင်လာသံကို မြဖုန်းရှင်လည်း

ကြားပါသည်။

အဲဒါ မြဘုန်းရှင် စိတ်မဝင်စားပါဘူး။

မြဘုန်းရှင် သိချင်တာက မြဖုန်းရှင်ကို ကွာရှင်းချင်ရတဲ့ သူ့ရဲ့အဓိကအကြောင်းပြချက်။ ဒါကိုပဲ မြဘုန်းရှင်က သိချင်နေတာ။

“လရောင်ဆတ်”

“ဘာလဲ မြဘုန်းရှင်”

“ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မကို ကွာရှင်းချင်တာလဲ”

“ဘာ”

“အခုလိုဆုံးဖြတ်ချက်ကို ဘာဖြစ်လို့ချတာလဲလို့ မေးနေတာ လရောင်ဆတ်”

မသိလို့မေးနေတာလား မြဘုန်းရှင်။

တကယ်ဆို...

မင်းစိတ်ထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်နေသလဲဆိုတာ မင်းအသိဆုံး

ပဲ ဖြစ်မှာပါ။

ကိုယ့်ကို မင်း လုံးဝမချစ်ဘူးလေ။

မေမေ့ကို ပေးထားတဲ့ကတိတစ်ခုတည်းနဲ့ မင်းရဲ့ဘဝကို ရေစုန်မျောဖို့ မင်းကြိုးစားနေတာ ကိုယ် မကြည့်ရက်တော့ဘူး မြဘုန်းရှင်။ ဘာပဲပြောပြော ကိုယ်သာ ကွာရှင်းပေးလိုက်ရင် မင်းက လွတ်မြောက်သွားမှာ။

လရောင်ဆတ်ရဲ့ဇနီး မဟုတ်တော့ဘူးဆိုရင် ဒေါ်မေဟင် ဆတ်ရဲ့ ချွေးမလည်း မဟုတ်တော့ဘူးလေ။ ဒါကြောင့် ကိုယ် မေမေ့ကို အသနားခံပြီး ခွင့်တောင်းပြီးပါပြီ။

မြဘုန်းရှင်ကို လွတ်လပ်ခွင့်ပေးလိုက်ပါတော့လို့။ မေမေကလည်း နောင်တတွေရပြီး စိတ်တွေလျော့နေပါပြီ မြဖုန်းရှင်။ ဒါကြောင့် ကိုယ်တောင်းဆိုတာကို ကြည်ဖြူစွာနဲ့ပဲ လိုက်လျော့ပေးခဲ့ပါတယ်။

အမှားတွေကို နောင်တရနေပါပြီတဲ့လေ။

ဘာပဲပြောပြော...

မြဘုန်းရှင်မှာ အပြစ်မရှိပါဘူးတဲ့ကွာ။

ဒါကြောင့်...

မြဘုန်းရှင်သာ သွားချင်စိတ်ရှိရင် သွားခွင့်ပြုလိုက်ပါတော့တဲ့ မြဘုန်းရှင်။

“မေးနေတယ်လေ လရောင်ဆတ်”

“မင်းအတွက်ပါ မြဘုန်းရှင်”

“ဘာရှင်”

“မင်းပျော်ရွှင်စွာ နေနိုင်ဖို့အတွက်ပါ”

“ဪ...အဟင်း...ဟင်း...ကျွန်မက တစ်ခုလပ်

တစ်လင်ကွာဘာဝမှာ ပျော်ပျော်ကြီးနေနိုင်အောင် ရှင်က ကြိုးစား
ပမ်းစားနဲ့ ဖြည့်ဆည်းပေးလိုက်တယ်ပေါ့လေ ဟုတ်လား လရောင်
ဆတ်”

လရောင်ဆတ် မဖြေနိုင်။

မြဘုန်းရှင်ကို ကွာရှင်းပေးလိုက်တယ် ဆိုကတည်းက
သူ့ရင်ထဲက နှလုံးသားကို သူ့လက်နဲ့ ကိုယ်တိုင် စားထက်ထက်နဲ့
စိုက်ချလိုက်သလိုပါပဲ။

“ကောင်းပြီလေ၊ ရှင်က အလိုမရှိတော့ဘူးဆိုမှလည်း
ကျွန်မက တွယ်ကပ်နေလို့ ဘယ်ဖြစ်မှလဲ လရောင်ဆတ်၊ ဒါဆို
မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ မာနနဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာက ဟိုးအောက်ဆုံးကို
ရောက်တဲ့အထိ ထိုးဆင်းကျသွားတော့မှာပေါ့၊ ကောင်းပြီလေ၊
ရှင်က ကျေကျေနပ်နပ် ကွာခိုင်းတော့လည်း ရှင့်ဆန္ဒကို ဖြည့်သွား
အောင် ကျွန်မကလည်း လက်မှတ်ထိုးပေးရုံပဲပေါ့၊ ပေး...စာရွက်
နဲ့ ဘောလ်ပင်(န်) အခုချက်ချင်း ထိုးပေးမယ်”

မြဘုန်းရှင် ဒေါသထွက်ထွက်နှင့် စားပွဲပေါ်တင်ပေးထား
သည့် စာရွက်နှင့် ဘောလ်ပင်(န်)လေးကို ကောက်ယူပစ်လိုက်
သည်။

သူ...

မြဘုန်းကို ကျောခိုင်းထားဆဲရယ်ပါ။

ဝမ်းနည်းစရာကောင်းလိုက်တာ။

ဒီလိုပုံစံမျိုးကြီးနဲ့ မြဘုန်းရှင်ရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးက အဆုံး

သတ်သွားပြီတဲ့လား။

ကွာရှင်းစာချုပ်လေးကိုကြည့်ပြီး မျက်ရည်တွေ တပေါက်
ပေါက် ကျဆင်းလာရသည်။

“မြေး...မြေးလေး...မြဘုန်းရှင်”

“ဘွားနှင်း...ဘွားနှင်းရယ်..အဟင့်..ဟင့်”

ကွာရှင်းစာချုပ်လေးကို ပစ်ချကာ ဘွား ဒေါသက်နှင်းရှင်
ရင်ခွင်ထဲပြေးဝင်ပြီး ဝမ်းနည်းတကြီး ငိုရှိုက်လိုက်သူက မြဘုန်းရှင်
ရယ်ပဲဖြစ်သည်။

“တိတ်..တိတ်..မြေးလေး၊ မငိုနဲ့တော့၊ အားလုံးပြီးဆုံး
သွားပါပြီကွယ်၊ မြေးလေးအနာဂတ်က နောက်ဆိုရင် အလှပဆုံး
ဖြစ်ပေါ်လာတော့မှာပါ၊ အိပ်မက်ဆိုးကြီးထဲကနေ နိုးထလိုက်ပါ
တော့ မြေးလေးရယ်နော်၊ နိုးထလိုက်ပါတော့”

“အဟင့်...ဟင့်”

“ဟင့်...ဟင့်”

မြဘုန်းရှင်ရဲ့ ငိုရှိုက်သံလေးက ကြီးမားကျယ်ဝန်းသော

ဧည့်ခန်းကြီးထဲမှာ ပြည့်လျှံကာ ဟိန်းတက်လို့။

မငိုပါနဲ့ မြဘုန်းရယ်။

မင်း မငိုပါနဲ့ကွာ။

မင်းရဲ့ငိုသံလေးကိုကြားရရင် ကိုယ်ပိုပြီး ရင်တွေမှာကျွတ်
ရလွန်းလို့ပါ။

မငိုပါနဲ့ မြဘုန်းရှင်ရယ်။

ကိုယ်တောင်းဖန်ပါတယ်ကွာ။

ခွင့်မလွှတ်ပါနဲ့။

မင်းအပေါ်မှာ အငြိုးတကြီးနဲ့ နှိမ်ချိုးခဲ့တဲ့ တို့သားအမိ
ကို မင်း လုံးဝခွင့်မလွှတ်ပါနဲ့ မြဘုန်းရှင်။ အဲဒီအတွက် မင်းကို
ကိုယ် နားလည်ပေးနေမှာပါ။

“က...လာ...လာ...မြေးလေး၊ ဘွားတို့သွားကြရအောင်၊
မြေးလေးကို လာခေါ်ဆိုလို့ ဘွားမှာ ချက်ချင်းကို ရောက်အောင်
လာခဲ့ရတာကွယ်၊ ကောင်းပါတယ်...အလိုမရှိလို့ စွန့်ပစ်လိုက်
တာပဲ ကောင်းပါတယ်၊ မြေးလေး ငရဲကျနေတဲ့ အိပ်မက်ဆိုးကြီး
ကနေ နိုးထရပြီပေါ့ကွယ်၊ လာ...လာ...ဘွားနှင်းတို့ ပြန်ကြရ
အောင်၊ သား...မောင်တင်ထွန်း မြေးကိုခေါ်ခဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့...မာမိ”

ဘွားရဲ့ မွေးစားသားဖြစ်တဲ့ ဦးတင်ထွန်းက ဘွားနှင်းရဲ့
စကားကို မြေဝယ်မကျနားထောင်ပါသည်။

“လာ...တူမလေး၊ ပြန်ကြရအောင်”

မြဘုန်းရှင်ရဲ့ ပခုံးလေးကို ဖေးမကာ ဆွဲကူပြီး တိုက်ကြီး
ရဲ့ အပြင်ဘက်ဆီ ခေါ်ဆောင်သွားသည်။

ပြီးနောက်...

အသီးသီး ကားပေါ်တက်လိုက်ကြ၏။

ကားတံခါးလေး ဆွဲပိတ်လိုက်သည်နှင့် ကားလေးက
ခြံဝန်းကျယ်ကြီးထဲကနေ ဝေါခနဲနေအောင်ပင် မောင်းထွက်သွား
တော့သည်။

“မြဘုန်း”

မောင်းထွက်သွားတဲ့ ကားလေးကိုကြည့်ပြီး တားဆီး
လိုက်တာက လရောင်ဆတ်ပါ။

မကြားတော့မှန်းသိပေမယ့် ခေါ်မိသည်။

ပြန်မလာတော့ဘူးဆိုတာ သိနေပေမယ့် မျှော်လင့်နေချင်
မိသည်။

“မြဘုန်းရယ်”

နေရာလေးမှာတင် သူ ထိုင်ကျသွားရသည်။

ချစ်တယ်လေ။

မြဘုန်းရှင်ကို သူ့ အရမ်းချစ်တယ်။

ဒါကြောင့်လည်း...

ကွာရှင်းပေးလိုက်တာပေါ့။

အချုပ်အနှောင်ကင်းကင်းနဲ့ သွားခွင့်ပြုခဲ့တာပေါ့။

“သား”

“ဗျာ...မေမေ”

“မင်း ဘယ်လိုခံစားနေရမလဲဆိုတာ မေမေ ကိုယ်ချင်း စာပါတယ်ကွယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မေမေလည်း တစ်ချိန် တုန်းက အသည်းနှင့်အောင် တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ချစ်ခဲ့ဖူးလို့ ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်က ပေးဆပ်ချင်ပေမယ့် တစ်ဖက်ကမှ မလို ချင်တာဘဲ သားရယ်၊ ကိုယ့်အချစ်က သူ့အတွက် အဆိပ်အတောက် တစ်ခုလို ဖြစ်နေပြီဆိုရင်တော့ ကိုယ့်ချစ်သူ စိတ်ချမ်းသာအောင် နောက်ဆုတ်ကျန်နေရစ်ခဲ့လိုက်တာဟာ အကောင်းဆုံးပဲပေါ့ သား ရယ်၊ သားရဲ့လုပ်ရပ်က မှန်ပါတယ်၊ မြဘုန်းရှင်ကို အခုလိုသွား ခွင့်ပြုလိုက်တာ အကောင်းဆုံးရွေးချယ်ခြင်းပဲ သား”

“မေမေရယ်”

လရောင်ဆတ် မေမေရင်ခွင်ထဲတိုးဝင်ကာ ယောက်ျား

တန်မဲ့ မျက်ရည်တွေ စီးကျနေမိသည်။

ချစ်ခဲ့တာကို။

ချစ်တဲ့သူက ခံစားရမှာပဲလေ။

မြဘုန်းရှင်ရယ်။

မင်းပျော်ရွှင်နိုင်ပါစေ။

ဘာပဲပြောပြော ကိုယ်နဲ့ဝေးရင်ပဲ မင်းက ပျော်ရွှင်ကျေနပ်

နေမှာပါ မြဘုန်းရှင်။

အဲဒီအချက်ကို ကိုယ်သိပါတယ်ကွာ။

ဒါကြောင့်လည်း...

ကိုယ် ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး နောက်ဆုတ်ပေးလိုက်တာပါ

မြဘုန်းရှင်ရယ်။

မင်းဘဝလေး လှပသာယာစိုပြည်နိုင်ဖို့ ကိုယ်စွန့်လွှတ်

ပေးလိုက်တာ ချစ်ရယ်။

ဒါပေမဲ့လည်းလေ...

ရင်ထဲက နှလုံးသားတွေထဲမှာတော့ မင်းကိုချစ်နေတဲ့

အချစ်တွေနဲ့ ပြည့်နေဆဲပါပဲ မြဘုန်းရှင်ရယ်။

ဒါကိုတော့...

မင်းမယုံချင်လည်း ယုံကြည်ပေးပါကွာ။

ကိုယ်...

မင်းကို တကယ်ချစ်ခဲ့တာပါ။



အား (၂၄)

မေမေက တိုက်ထဲမှာ အရင်လိုပဲ ပြန်လာနေတဲ့။

လရောင်ဆတ် မသွားမိပါ။

မြဘုန်းရှင် နေထိုင်ခဲ့တဲ့ သစ်သားအိမ်လေးမှာပဲ သူနေသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မြဘုန်းရှင် မရှိတော့တာတောင် သူမ နေခဲ့ဖူးတယ်ဆိုတဲ့ အငွေ့အသက်လေးတွေနဲ့ ပြည့်နှက်နေတာမဟုတ်လား။

သူ မသွားပါ။

သစ်အိမ်လေးရဲ့ အခန်းလေးကို အလွမ်းပြေလေး ဝင်ကြည့်ကာ မြဘုန်းရှင် အိပ်ခဲ့ဖူးတယ်ဆိုသည့် မွေ့ရာလေးပေါ်တွင် လဲလျောင်းနေမိပါသည်။ ဒီကနေ့ပါနဲ့ဆို မြဘုန်းရှင် ထွက်သွားတာ

သုံးရက်မြောက်နေ့ ရှိပြီလေ။

ဘာပဲပြောပြော...

မင်းကိုကျေးဇူးတင်ပါတယ် မြဘုန်းရှင်ရယ်။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကွာရှင်းစာချုပ်လေးထဲမှာ မင်းလက်မှတ်ထိုးပြီး ထားမသွားခဲ့ဘူးလေ။ ဘွားဒေါသက်နှင်းရှင်ရောက်လာလို့ လက်မှတ်ထိုးဖို့ မေ့သွားတယ်ထင်ပါရဲ့။ မြဘုန်းရှင်ရဲ့ လက်မှတ်လေး စာရွက်ပေါ်မှာ ရှိမနေပါ။

အဲဒါလေးနဲ့တင် လရောင်ဆတ် အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်ဝမ်းသာနေမိသည်။

“ဒေါက်...ဒေါက်”

အပြင်က တံခါးခေါက်သံသဲ့သဲ့ သူကြားလိုက်ရ၏။

ဒီအချိန်ကြီး ဘယ်သူကများ တံခါးလာခေါက်တာပါလိမ့်။ မေမေများလား။ တိုက်ထဲမှာ လာအိပ်ဖို့ မေမေ မကြာခဏဆိုသလို ခေါ်ဖူးပါသည်။ သူ အတန်တန်ငြင်းတော့မှ မေမေ လက်ထွေးကာ မခေါ်တော့ချေ။

“ဒေါက်...ဒေါက်”

ဟုတ်ပါတယ်။

တစ်ယောက်ယောက် တံခါးကို သေချာလာခေါက်နေ

တာပါ။

အိပ်ရာလေးထက်ကနေ လရောင်ဆတ် ထလိုက်၏။

“ဘယ်သူလဲ”

အပြင်က ထူးသံမကြားရပါ။

လရောင်ဆတ်ရဲ့ မျက်ခုံးထူတန်းတန်းကြီးတွေ တွန့်ကျဲ့

သွားရ၏။

တံခါးချက်လေးကိုဖွင့်ကာ တံခါးချပ်ကို ဆွဲဖွင့်လိုက်တော့

အပြင်မှာရပ်နေတာက မြဘုန်းရှင်။

“ဟင်...မြဘုန်း...မင်း...မင်း”

“ဘာလဲ...လူကို သရဲမှတ်နေလို့လား၊ ဖယ်ပါ။

အပေါက်ဝကို ဘာဖြစ်လို့ပိတ်ပြီးရပ်နေတာလဲ၊ အိမ်ထဲဝင်မလို့”

ပြောလည်းပြော သူရင်ဘတ်လေးကို ညင်သာစွာတွန်းဖယ်

ပြီး အိမ်လေးပေါ် တက်လာတဲ့ မြဘုန်းရှင်။

လရောင်ဆတ်...

မျက်လုံးကြီးတွေ ပြူးဝိုင်းကာ မြဘုန်းရှင်ကို ငေးစိုက်

ကြည့်နေမိသည်။ သူမ တကယ်ပဲ ပြန်လာတာလား။ သူ့မျက်လုံး

အမြင်တွေပဲ မှားယွင်းနေတာလား။ မြဘုန်းရှင်က သူ့အဘွား

ဒေါသက်နှင်းရှင်နောက်ကို လိုက်သွားတာ သုံးရက်တိတိ ရှိနေပြီ

လေ။

အခုတော့...

သူ့အရှေ့မှာ ဘာမှမဟုတ်သလို ခပ်အေးအေးနဲ့ ရှိနေတဲ့ မြဘုန်းရှင်ပါ။

“မြဘုန်း...မင်း...မင်း...ကိုယ့်ဆီပြန်လာတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ မြဘုန်းရဲ့အိမ်ကို မြဘုန်း ပြန်လာတာ၊ ဘာလဲ...ရှင်တစ်ယောက်တည်း ပိုင်သွားပြီလို့ မှတ်နေတာလား၊ မရဘူး၊ ဒါ မြဘုန်းယောက်ျားရဲ့အိမ်၊ မြဘုန်း တစ်ဝက်ဆိုင်တယ်”
ဟာ...

လရောင်ဆတ်တစ်ယောက် မြဘုန်းရှင်ရဲ့ စကားလေး ကြောင့် လှုပ်ခနဲနေအောင်ပင် ဝမ်းသာသွားရသည်။
သူ့ယောက်ျားအိမ်တဲ့လေ။
ဒါဆို...

မြဘုန်းရှင်က လရောင်ဆတ်ဆိုတဲ့ သူ့ကို အခုချိန်ထိ သူမရဲ့ခင်ပွန်းအဖြစ် သတ်မှတ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့။

“မြဘုန်း...မြဘုန်းရယ်”

“အို”

“ရှင် ဘာလုပ်တာလဲ၊ လွှတ်...လွှတ်နော်၊ သူများ

သားသမီးကို အနိုင်ကျင့်ဖို့ မကြိုးစားနဲ့၊ အခုချက်ချင်းလွှတ်”

“မလွှတ်ဘူးကွာ၊ လုံးဝမလွှတ်ဘူး၊ သူများသားသမီး မှမဟုတ်တာ၊ ကိုယ့်ဇနီး ကိုယ်ဖက်တာပဲ၊ ဘယ်သူ့ဆီက ခွင့်ပြု မိန့် တောင်းရဦးမှာလဲ၊ ဖက်တယ်ကွာ ဖက်တယ်”

“အို”

တွေ့လား။

လရောင်ဆတ် ဆိုတဲ့လူ။

အခုကျတော့လည်း သူတစ်ဖက်သား အသက်ရှူကျပ် လောက်အောင်ပဲ ဇွတ်အတင်းကို ဖက်ထားတာလေ။ ဟိုးတစ်နေ့ ကတော့ ကွာရှင်းစာချုပ်ထိုးပေးပြီး လက်မှတ်ထိုးခိုင်းခဲ့တဲ့သူပဲ မဟုတ်သလိုလို့။

“ဖယ်ပါ၊ ရှင့်ဇနီးလို့ ဘာဖြစ်လို့ပြောရတာလဲ၊ ရှင့်နဲ့ ကွာရှင်းပြီးပြီ”

အဲ...ဟုတ်သားပဲ။

မြဘုန်းရှင်ကို ကွာရှင်းဖို့ သူပဲလုပ်ခဲ့တာလေ။

“မြဘုန်း”

“ဘာလဲ”

“ကွာရှင်းတယ်ဆိုတာ မင်းကို စိတ်ချမ်းသာရအောင်

ကိုယ်ဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့တာပါကွာ၊ အဲဒီအတွက် ကိုယ် ဘယ်လောက် အထိတောင် ခံစားခဲ့ရသလဲဆိုတာ မင်းသိရဲ့လားဟင် မြဘုန်း”

“မသိဘူး၊ သိလည်း မသိချင်ပါဘူး၊ ရှင့်ကိုယ်ရှင် သူရဲကောင်းကြီးလုပ်ပြီး နှင်လွှတ်ခဲ့တာ၊ မမေ့ဘူးနော်၊ ကျွန်မကို အတင်းကွာရှင်းခိုင်းခဲ့တာ ခုထိမမေ့သေးဘူး”

“ဒါဆို ဘာဖြစ်လို့ ပြန်လာတာလဲ”

“ရှင့်ဆီက လျော်ကြေးတောင်းစရာရှိလို့ ပြန်လာခဲ့တာ”

“ဘာရယ်”

“ဟုတ်တယ် လရောင်ဆတ်၊ ရှင့်ဆီက ပြန်တောင်းစရာ ကျန်ခဲ့လို့ လာခဲ့တာ”

“ဘာလဲဟင်..ဘာလဲ..မြဘုန်း”

မြဘုန်းရှင် မပြောဘဲ ငြိမ်နေလိုက်မိသည်။

လရောင်ဆတ် ကြည့်ရတာ အရမ်းကို သိချင်နေပုံရ သည်။ ရင်ခွင်လေးထဲမှ မြဘုန်းရှင်မျက်နှာလေးကို စူးစူးနှင့်နှင့် လေး စိုက်ကြည့်နေ၏။

“မြဘုန်း”

“ဘာလဲရှင့်”

“ပြောလေကွာ၊ ဘာတောင်းဆိုမလို့လဲ”



“မြဘုန်း တိတ်တိတ်လေးချစ်နေခဲ့တဲ့ အချစ်တွေကို ဥပေက္ခာပြုပြီး ကွာရှင်းစာချုပ်မှာ လက်မှတ်အတင်းထိုးခိုင်းခဲ့တဲ့ လျော်ကြေးလေ၊ အဲဒါ ရှင် ပေးဆပ်ရမယ်”

“ဟာ...မြဘုန်း...ဒါ...ဒါဆို...”

“အလကားနေ ရှင်ကချည်းပဲ ချစ်တယ်..ချစ်တယ်နဲ့ မဏ္ဍပ်တိုင် တက်ပြနေတာ၊ ရှင့်ကိုအမြင်အရမ်းကတ်တယ် သိလား လရောင်ဆတ်”

ဟာ...

ကြည့်စမ်း။

ရှင်ကချည်းပဲ ချစ်တယ်ဆိုပြီးပြောနေတာ၊ သူမ ချစ်နေ တာကိုတော့ ဖွင့်မပြောခဲ့ရဘူးဆိုတဲ့ သဘောပေါ့လေ။

“မြဘုန်း...မြဘုန်းရယ်၊ ဝမ်းသာလိုက်တာကွာ၊ ဝမ်းသာ လိုက်တာ ချစ်ရယ်”

“အို”

“ရှင်”

“ဖယ်ပါ၊ အခုမှလာပြီး အဖြစ်သည်းပြမနေနဲ့၊ ရှင့်ကို မုန်းတယ် သိလား”

“မသိဘူး၊ ယုံလည်း မယုံတော့ဘူး၊ စောစောကလေး



တင် မြဘုန်း ချစ်နေတာကို ဝန်ခံပြီးပြီလေ။ ဒီတစ်ခါတော့ လူကို စိတ်ညစ်အောင်မလုပ်ပါနဲ့တော့ မြဘုန်းရာ၊ မြဘုန်း ထားခဲ့တဲ့ သုံးရက်လောက်မှာ လူက သေလုမျောပါးပဲ ခံစားနေရတာ။ မင်း တကယ်ဆိုးတယ် မြဘုန်းရယ်။ ကိုယ့်ကိုချစ်နေပါလျက်နဲ့ မချစ်ဟန် ဆောင်ရက်တယ်ကွာ”

လရောင်ဆတ်က...

ကလေးဆိုးကြီးတစ်ယောက်လိုညည်းတော့ မြဘုန်း သွား လေးတွေပေါ်အောင်ပင် ရယ်လိုက်မိသည်။

မြဘုန်း သိပြီးပြီလေ။

မေမေဆတ်က မြဘုန်းဆီဖုန်းဆက်ပြီး လရောင်ဆတ် အကြောင်းကို ပြောပြတာပါ။ ဒါကြောင့်လည်း မြဘုန်းရှင် ဘွားနှင်း ဆီက ခွင့်တောင်းပြီး ပြန်လာတာပေါ့။ မြဘုန်းကိုယ်တိုင်လည်း သူ့ကို အရမ်းချစ်ပြီး မခွဲနိုင်လို့ ပြန်ပါရစေဆိုပြီးတော့လေ။

ဘွားနှင်းနဲ့ မေမေဆတ်လည်း မာန်မာနတွေ၊ အပြိုးအမုန်း တွေ မရှိတော့။ ကလေးနှစ်ယောက်ရဲ့ ကြီးမားတဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို နားလည်လက်ခံပေးခဲ့ကြပြီ။

“မြဘုန်း”

“ဘာလဲရှင်”

“ဘာဖြစ်လို့ သုံးရက်လုံးလုံး ပစ်ထားခဲ့ရတာလဲ”

“အမြင်ကတ်လို့”

“ဘယ်လို”

“မြဘုန်းဖြစ်ချင်နေတာကိုတော့ မမေးမမြန်းဘဲ သူ့စိတ် သူ့သဘောနဲ့ ကွာရှင်းစာချုပ်မှာ လက်မှတ်ထိုးခိုင်းလို့”

“ဟာ...အဲဒါကြောင့်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဟာကွာ...ကိုယ် တယ်လည်းညှံဖျင်းတာပါပဲလား။ အဲဒါမှန်းသိရင် အစောကြီးကတည်းက မေးခဲ့ပါတယ်ကွာ၊ အခု တော့ အလကားသက်သက် ကိုယ့်မိန်းမနဲ့ သုံးရက်လောက်ခွဲ လိုက်ရတယ်။ သေစမ်း...လရောင်ဆတ်ရယ်။ မင်းသေလိုက်ဖို့ပဲ ကောင်းတယ် သိလား”

“ဟွန်း”

“ဟား...ဟား”

မြဘုန်း မျက်စောင်းလေးထိုးတော့ သဘောကျစွာပင် လရောင်ဆတ်တစ်ယောက် တဟားဟား အော်ရယ်လိုက်မိတော့ သည်။

ဒီတော့...

မြဘုန်းရှင် မျက်လုံးလေးပြူးရပြီပေါ့။

ညအချိန်မတော်ကြီး အော်ကြီးဟစ်ကျယ်နဲ့ ရယ်နေတာ
လေ။

“ရှင်နော်...တိုးတိုးရယ်စမ်းပါ။ ဒါ အိပ်ချိန်ကြီးရှင့်၊
အပြင်ကကြားရင် ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ”

“ဟာ...ဟုတ်သားပဲ၊ ဆောရီး...ဆောရီး...ကိုယ်
မေ့သွားလို့၊ နေဦး...နေဦး...တံခါးပိတ်လိုက်ဦးမယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် သူက တံခါးပေါက်ကြီးကို စေ့ပိတ်
ကာ အထဲကနေ ချက်လေး ထိုးပိတ်လိုက်သည်။

မြဘုန်း သူ့ကိုကြည့်ပြီး မျက်စောင်းထိုးလို့မဆုံး။

“မြဘုန်း”

“ဘာလဲ”

“လာ...သွားရအောင်”

“ဘယ်ကိုလဲရှင့်”

“မင်းပဲ အိပ်ချိန်ရောက်ပြီဆို၊ သွားအိပ်ကြရအောင်လေ
မြဘုန်း”

“နေဦး၊ ဒါဆို ရှင့်အတွက် ဘုရားခန်းရှေ့မှာ ကျွန်
အိပ်ရာခင်းပေးဦးမယ်”

“ဘာကွ...ဘာပြောတယ်”

“ရှင် ဘာဖြစ်လို့အော်တာလဲ”

“နေစမ်းပါဦး၊ ကိုယ်ကဘာလဲ မြဘုန်းရှင်၊ မင်းရဲ့
ယောက်ျား မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကြော်ငြာမနေစမ်းပါနဲ့၊ တစ်လောက
လုံး သိတယ်”

“ဒါဆို ကိုယ် ဘယ်မှာအိပ်သင့်လဲ”

အဲ...တွေ့လား။

လရောင်ဆတ် ဆိုတဲ့လူ။

ဒီတစ်ခါတော့ အကြီးအကျယ် လူလည်ကျချေပြီ။

“ပြောလေ”

“မသိဘူး”

“မသိဘူး ဟုတ်လား၊ လာခဲ့...ဒါဆို မင်းသိသွားအောင်
ပြောပြမယ်”

အို...

မြဘုန်းရှင် အသံလေးတိတ်သွားရပြီ။

လရောင်ဆတ်ရဲ့ ဆွဲခေါ်မှုနောက် ရင်လေးတခုန့်ခုန့်နှင့်
လိုက်ပါသွားရ၏။

ညက နက်သထက် နက်နေပြီလေ။
 ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးလည်း တိတ်ဆိတ်နေပြီ။
 သို့ပေမယ့်...
 ချစ်သူနှစ်ဦးရဲ့ ရင်ခုန်သံလေးတွေကတော့ စိစိညံ့လို့...။

ရှင်နုနုအရပ်ရပ်၊ နားမြဲချစ်တတ်နေမယ်၊
 ရှင်မြတ်နိုး



[Faint, illegible handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page.]